Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

THE ORTHODOX OBSERVER

«Καὶ ἔτεκεν τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον . . .»

Λουκᾶ 2: 7

ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΕΤΟΣ Κ΄. ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ—DECEMBER, 1954 ΑΡΙΘΜΟΣ 417

BRING LEGEND TO LIFE

VISIT GREECE

ON THE T.S.S.

OLYMPIA

Newest and fastest ship in service to Piraeus . . . the "Olympia" is the first super-liner designed by Greeks for Greeks, a masterpiece of the shipbuilder's art.

Enjoy 24 beautiful public rooms, 16 reserved for Tourist Class passengers . . . including swimming pool, gymnasium, children's playroom, air conditioned theatre, superb dining salon . . . intimate cocktail bars, quiet card rooms, lounges and smoking rooms.

23,000 tons of ocean-going beauty and convenience. Built in 1953. Speed 21 knots.

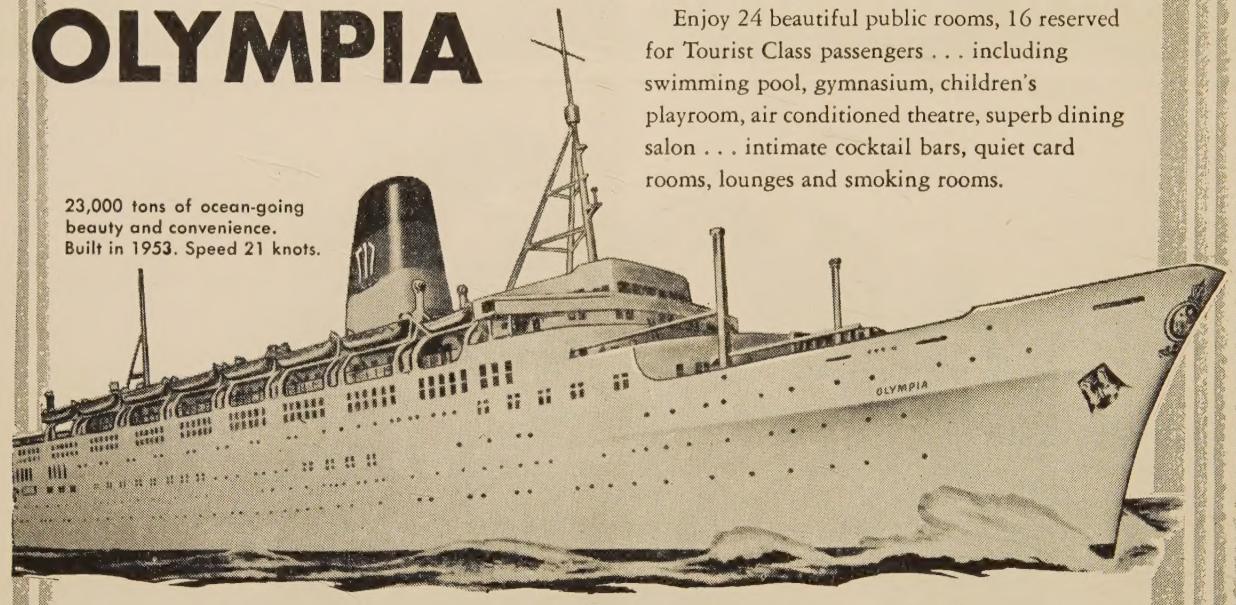

MAIDEN VOYAGE—9 days to GREECE—from New York March 26, arriving Piraeus April 4, 1955

Almost half the Tourist cabins are 2-berth only, with private shower and toilet; others have hot and cold running water, wardrobes, etc.

Remember, the "Olympia" is *your* ship . . . Greek in spirit, in service, in the wonderful cuisine and wines . . . offered in appreciation of your long support, of which we are proud. Write for illustrated ship's folder . . . then travel to Greece this Spring on your Greek Line Flagship.

Zebra Room, Tourist Night Club

Two Sparkling Tiled Swimming Pools

See Your Travel Agent or

GREEK LINE

General Steam Navigation Co., Ltd., of Greece
8-10 Bridge Street, New York 4, N. Y.

BOSTON • CLEVELAND • CHICAGO
LOS ANGELES • TORONTO • MONTREAL

OBSERVER

Established 1934

VOL. XX December 1954 No. 417

A monthly record of the News, the Work and the Thought of the Greek Orthodox Church in America.

Editor:
EMM. HATZIEMMANUEL

THE ORTHODOX OBSERVER is published monthly by the Greek Archdiocese Publications Association, at Garrison, N. Y.

"Reentered as second class matter May 21, 1953, at the Post Office at Garrison, N. Y., under the Act of March 3, 1879."

SUBSCRIPTIONS in the United States: For one year $3.00 — for two years $5.00.

Other Countries $3.50 per year.

25 Cents a copy.

Contributions and News deadline for THE ORTHODOX OBSERVER is the 15th day of the month for issue dated the following month.

CHANGE OF ADDRESS AND RENEWAL ORDERS are to be sent to: Orthodox Observer, St. Basil's Academy, Garrison, N. Y.; or: Greek Archdiocese, 10 East 79th Street, New York, N. Y.

Please allow one month for changes of address and renewal orders to become effective.

To insure accuracy of changes of address, please include present address together with your new address.

Η ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ

Ἡ εἰκὼν τοῦ ἐξωφύλλου ἐφιλοτεχνήθη ὑπὸ τοῦ καλλιτέχνου Κώστα Μαλάμου ἀπὸ πρώτυπον τοῦ Δομηνίκου Θεοτοκοπούλου (El Greco).

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελὶς

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΕΝΣΑΡΚΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΥΙΟΥ ΚΑΙ ΛΟΓΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ..... Ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Κου Μιχαὴλ 4

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ («Γεννᾶται ἡ ἀρχὴ τῆς ζωῆς» — Ἡ ἀναγνώρισις τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς μας — Οἱ Νέοι μας καὶ ἡ ὀργάνωσίς των — Πατριαρχεῖον καὶ Ὁμογένεια) 5

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ Ὑπὸ Ξενοφῶντος Διαμαντοπούλου 7

ΓΕΝΝΑΤΑΙ ΦΩΣ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗ Τοῦ Πατρὸς Πολυεύκτου Φινφίνη 10

ΤΟ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΟΝ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΚΑΙ Η ΕΛΛΗΝΟΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΠΑΙΔΕΙΑ ..... Ὑπὸ Φιλίππου Δ. Ἐμμανουὴλ 11

ΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΗΣ 12ης ΚΛΗΡΙΚΟΛΑΪΚΗΣ ΕΝ ΣΥΝΟΨΕΙ Ὑπὸ Ἐμμανουὴλ Χατζηεμμανουὴλ 13

THE GLORY OF CHRISTMAS AT BETHLEHEM By Rev. Constantine Kazanas 16

IMPRESSIONS OF THE XII BIENNIAL CLERGY-LAITY CONGRESS ..... By Andrew P. Vance 18

REFLECTIONS ON CHRISTMAS .. By Rev. Joseph G. Vasiliou 19

GLORY TO GOD IN THE HIGHEST AND ON EARTH PEACE, GOOD WILL TO MEN ..... By Rev. Anthony Coniares 20

JANUARY SERMONS ..... By Rev. Peter Kallelis 21

READY FOR CHRISTMAS ..... By Efrosine Vasiliou 22

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΟΥ (Ἀρχιεπισκοπὴ — Ληξιαρχικὸν Γραφεῖον — Νέα Βιβλία — Περιοδικὰ — Κοινοτικὰ Περιοδικὰ — Περιοδικὰ Ὀργανώσεων) 24

Η ΓΕΝΝΗΣΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ (ἐπίκαιρο δραματάκι γιὰ τὰ Ἑλληνικὰ καὶ Κατηχητικὰ Σχολεῖα) .. Ὑπὸ Δ. Μοναστηριώτη 26

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΥ ΕΙΚΟΣΤΟΥ ΤΟΜΟΥ — 1954 28

«Καὶ ἐπορεύοντο πάντες ἀπογράφεσθαι, ἕκαστος εἰς τὴν ἰδίαν πόλιν. Ἀνέβη δὲ καὶ Ἰωσὴφ ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας ἐκ πόλεως Ναζαρὲτ εἰς τὴν Ἰουδαίαν εἰς πόλιν Δαυΐδ, ἥτις καλεῖται Βηθλεέμ, διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν ἐξ οἴκου καὶ πατριᾶς Δαυΐδ, ἀπογράψασθαι σὺν Μαριὰμ τῇ μεμνηστευμένῃ αὐτῷ γυναικί, οὔσῃ ἐγκύῳ. Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ εἶναι αὐτοὺς ἐκεῖ, ἐπλήσθησαν αἱ ἡμέραι τοῦ τεκεῖν αὐτήν· καὶ ἔτεκε τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον, καὶ ἐσπαργάνωσεν αὐτὸν καὶ ἀνέκλινεν αὐτὸν ἐν τῇ φάτνῃ, διότι οὐκ ἦν αὐτοῖς τόπος ἐν τῷ καταλύματι.»

Λουκᾶ 2:3-8

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΕΝΣΑΡΚΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΥΙΟΥ ΚΑΙ ΛΟΓΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Κου ΜΙΧΑΗΛ

ΘΑ ΕΟΡΤΑΣΩΜΕΝ καὶ πάλιν τὴν μεγάλην ἑορτὴν τῆς Χριστιανωσύνης, τὴν ἀφετηρίαν καὶ ἀρχὴν ὅλων γενικῶς τῶν ἑορτῶν, δεσποτικῶν καὶ θεομητορικῶν, κινητῶν καὶ ἀκινήτων, τὴν ἐπέτειον τῆς Ἐνσαρκώσεως τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ. Εἶναι δὲ αὕτη τὸ μυστήριον τῶν μυστηρίων. Εἶναι τὸ θαῦμα τῶν θαυμάτων. Εἶναι διὰ ταῦτα ἡ ὑπερτάτη ἐκδήλωσις τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον· ἡ ἐνέργεια ἐκείνη τῆς Θεότητος, ἥτις μᾶς ἐφανέρωσεν ὅτι ὄντως ἄβυσσος ἀπύθμενος εἶναι τοῦ Θεοῦ τὸ ἐνδιαφέρον διὰ τὴν κορωνίδα τῶν δημιουργημάτων Του.

Τί πρέπει νὰ πιστεύῃ κάθε Ὀρθόδοξος Χριστιανὸς διὰ τὸ μυστήριον αὐτὸ τῶν μυστηρίων καὶ τὸ θαῦμα τῶν θαυμάτων; Αὐτὸ θὰ προσπαθήσωμεν νὰ κάμωμεν εἰς τὰς ἑπομένας ὀλίγας γραμμάς: Πιστεύομεν ὅτι κατὰ τὴν κοσμοσωτήριον ἐκείνην νύκτα, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη ἐν Βηθλεὲμ ὁ Σωτὴρ τῆς ἀνθρωπότητος, ὁ Παντοδύναμος Θεὸς εἶχε κατέλθει ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐνεδύθη σῶμα καὶ μορφὴν ἀνθρώπου. «Θεὸς ἦν ἐν Χριστῷ κόσμον καταλλάσσων Ἑαυτῷ», λέγει ὁ οὐρανοβάμων Παῦλος. Ὅταν δὲ λέγωμεν ὅτι κατῆλθεν ὁ Θεὸς ἐπὶ τῆς γῆς κατὰ τὴν θεσπεσίαν ἐκείνην νύκτα, δὲν ἐννοοῦμεν ὅτι ὁ Θεός, ὁ Υἱὸς δηλονότι καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἀφῆκε τὸν οὐρανὸν καὶ εὑρίσκετο μόνον εἰς τὴν γῆν, οὔτε ἐννοοῦμεν ὅτι κατὰ τὴν νύκτα τῶν πρώτων Χριστουγέννων ἐγένετο ἡ ἐνανθρώπησις. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ πρῶτον πιστεύομεν ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι πανταχοῦ παρών. Καὶ ὡς πανταχοῦ παρών, ἐνῷ εὑρίσκετο εἰς τὴν γῆν, ἦτο ταυτοχρόνως καὶ παρὰ τῷ Πατρὶ μετὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὡς ἓν τῶν τριῶν προσώπων τῆς Ἁγίας Τριάδος. Πρέπει πάντοτε νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν τὸ δογματικώτατον καὶ διαφωτιστικώτατον ἐκεῖνο τροπάριον τῆς Ἐκκλησίας μας, ποὺ λέγει: «Ἐν τάφῳ σωματικῶς, ἐν Ἅιδῃ δὲ μετὰ ψυχῆς ὡς Θεός, ἐν Παραδείσῳ δὲ μετὰ λῃστοῦ καὶ ἐν θρόνῳ ὑπάρχεις Χριστὲ μετὰ Πατρὸς καὶ Πνεύματος πάντα πληρῶν ὁ ἀπερίγραπτος». Αὐτὴ εἶναι ἡ δογματικὴ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας περὶ τῆς πανταχοῦ παρουσίας τῆς Θεότητος. Λέγομεν τῆς Θεότητος. Ἐννοοῦντες ὑπὸ τὴν μίαν αὐτὴν λέξιν τὰ Τρία Πρόσωπα, τὸν Θεὸν Πατέρα, τὸν Θεὸν Υἱόν, τὸν Θεὸν Ἅγιον Πνεῦμα, περὶ τῶν ὁποίων πιστεύομεν ὅτι εἶναι πανταχοῦ παρόντα.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ δεύτερον πιστεύομεν ὅτι ὁ Θεός, τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, κατεσκήνωσεν ἐν τῇ Ὑπεραγίᾳ Θεοτόκῳ κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ καὶ τοιουτοτρόπως «ἐσαρκώθη ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου καὶ ἐνηνθρώπισεν» ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός. Κατὰ τὴν μεγάλην ἑορτὴν τῶν Χριστουγέννων πρὸ πάντων πρέπει νὰ σκεπτώμεθα ἐν βαθυτάτῃ εὐγνωμοσύνῃ καὶ ταπεινώσει ἐπὶ τῶν λόγων τοῦ ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ πρὸς τὴν Παρθένον: «Πνεῦμα Ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπὶ σὲ καὶ δύναμις Ὑψίστου ἐπισκιάσει σοι δι' ὃ καὶ τὸ γεννώμενον ἅγιον κληθήσεται Υἱὸς τοῦ Θεοῦ».

Τότε τὴν στιγμὴν ἐκείνην οἱ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ πιστεύομεν, ὅτι ἡ Μαρία ἔγινε κεχαριτωμένη, ὅτι ἐκαθαρίσθη ἀπὸ τὸ προπατορικὸν ἁμάρτημα, μὲ τὸ ὁποῖον ἐγεννήθη κληρονομήσασα αὐτὸ ἐκ τῶν γονέων της, τοῦ Ἰωακεὶμ καὶ τῆς Ἄννης καὶ ἔγινε πλέον, ὅπως ψάλλει ἡ Ἐκκλησία: «Τὸ κατοικητήριον τοῦ Παντάνακτος Χριστοῦ καὶ Θεοῦ τῶν ὅλων». Ὁ Υἱὸς δηλονότι καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ποὺ ἦτο μετὰ τοῦ Πατρὸς καὶ Πνεύματος ἐν οὐρανοῖς, ταυτοχρόνως κατῴκησε καὶ ἐν τῇ Ὑπεραγίᾳ Θεοτόκῳ, ἵνα κατὰ τὴν νύκτα τῶν πρώτων Χριστουγέννων παρουσιασθῇ ἐπὶ τῆς γῆς ἐν σαρκὶ καὶ μορφῇ ἀνθρωπίνῃ ὡς Θεάνθρωπος, διὰ νὰ σώσῃ τὸν ἄνθρωπον.

Ἀλλὰ μήπως δὲν ἠδύνατο κατ' ἄλλον τρόπον νὰ σώσῃ ὁ Παντοδύναμος Θεὸς τὸν ἄνθρωπον καὶ ἔπρεπεν ὁ Θεάνθρωπος νὰ «ὀφθῇ ἐπὶ τῆς γῆς καὶ τοῖς ἀνθρώποις νὰ συναναστραφῇ;» Ὅσοι κάμνουν τὴν ἔνστασιν αὐτήν, ποὺ γίνεται πράγματι εἴτε ἀπὸ ἄγνοιαν, εἴτε ἀπὸ ἀπιστίαν, λησμονοῦν κάτι, ποὺ τὸ τονίζουν οἱ πατέρες καὶ διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας καὶ πρὸ αὐτῶν ὁ μέχρι τρίτου οὐρανοῦ ἁρπαγεὶς καὶ ἀκούσας ἄρρητα ῥήματα θεῖος Παῦλος.

Αὐτὸ εἶναι ἡ τεραστία καταστροφή, τὴν ὁποίαν ἐπραγματοποίησεν ἡ ἁμαρτία τῶν πρωτοπλάστων, ἡ ἁμαρτία ποὺ μετεδόθη ἀπὸ τὴν πρώτην πηγὴν εἰς ὅλον τὸν ποταμὸν τῆς ἀνθρωπότητος. Αὐτὴ ἠμαύρωσε τὴν εἰκόνα, ποὺ ὁ Θεὸς εἶχε φιλοτεχνήσει. Ἄλλον ἐξ ἄλλου ἔκαμε τὸν ἄνθρωπον. Ὁλόκληρος παρεμορφώθη. Νοῦς, καρδία, θέλησις ἔχασαν τὴν κατεύθυνσιν τὴν πρὸς τὰ ἄνω, ποὺ εἶχον ὅταν ὁ ἄνθρωπος, τὸ ἀριστούργημα τοῦτο τῆς Δημιουργίας, ἐξῆλθεν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Πανσόφου Τεχνίτου, τοῦ Δημιουργοῦ. Ἐφόσον θὰ παρέμενεν ὁ ἄνθρωπος εἰς τὴν γραμμήν, ποὺ τὸν ἔβαλεν ὁ Θεὸς καὶ ἐφόσον θὰ ἠκολούθει τὴν ὀρθὴν κατεύθυνσιν τὴν ὁποίαν τοῦ ἔδωκεν, θὰ ἐτελειοῦτο, θὰ ἐγίνετο τέκνον τοῦ Θεοῦ κατὰ πάντα ὅμοιον μὲ τὸν ἐπουράνιον Πατέρα του.

Καὶ ἐπειδὴ ἐναυάγησε τὸ σχέδιον ἐκεῖνο, ἐξετροχιάσθη ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν ὀρθὴν κατεύθυνσιν, ἐλησμονήθη καὶ ἠγνοήθη ἡ ὁμοίωσις πρὸς τὸν Θεόν, διὰ τοῦτο ἔπρεπε νὰ παρουσιασθῇ ὁ Θεάνθρωπος, δηλονότι ὁ τέλειος Θεός, ἀλλὰ καὶ τέλειος ἄνθρωπος. Ὁ τέλειος ἄνθρωπος, ὅπως τὸν ἠθέλησε καὶ τὸν ἐφαντάσθη ὁ Πάνσοφος Τεχνίτης καὶ Δημιουργός του. Αὐτὴ εἶναι ἄλλη πλευρὰ τοῦ μυστηρίου τῶν μυστηρίων καὶ τοῦ θαύματος τῶν θαυμάτων. Ἔπρεπε νὰ κατέλθῃ ὁ Θεὸς ἐπὶ τῆς γῆς· διότι μόνον ὁ Θεὸς ἠδύνατο, ὅπως λέγωμεν, νὰ σώσῃ τὴν κατάστασιν. Καὶ ἔπρεπεν οἱ ἄνθρωποι νὰ ἴδουν, νὰ ἀκούσουν, νὰ ψηλαφήσουν, νὰ συναναστραφοῦν τὸν τέλειον ἄνθρωπον, τὸ τέλειον ὑπόδειγμα πρὸς τὸ Ὁποῖον θὰ ἔπρεπε κάθε ἄνθρωπος νὰ συμμορφωθῇ. Τὸ τέλειον αὐτὸ ὑπόδειγμα τὸ εἶχε φιλοτεχνήσει ὁ Πάνσοφος Δημιουργὸς ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ πρώτου ἀνθρώπου, τοῦ πρώτου Ἀδάμ. Τούτου παραπεσόντος, ἐνεφανίσθη ὁ δεύτερος Ἀδάμ, ὁ Κύριος ἐξ οὐρανοῦ, ὁ τέλειος ἄνθρωπος, τὸν Ὁποῖον οἱ ἄνθρωποι ὅλων τῶν αἰώνων ἔχουν χρέος, καθῆκον, ὑποχρέωσιν νὰ ἀντιγράφουν, νὰ μιμοῦνται, νὰ ἀκολουθοῦν ὅπως παρουσιάζεται καὶ διαζωγραφεῖται ἀπὸ τοὺς τέσσαρας ἱεροὺς Εὐαγγελιστάς.

Αὐτὰ πρέπει νὰ πιστεύωμεν περὶ τοῦ μυστηρίου τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ. Ἀλλὰ αὐτὰ πρέπει κυρίως νὰ τὰ ζῶμεν. Αὐτὴ εἶναι καὶ πρέπει νὰ εἶναι διὰ κάθε χριστιανὸν ἡ σημασία τῶν Χριστουγέννων: νὰ σκεφθῇ τὸν ὄλεθρον ποὺ προὐξένησεν ἡ ἁμαρτία καὶ τὴν ἀποκατάστασιν ποὺ ἦλθε νὰ πραγματοποιήσῃ ὁ Σωτήρ. Νὰ ἀφιερώσῃ δὲ κατὰ τὴν Ἑορτήν Του τὸν ἑαυτόν του ἐκ νέου διὰ τὴν μίμησιν τοῦ ἡνωμένου μετὰ τελείου Θεοῦ, τελείου ἀνθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

«ΓΕΝΝΑΤΑΙ Η ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ»

«Καινὴ ἡ τάξις, καινοτέρα ἡ γέννησις· ὅτι ὁ ἀόρατος ὁρατὸς ἡμῖν γέγονεν· ὁ ἀκατανόητος εὐδόκησεν εἶναι καταληπτός· ὁ πρὸ τῶν αἰώνων ὑπὸ χρόνον, ὁ τῶν ἁπάντων Δεσπότης δουλικὸν ὑποδύεται σχῆμα, ἵνα καλυφθῇ τῆς μεγαλειότητος ἡ ἀξία· ὁ ἀπαθὴς Θεὸς οὐκ ἀπηξίωσεν ἄνθρωπος γενέσθαι παθητός, καὶ ἀθάνατος θανάτου νόμοις ὑποκεῖσθαι. Γεννᾶται μὲ καινότερον τρόπον ἀσπόρως καὶ ἀπαθῶς ὁ ἐν οὐρανοῖς παρὰ πατρὸς ἀχρόνως, ὁ αὐτὸς ἐπὶ γῆς ἄνθρωπος ὑπὸ Μητρός· ἐκεῖ ὑπὸ τῆς ἀθανασίας τοῦ Πατρός, ἐδῶ ἐκ τῆς παρθενίας τῆς Μητρός· ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκεῖ ἄνευ Μητρός, ἐκ τῆς Μητρὸς ἐδῶ ἄνευ Πατρός· ἐκ τοῦ Πατρὸς γεννᾶται ἀρχὴ ζωῆς, ἐκ τῆς Μητρὸς τέλος θανάτου· ἐκ τοῦ Πατρὸς διαβιόνων πᾶσαν ἡμέραν, ἐκ τῆς Μητρὸς ἁγιάζων ταύτην τὴν ἡμέραν.»

(Ἐκ τῶν τοῦ Λέοντος τοῦ Σοφοῦ)

Η ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΙΣ ΤΗΣ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΜΑΣ

Ἡ Ἐφορεία, ἡ Διεύθυνσις, ὁ Σύλλογος τῶν Καθηγητῶν, οἱ Φοιτηταί, ὅλοι γενικῶς οἱ ζῶντες ἀμέσως καὶ ὑπευθύνως τὴν ζωὴν καὶ τὸ ἔργον τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Θεολογικῆς Σχολῆς μας, ἔχουν κάθε λόγον νὰ εἶναι βαθύτατα χαρούμενοι καὶ ὑπερήφανοι διὰ τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ ἱδρύματος αὐτοῦ τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων Ἐκπαιδευτικῶν Ἀρχῶν τῆς Πολιτείας ὡς ἰσοτίμου πρὸς τὰ λοιπὰ ἀνεγνωρισμένα Θεολογικὰ Ἱνστιτοῦτα τῆς χώρας, τὰ δικαιούμενα νὰ παρέχουν εἰς τοὺς σπουδαστάς των νομίμους ἀκαδημαϊκοὺς τίτλους Θεολογικῶν σπουδῶν. Ἡ ἀναγνώρισις αὕτη εἶναι προφανῶς ὁ ὥριμος καρπὸς τῆς προσπαθείας ὅλων τούτων καὶ ἰδιαιτέρως τῆς Διευθύνσεως — μιᾶς προσπαθείας συστηματικῆς, προγραμματισμένης, ἐντατικῆς καὶ ἀποδοτικῆς. Ἡ ὁμογένεια, ἡ ὁποία περιέβαλλε καὶ περιβάλλει πάντοτε μὲ πολλὴν στοργὴν τὸ ἵδρυμα, τὸ ὁποῖον ἑτοιμάζει τοὺς πνευματικούς της ἡγέτας, συμμερίζεται τὴν χαρὰν καὶ τὴν ὑπερηφάνειαν τῶν ὑπευθύνων παραγόντων διὰ τὸ ὡραῖον τοῦτο ἐπίτευγμα, ἐξέφρασε δὲ ἤδη τὰ αἰσθήματα αὐτὰ διὰ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ της ἡγέτου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου. Πρὸς τούτοις πιστεύει ἀκραρδάντως ἡ ὁμογένεια, ὅτι ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ ὑπὸ τὴν νέαν της κατάστασιν, ὄχι μόνον δὲν πρόκειται νὰ ἀποστῇ τῶν

κυρίων γραμμῶν, τὰς ὁποίας χαράσσει ἡ ἐσωτερικὴ δομὴ καὶ ἡ μορφὴ τῆς Ἑλληνορθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀλλ' ἀντιθέτως θὰ ὑψωθῇ καὶ θὰ ἐξελίσσεται αὕτη διαρκῶς εἰς ἕνα πραγματικῶς ἀνώτερον κέντρον σπουδῶν, ἱκανὸν νὰ ἐφοδιάζῃ τὴν ἐν Ἀμερικῇ ἑλληνορθόδοξον κοινότητα μὲ τὸν ἱκανὸν ἐκεῖνον ἱερέα, ὅστις εἶναι εἰς τὴν ὄντως προνομιοῦχον θέσιν νὰ ἀντλῇ ἐμπνεύσεις καὶ γνώσεις καὶ δυνάμεις ἀπὸ ὁλόκληρον τὴν Ἑλληνορθόδοξον Χριστιανικὴν ζωὴν καὶ παράδοσιν, διὰ νὰ δύναται ἔτσι νὰ διατηρῇ ζῶσαν καὶ δρῶσαν τὴν ἑλληνοχριστιανικὴν ζωὴν καὶ νὰ ἐμπλουτίζῃ συγχρόνως καὶ νὰ φωτίζῃ διὰ τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδοξίας τὰς εὐρυτέρας θεολογικὰς σπουδὰς ἐνταῦθα. Ἔχουσα ὡς ὁδηγητικὴν γραμμὴν τὰς ἀρχὰς ταύτας ἡ Θεολογικὴ Σχολή, θὰ ἐξασφαλίσῃ, πιστεύομεν, ὅλα τὰ ὑλικὰ μέσα διὰ τὴν περαιτέρω ἀνάπτυξιν τοῦ ἔργου της.

ΟΙ ΝΕΟΙ ΜΑΣ ΚΑΙ Η ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ ΤΩΝ

Ἡ ὀργάνωσις τῆς Ἑλληνορθοδόξου Νεολαίας Ἀμερικῆς, ἐπὶ τῆς ὁποίας οἱ παλαιότεροι ὁμογενεῖς στηρίζουν βασίμως τὰς ὡραιοτέρας τῶν ἐλπίδων των διὰ τὴν συνέχισιν τοῦ πλουσίου ἔργου τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας καὶ Κοινότητος ἐν Ἀμερικῇ, διαρκῶς ἀνδρώνεται. Ἡ Ἑλληνικὴ Ἀρχιεπισκοπή, ὑπὸ τὰς εὐλογίας καὶ τὴν καθοδήγησιν τῆς ὁποίας ἡ ὀργάνωσις τελεῖ, περιβάλλει τοὺς νέους μας μὲ ἐξαιρετικὴν στοργήν, εἰς ἀντάλλαγμα δὲ τῆς στοργῆς καὶ τῶν φροντίδων της, συχνά, πολὺ συχνά, δοκιμάζει τὴν ὡραίαν χαρὰν νὰ βλέπῃ τὴν νεολαίαν μας νὰ ἐνστερνίζεται μὲ πίστιν τὰς ἀρχὰς καὶ τὰ κελεύσματα τῆς Ἑλληνορθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ νὰ μετέχῃ μὲ ζωηρὸν καὶ δημιουργικὸν ἐνθουσιασμὸν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν προγραμμάτων σκοπούντων εἰς τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ πολυτίμου ἔργου τῶν πατέρων. Εἶναι ἀληθὲς, ὅτι ἡ ὀργάνωσις τῆς νεολαίας μας εἶναι σχετικῶς νέα ὀργάνωσις καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ἔχει ἀκόμη εἰς τὴν διάθεσίν της ὅλον τὸν χρόνον διὰ νὰ μορφώσῃ καὶ ἀποκρυσταλλώσῃ τελικῶς τὰς καθοδηγητικάς της ἀρχὰς — τὴν ἰδεολογίαν της. Θὰ χρειασθῇ ὄντως καιρὸς ἀρκετὸς καὶ προσπάθεια ἐντατική, διὰ νὰ γίνουν π. χ. πίστις κοινὴ καὶ δρῶσα αἱ ἀρχαί, ἢ μᾶλλον αἱ ἀλήθειαι: α) Ὅτι ἡ ψυχοπλαστικὴ δύναμις τῶν ἀρχῶν καὶ τῶν διδαγμάτων τῆς Ἑλληνορθοδόξου Ἐκκλησίας ἔγκειται τόσον εἰς τὸ θεόπνευστον περιεχόμενόν των ὅσον καὶ εἰς τὴν τελειότητα τῆς μορφῆς των — τῆς Ἑλληνικῆς των μορφῆς — καὶ ὅτι συνεπῶς κάθε σκέψις νὰ διασπασθῇ τὸ περιεχόμενον ἀπὸ τὴν μορφήν, ἢ νὰ ἀλλοιωθῇ καὶ νὰ ἀποχρωματισθῇ ἡ μορφή, εἶναι σκέψις ἀντιπνευματικὴ καὶ ἐπιζημία, καὶ β) Ὅτι ἡ Ἑλληνορθόδοξος Ἐκκλησία καὶ Κοινότης — οἱ Ἀμερικανοὶ Ἑλληνικῆς καταγωγῆς — λόγῳ τῆς στενωτέρας σχέσεως καὶ ἐπαφῆς των μὲ τὴν ἑλληνικὴν παράδοσιν καὶ πραγματικότητα, εἶναι εἰς θέσιν καὶ ὑποχρεοῦνται ὡς ἐκ τούτου νὰ διατηρήσουν καὶ νὰ καλλιεργοῦν συστηματικῶς τὴν «ἑλληνικότητά» των διὰ νὰ δύνανται νὰ ἐνισχύουν καὶ νὰ ἱκανοποιοῦν ἐκ τῆς πλευρᾶς των τὰς συγκεκριμένας καὶ τόσον ἐπιμόνους σήμερον πνευματικὰς καὶ πολιτιστικὰς ἀνάγκας τῆς χώρας των — τῆς Ἀμερικῆς.

Ὅσον περισσότερον κατανοοῦνται αἱ ἀρχαὶ αὐταί, τόσον θετικώτερον θὰ ἀποβαίνῃ τὸ ἔργον τῆς νεολαίας μας καὶ τόσον αἰσθητότερος θὰ γίνεται ὁ ρόλος της καὶ ἡ ἀποστολή της ἀπὸ τὸ περιβάλλον της. Εὐτυχῶς πάντα ταῦτα ἔχουν καλῶς κατανοηθῇ ἀπὸ τὰ λαμπρὰ ὄντως ἡγετικὰ στελέχη τοῦ κινήματος τῶν νέων μας. Διὰ νὰ διαδοθοῦν ὅμως αἱ σκέψεις αὗται καὶ νὰ ἐμπεδωθοῦν, θὰ χρειασθῇ νὰ γίνῃ, ὅπως εἴπομεν, ἐργασία συστηματική. Τὸ περιοδικὸν τῆς GOYA δύναται ὄντως νὰ συντελέσῃ πολὺ πρὸς τοῦτο. Ἀλλὰ ἐπειδὴ τὸ θέμα εἶναι κατ' ἐξοχὴν ἐνδιαφέρον, θὰ ἐπανέλθωμεν ἐπ' αὐτοῦ δι' εἰδικοῦ σημειώματος.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΚΑΙ ΟΜΟΓΕΝΕΙΑ

Ἡ ἀπόφασις τῆς τελευταίας Κληρικολαϊκῆς Συνελεύσεως σχετικῶς μὲ τὴν διενέργειαν εἰδικοῦ ἐράνου διὰ τὴν ἀνοικοδόμησιν τῶν κτιρίων τοῦ ἱστορικοῦ κέντρου τῆς κατὰ Ἀνατολὰς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας τιμᾷ ὄντως ὁλόκληρον τὴν ἐν Ἀμερικῇ ὁμογένειαν καὶ δικαιώνει ἅπαξ ἔτι τοὺς μόχθους καὶ τὸ ἔργον τῆς πνευματικῆς της ἡγεσίας—τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Διὰ τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς ληφθείσης ὁμοφώνως καὶ μετὰ ὀρθὴν ἐκτίμησιν τῶν εὐρυτέρων ἀναγκῶν τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδοξίας, καταφαίνεται ἐμπράκτως καὶ πάλιν πόσον ἰσχυροὶ εἶναι οἱ δεσμοὶ τῆς ἀγάπης καὶ σεβασμοῦ τῶν Ἑλληνορθοδόξων Ἀμερικανῶν πολιτῶν πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ πόσον φωτισμένη καὶ βαθεῖα εἶναι ἡ συναίσθησις τούτων, ὅπως σταθοῦν ἀρωγοὶ καὶ συμπαραστάται εἰς τὰς προσπαθείας του πρὸς ἐπιτυχῆ ἐκπλήρωσιν τῆς κατ' ἐξοχὴν λεπτῆς ἀποστολῆς τῆς Ἐκκλησίας μας, ἰδίως κατὰ τοὺς δυσκόλους παρόντας χρόνους.

Εἴμεθα ἀπολύτως βέβαιοι, ὅτι ἡ ὡς ἄνω ἀπόφασις, ἐκπηγάσασα, ὡς εἴπομεν, ἀπὸ αἰσθήματα πλούσια καὶ ἀπὸ σκέψεις ὡρίμους, δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ γίνῃ πρᾶξις συγκεκριμένη, διὰ νὰ δυνηθῶμεν ἔτσι νὰ ἀκούσωμεν, ὅτι τὸ μεγάλον ἔργον τῆς ἀνοικοδομήσεως ἤρχισεν καὶ ὅτι πολὺ συντόμως ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ χώρου θὰ καμαρώσωμεν τὸ νέον Πατριαρχικὸν Μέγαρον, ἔργον τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς πίστεώς μας πρὸς ὅσα ἡ Ἐκκλησία ὑπαγορεύει καὶ οἱ Πατέρες ἡμῶν μᾶς ἄφησαν ὡς κληρονομίαν πολύτιμον.

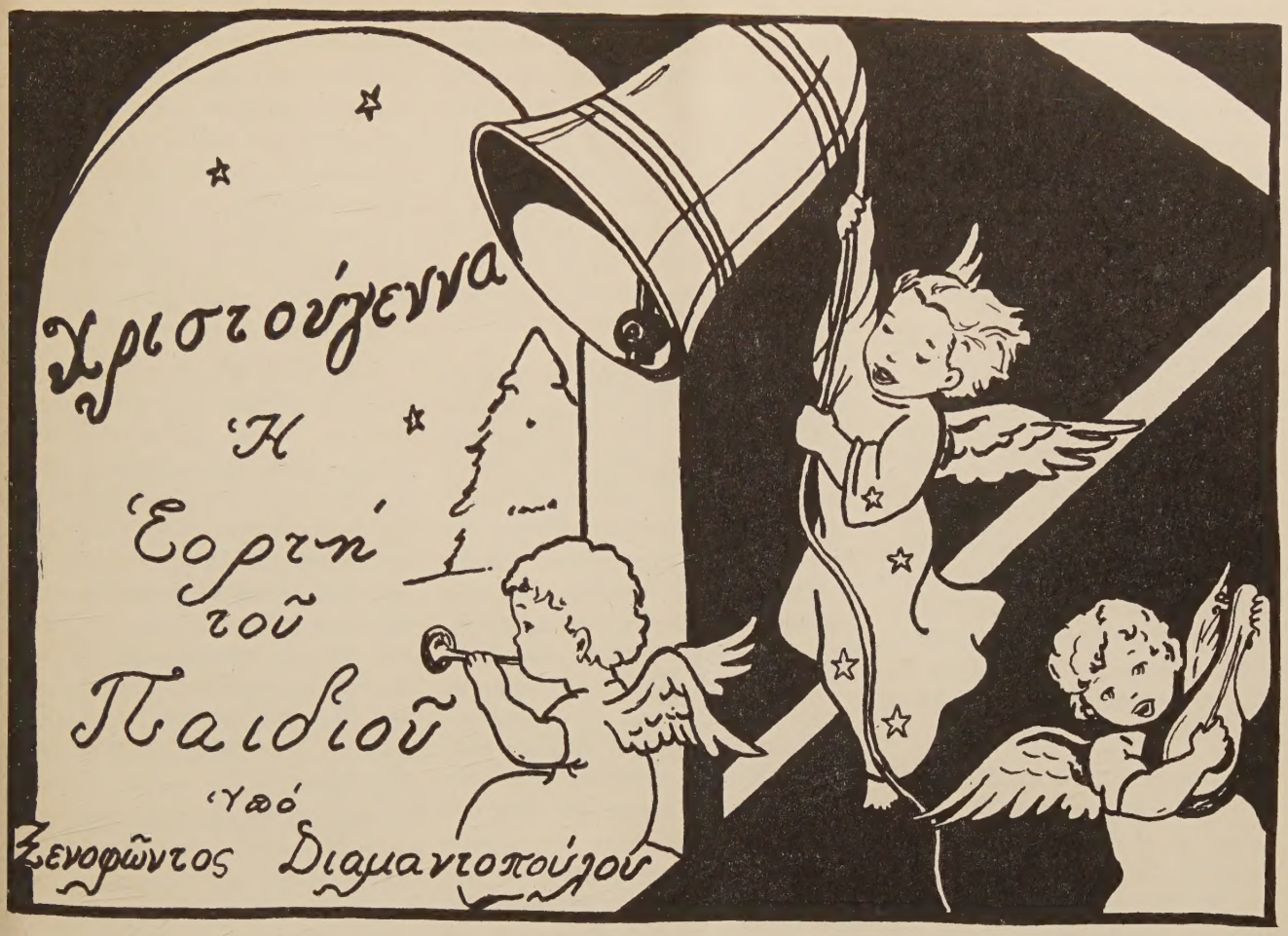

ΣΕ ΜΙΑ ἀπὸ τὶς κεντρικὲς λεωφόρους μιᾶς μικρῆς Ἀμερικανικῆς πόλεως τῆς Ἰνδιάνας ὑπάρχει ἕνα ἔγχρωμο ἄγαλμα τοῦ St. Nick ὕψους 22 ποδῶν καὶ βάρους 42 τόννων. Στὴ βάσι του διαβάζει κανεὶς τὴν ἑξῆς ἀφιέρωσι:

Ἀφιερώνεται
στὰ παιδιὰ τοῦ κόσμου
εἰς ἀνάμνησιν μιᾶς ἀθάνατης ἀγάπης.

Μέσα στὴ πρωτότυπη αὐτὴ ἀφιέρωσι διακρίνει κανεὶς τὸ πνεῦμα, τὸ λαϊκὸ καὶ ἀνθρώπινο πνεῦμα, τῶν Χριστουγέννων. Τὰ Χριστούγεννα μὲ ἔμβλημα τὸν St. Nick εἶναι ἡ ἑορτὴ τοῦ παιδιοῦ κυρίως.

Τὸ παιδὶ εἶχε βέβαια τὴ θέσι του σὲ ὅλες τὶς κοινωνίες καὶ σὲ ὅλες τὶς ἐποχές. Μὰ τὴ σωστὴ θέσι του, τὴν ὑψηλὴ θέσι ποὺ τοῦ ἀνήκει, τὴν πῆρε στὴν χριστιανικὴ κοινωνία. Ἡ σκηνὴ τῆς γεννήσεως τοῦ θείου βρέφους, ὅπως τὴν περιέγραψαν οἱ Εὐαγγελισταὶ καὶ τὴν ἀπέδωσε ἡ Τέχνη, ἔγινε ἡ ἀφετηρία μιᾶς νέας ἐποχῆς καὶ μιᾶς νέας φιλοσοφίας γιὰ τὴ θέσι τοῦ παιδιοῦ μέσα στὴν ἀνθρώπινη κοινωνία. Σύμφωνα μὲ τὴ φιλοσοφία αὐτή, τὸ παιδὶ δὲν εἶναι ὁ τυχαῖος καρπὸς μιᾶς ἡδονικῆς στιγμῆς καὶ ὁ ἀσήμαντος ἐπισκέπτης στὴ σφαῖρα αὐτή. Εἶναι τὸ πιὸ ἁγνό, τὸ πιὸ θελκτικό, τὸ πιὸ πολύτιμο δῶρο τοῦ Δημιουργοῦ στὸν ἄνθρωπο· τὸ ὑπέροχο μὰ καὶ εὔθρυπτο δῶρο τοῦ Θεοῦ, ποὺ ἀποθεώθηκε στὴ φάτνη τῆς Βηθλεέμ, καὶ ποὺ γι' αὐτὸ πρέπει νὰ ἔχῃ τὴν πρώτη θέσι στὴ σκέψι καὶ στὴν καρδιά μας. Ἔτσι ἡ ἁγία φάτνη ἔγινε ἡ πηγή, ἀπὸ τὴν ὁποία ἀνέβλυσε ἕνας χείμαρρος αἰσθημάτων στοργῆς καὶ τρυφερότητος πρὸς τὸ παιδί. Τὸ ἀχυρένιο λίκνο τοῦ θείου βρέφους ἔγινε ὁ θρόνος, ποὺ ἐστάθηκε γιὰ τὸ παιδὶ στὶς καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων. Τὰ ἁπλωμένα σὰν σὲ ἱκεσία θεϊκὰ χεράκια του εἶναι σὰν νὰ καλοῦν ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα νὰ ἀγκαλιάσῃ κάθε παιδὶ καὶ νὰ τοῦ δώσῃ ὅλη τὴ στοργὴ καὶ ἀφοσίωσί της. Ἀπὸ ἐκεῖ, ἀπὸ τὴ φάτνη τῆς Βηθλεέμ, καὶ ἀπὸ τὸ στοργικὸ ἀγκάλιασμα τοῦ παιδιοῦ ἀργότερα ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Σωτῆρα ἔχουν τὴν ἀρχή τους οἱ ἐκδηλώσεις ἀγάπης καὶ στοργῆς, ποὺ σήμερα διαπιστώνει κανεὶς κατὰ τὶς ἅγιες ἰδίως ἡμέρες τῶν Χριστουγέννων πρὸς τὸ παιδί.

Μὲ τὴ μεγάλη ὅμως αὐτὴ γιορτὴ καὶ τὸν ὡραῖο συμβολισμό της γιὰ τὴ θέσι καὶ ἀξία τοῦ παιδιοῦ συνδέθηκαν καὶ ἄλλες μορφὲς καὶ παραδόσεις, ποὺ τῆς ἔδωκαν μεγαλύτερη ἀκόμη μεγαλοπρέπεια καὶ τὴν ἔκαμαν πιὸ ἑλκυστικὴ στὴν παιδικὴ ψυχὴ καὶ φαντασία.

Ἡ καλύτερη καὶ πιὸ ἁπτὴ ἐκδή-

λωσι τῆς ἀγάπης πρὸς τὸ παιδί, ποὺ ξεχειλίζει τὶς ἅγιες ἡμέρες τῶν Χριστουγέννων, εἶναι νὰ τοῦ προσφέρῃ κανεὶς δῶρα. Τὸ δῶρο ὅμως παίρνει μεγαλύτερη γοητεία στὴν φαντασία τοῦ παιδιοῦ καὶ ἀκόμη φρονηματιστικὴ ἀξία, ὅταν προέρχεται ἀπὸ ὑπερφυσικὸ ὄν. Αὐτὸ τὸ διαισθάνεται ἡ λαϊκὴ ψυχὴ καὶ γι' αὐτὸ ἠθέλησε νὰ συνδέσῃ τὸ Χριστουγεννιάτικο δῶρο μὲ τὴ θρησκεία. Κάποιο πρόσωπο λοιπὸν τῆς θρησκείας, κάποιος ἅγιος, ἔπρεπε νὰ τὸ προσφέρῃ. Ἀπ' αὐτὸ ἐξηγεῖται, γιατὶ δὲν ἀνέθεσε τὸ ἔργο αὐτὸ στοὺς μάγους τῆς βιβλικῆς ἱστορίας, ὅπως θὰ φαινόταν φυσικώτερο. Ψάχνοντας ἡ λαϊκὴ ψυχὴ μέσα στὴν ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία γιὰ μιὰ θρησκευτικὴ μορφὴ κατάλληλη γιὰ τὴν ἀποστολὴ αὐτή, στάθηκε στὴ μὲν Ἀνατολὴ στὸν Ἅγιο Βασίλειο, στὴ δὲ Δύσι στὸν Ἅγιο Νικόλαο.

Τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ ὀρθόδοξος Ἀνατολὴ ἐπεφόρτισε τὸν Ἅγιο Βασίλειο μὲ τὸ ἔργο αὐτό, εἶναι εὐεξήγητο. Ὁ μέγας αὐτὸς Ἱεράρχης τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι ἰδιαιτέρως γνωστὸς γιὰ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν φροντίδα του καὶ τὶς ὡραῖες ὑποθῆκες του γιὰ τὰ παιδιὰ καὶ τοὺς νέους. Εὔγλωττοι μάρτυρες τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ ἐνδιαφέροντός του αὐτοῦ εἶναι ἡ «Βασιλειάς» του καὶ οἱ ὑποθῆκες του «Πρὸς τοὺς νέους». Μὲ τὴν ἀνάθεσι τοῦ ἔργου τῆς προσφορᾶς δώρων στὸν Μέγαν Βασίλειον δὲν εἶναι ἄσχετη καὶ ἡ γειτνίασις τῆς μνήμης του πρὸς τὰ Χριστούγεννα καὶ ἀκόμη ὅτι ἡ ἑορτή του συμπίπτει μὲ τὴν πρωτοχρονιά.

Κάπως παράδοξη ὅμως εἶναι ἡ ἀνακήρυξις τοῦ Ἁγίου Νικολάου στὴ Δύσι ὡς προστάτου τοῦ παιδιοῦ, ἡ σύνδεσις τῆς μορφῆς του μὲ τὴν ἑορτὴ τῶν Χριστουγέννων, ὡς καὶ ἡ μεταμόρφωσίς του στὸν μοντέρνο Santa Claus. Γιατὶ ὁ γνωστὸς καὶ τόσο δημοφιλὴς στὴ χώρα αὐτὴ ἰδίως Santa Claus, ὁ γελαστὸς καὶ καλόκαρδος αὐτὸς φίλος τῶν παιδιῶν, ποὺ τὸν περιμένουν μὲ τόση ἀγωνία νὰ κατέβῃ ἀπὸ τὴν καμινάδα τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων, γιὰ νὰ τοὺς ἀφίσῃ τὰ δῶρα του, δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν Ἅγιο Νικόλαο τοῦ Ὀρθοδόξου ἑορτολογίου. Πῶς ὅμως καὶ γιατὶ ὁ Ἅγιος Νικόλαος, ὁ St. Nick, ἢ St. Nicholas, ἢ Sankt Nikolaus, ἢ Santa Klaas, ἢ Santa Claus, ἀνακηρύχθηκε στὴ Δύσι φίλος καὶ προστάτης τοῦ παιδιοῦ;

Καὶ ὁ Ἅγιος Νικόλαος εἶναι ὀνομαστὸς γιὰ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν γενναιοδωρία του στὰ παιδιὰ καὶ τοὺς νέους. Σύμφωνα μὲ τὴ βιογραφία του, ἦτο τὸ μονάκριβο παιδὶ πλουσίας οἰκογενείας καὶ ὅλη τὴν περιουσία του τὴν διέθεσε γιὰ φιλανθρωπικοὺς σκοπούς. Ἐγύριζε μεταμορφωμένος στὶς φτωχοσυνοικίες καὶ ἐμοίραζε δῶρα στὰ μικρὰ ἰδίως παιδιά. Ἰδιαιτέρως γνωστὴ εἶναι ἡ ἱστορία γιὰ τὴ γενναιοδωρία του στὶς τρεῖς θυγατέρες ἑνὸς ξεπεσμένου εὐγενοῦς τῆς ἐπισκοπικῆς του ἕδρας. Οἱ τρεῖς αὐτὲς νέες ἐκινδύνευαν νὰ μείνουν ἄγαμες, ἐπειδὴ ἡ οἰκογένειά των εἶχε πέσει σὲ μεγάλη φτώχεια. Αὐτὸ εἶχε φέρει τὴν οἰκογένεια σὲ μεγάλη ἀπελπισία. Ὁ Ἅγιος ἐπληροφορήθηκε τὴν κατάστασι αὐτή. Μεταμορφωμένος ἐπλησίασε μιὰ νύχτα στὸ σπίτι καὶ κρυφὰ ἔρριξε μέσα ἀπὸ τὸ παράθυρο ἕνα δεματάκι μὲ χρυσάφι. Ἔτσι παντρεύτηκε ἡ πρώτη ἀδελφή. Ὅταν ἡ δεύτερη ἔφθασε στὴν κατάλληλη ἡλικία, ὁ Ἅγιος ἐπανέλαβε τὸ ἴδιο, χωρὶς νὰ γίνῃ καὶ πάλι ἀντιληπτός. Τὴν τρίτη φορὰ ὅμως ὁ πατέρας τῶν κοριτσιῶν τὸν ἀντελήφθη. Ὁ Ἅγιος τὸν παρεκάλεσε νὰ κρατήσῃ τὸ μυστικό, ἀλλ' ὁ εὐγνώμων πατέρας τὸ ἀπεκάλυψε. Λέγεται ἐπίσης ὅτι μιὰ ἀπὸ τὶς τρεῖς φορὲς τὸ δέμα μὲ τὸ χρυσάφι ἔπεσε μέσα σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς κάλτσες ποὺ εἶχαν ἁπλώσει οἱ νέες στὸ τζάκι, γιὰ νὰ στεγνώσουν.

Τὸν Ἅγιο Νικόλαο καὶ τὴ βιογραφία του ἐγνώρισε ἡ Δύσις ἰδίως μετὰ τὸ 1087, ὅταν τὸ λείψανό του μεταφέρθηκε ἀπὸ Ἰταλοὺς θαλασσινοὺς ἀπὸ τὰ τουρκοκρατούμενα τότε Μύρα τῆς Λυκίας, τὴν πατρίδα του, στὸ Μπάρι τῆς Ἰταλίας. Ἡ φήμη του ὡς προστάτου καὶ φίλου τῶν παιδιῶν καὶ τῶν νέων μεταδόθηκε ἀπὸ τότε μὲ ταχύτητα στὶς ἄλλες δυτικὲς χῶρες καὶ ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλη τὸν ἀνεκήρυξαν προστάτη τῶν παιδιῶν καὶ τὸν ἐπεφόρτισαν μὲ τὸ ἔργο τῆς διανομῆς τῶν δώρων των πρὸς αὐτά.

Στὴν ἀρχὴ ἡ μνήμη του ἑωρτάζετο καὶ σήμερα ἀκόμη στὶς περισσότερες χῶρες τῆς Δύσεως ἑορτάζεται στὰς 6 Δεκεμβρίου, ὅπως καὶ στὴν ἰδική μας Ἐκκλησία, καὶ κατὰ τὴν ἡμέρα αὐτὴ περιμένουν τὰ παιδιὰ τὰ δῶρα τους στὶς χῶρες αὐτές. Ἀπὸ τὶς ἀρχὲς ὅμως τοῦ δεκάτου ἐνάτου αἰῶνος ἡ μορφὴ τοῦ Ἁγίου συνεδέθη μὲ τὰ Χριστούγεννα πρῶτα στὴν Ἀγγλία καὶ ἐν συνεχείᾳ ἀπὸ Ἀγγλικὴ ἐπίδρασι στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες τῆς Ἀμερικῆς.

Ἡ μεταμόρφωσίς του στὸν μοντέρνο Santa Claus, τὸν καλόκαρδο ἀσπρομάλλη ποὺ κατεβαίνει τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων στὸ ἔλκυθρό του μὲ τὰ ὀκτὼ reindeers ἀπὸ τὶς χιονισμένες χῶρες τοῦ Βορρᾶ καὶ χώνεται ἀπὸ τὶς καμινάδες μέσα στὰ σπίτια, γιὰ νὰ γεμίσῃ τὶς κάλτσες τῶν παιδιῶν μὲ τὰ δῶρα του, χρονολογεῖται ἀπὸ τὰ Χριστούγεννα τοῦ 1823. Τότε γιὰ πρώτη φορὰ δημοσιεύθηκε στὸ Troy, N. Y., τὸ ποίημα "A Visit from St. Nicholas," γραμμένο ἀπὸ τὸν Dr. Clement Moore, στὸ ὁποῖο ὁ Ἅγιος Νικόλαος παρουσιάζεται μὲ τὴ μορφὴ αὐτή. Τὸ ποίημα αὐτὸ γρήγορα ἔγινε γνωστὸ καὶ δημοφιλὲς καὶ σ' αὐτὸ βασίζεται τὸ πρῶτο σκίτσο τοῦ Santa Claus ἀπὸ τὸν σκιτσογράφο Thomas Nast τὸ 1863 μὲ τὴ μορφή, ποὺ κεντρίζει τόσο τὴν παιδικὴ φαντασία. Εἶναι τόση ἡ ἀλλοίωσις στὴν ἐμφάνισι, στὴν ἱστορία καὶ στὸ ὄνομα ἀκόμη τοῦ Ἁγίου στὸ ποίημα αὐτό, ὥστε τίποτε ἀπ' αὐτὰ δὲν θυμίζει τὴν ἀρχική του μορφὴ καὶ πολλοὶ ὀλίγοι εἶναι ἴσως ἐκεῖνοι, ποὺ γνωρίζουν ὅτι

κάτω ἀπὸ τὴν κωμικὴ ἐμφάνισι τοῦ Santa Claus κρύβεται ὁ ἀσκητικὸς Ἅγιος Νικόλαος.

Ἕνα ἄλλο στοιχεῖο, ποὺ στὶς δυτικὲς Εὐρωπαϊκὲς χῶρες καὶ τὸν νέο κόσμο ἀποτελεῖ ἀναπόσπαστο ἐξάρτημα τοῦ ἑορτασμοῦ τῶν Χριστουγέννων καὶ ποὺ πρωταρχικὸ σκοπὸ ἔχει νὰ δώσῃ χαρὰ στὶς παιδικὲς ψυχὲς μὲ τὴν λαμπρότητά του καὶ μὲ τὰ ὡραῖα δῶρα ποὺ περιμένουν κάτω ἀπὸ τὰ φυλλώματά του, εἶναι τὸ Χριστουγεννιάτικο δένδρο.

Ἡ καταγωγὴ τῆς ἰδέας τοῦ Χριστουγεννιάτικου δένδρου δὲν εἶναι ἀκριβῶς γνωστή. Μερικοὶ ὑποστηρίζουν ὅτι τὸ ἔθιμο αὐτὸ εἶναι πολὺ παλαιό. Κατ' ἄλλους τοῦτο εἰσήχθη κατὰ τὸν ἐκχριστιανισμὸ τῶν Δρυϊδῶν στὴν Ρηνανία. Τὴν ἄποψι αὐτὴ ὑποστηρίζει ὁ Henry van Dyke στὸ διήγημά του «Τὸ πρῶτο χριστουγεννιάτικο δένδρο». Πολλὲς ἄλλες παραδόσεις κυκλοφοροῦν ἐπίσης σχετικὰ μὲ τὴν καθιέρωσι τοῦ ἐθίμου αὐτοῦ. Μιὰ ἀπ' αὐτές, προτεσταντικῆς ἀσφαλῶς προελεύσεως τὴν συσχετίζει ἀπ' εὐθείας μὲ τὸν ἀρχηγὸ τοῦ Προτεσταντισμοῦ Λούθηρο. Σύμφωνα μὲ μιὰ ἄλλη, ὑπεύθυνος εἶναι ὁ ἅγιος Φλωρεντῖνος ἀπὸ τὴν Ἀλσατία. Ἡ παράδοσις αὐτή, ποὺ εἶναι πιὸ κοντὰ πρὸς τὴν ἰδέα ποὺ ἐκφράζει τὸ Χριστουγεννιάτικο δένδρο, εἶναι ἡ ἑξῆς: Ὁ Ἅγιος Φλωρεντῖνος ἤθελε κι' αὐτὸς νὰ κάμῃ τὰ Χριστούγεννα εὐτυχισμένα γιὰ τὰ παιδιά του. Ἦταν ὅμως πολὺ πτωχὸς καὶ δὲν ἠμποροῦσε νὰ τοὺς ἀγοράσῃ δῶρα. Τότε θυμήθηκε ὅτι στὸ πλησίον δάσος ὑπῆρχε ἕνα μικρὸ ἔλατο ποὺ ἔστιλβε ἀπὸ τὸ χιόνι καὶ ἀπὸ τὸν πάγο, ποὺ τὸ σκέπαζαν. Ὁ ἅγιος Φλωρεντῖνος τὸ ἔκοψε τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων, τὸ μετέφερε προσεκτικὰ στὸ σπίτι του, τὸ ἐστόλισε μὲ καρύδια καὶ μῆλα καὶ τὸ ἐφώτισε μὲ μικρὰ κεριά. Τὸ ὡραῖο καὶ ἀσυνήθιστο αὐτὸ θέαμα ἐπροξένησε τόση χαρὰ στὰ παιδιά, ὥστε καὶ ἄλλοι τὸν ἐμιμήθηκαν. Ἔτσι σὲ λίγο ἡ χρῆσις του ἐγενικεύθη. Γεγονὸς πάντως εἶναι ὅτι ἡ πατρίδα τοῦ Χριστουγεννιάτικου δένδρου εἶναι ἡ Γερμανία.

Ὁποιαδήποτε ὅμως καὶ ἂν εἶναι ἡ καταγωγὴ τοῦ ἐθίμου αὐτοῦ, στὴν Χριστιανικὴ κοινωνία τὸ Χριστουγεννιάτικο δένδρο συνδέεται μὲ τὰ αἰσθήματα, ποὺ ἀνέβλυσαν ἀπὸ τὴ φάτνη τῆς Βηθλεὲμ γιὰ τὸ παιδὶ καὶ κύριος σκοπός του εἶναι νὰ δημιουργήσῃ μιὰ μεγαλοπρεπῆ καὶ μυστικοπαθῆ θρησκευτικὴ ἀτμόσφαιρα, ποὺ εἶναι ἰδιαιτέρως προσφιλὴς στὴν παιδικὴ φαντασία καὶ ψυχή. Γενικώτερα τὸ ἀειθαλὲς Χριστουγεννιάτικο δένδρο συμβολίζει τὴ νέα ζωή, ποὺ ἔφερε τὸ θεῖο βρέφος στὸν κόσμο μέσα στὶς σκοτεινὲς ἡμέρες τοῦ πνευματικοῦ χειμῶνα.

Ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὸ συμπέρασμα εἶναι ἕνα. Ἡ λαϊκὴ συνείδησις στὴν Χριστιανικὴ κοινωνία ἐθεωροῦσε καὶ θεωρεῖ τὴν ἑορτὴ τῆς γεννήσεως τοῦ Θείου Βρέφους ὡς τὴν ἑορτὴ τοῦ παιδιοῦ. Ὡς τὴν ἡμέρα δηλαδὴ ποὺ πρέπει κάθε καρδιὰ νὰ στρέφεται στὸ ἁγνὸ αὐτὸ λουλούδι τῆς δημιουργίας καὶ νὰ τοῦ ἐκδηλώνῃ πλουσιοπάροχα τὴν ἀγάπη καὶ τὴν στοργή, ποὺ τοῦ ἀξίζει. Ἡ ἱστορία μὲ τὸν Santa Claus καὶ τὸ Χριστουγεννιάτικο δένδρο εἶναι ἐφευρέσεις τῆς λαϊκῆς ψυχῆς, ποὺ πλουτίζουν ἀκόμη περισσότερο τὴν ἑορτή, τῆς δίδουν λαμπρότητα καὶ μυστικοπάθεια, κεντρίζουν τὴν παιδικὴ φαντασία καὶ γεμίζουν μὲ χαρὰ καὶ ἀγαλλίασι τὴν ἁγνὴ παιδικὴ ψυχή. Ἡ ἑορτὴ τῶν Χριστουγέννων, ποὺ ἀνεπισήμως εἶναι ἤδη ἀφιερωμένη στὸ παιδί, θὰ ἦταν σκόπιμο νὰ ἀνακηρυχθῇ καὶ ἐπισήμως ὡς ἡ ἑορτὴ τοῦ παιδιοῦ, παράλληλα πρὸς τὴν ἑορτὴ τῆς μητέρας καὶ τοῦ πατέρα.

INTERSTATE
MARBLE AND GRANITE WORKS
ΔΗΜ. ΒΡΑΧΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ ΥΙΩΝ
Γλύπτου Διπλωματούχου τοῦ Ἐθνικοῦ
Μετσοβίου Πολυτεχνείου Ἀθηνῶν

ΕΚΤΕΛΟΥΜΕΝ
ΤΕΜΠΛΑ -- ΑΓΙΑΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ
ΙΕΡΑΣ ΠΡΟΘΕΣΕΙΣ
ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΑΡΙΑ, ΚΛΠ.
ΕΚ ΦΥΣΙΚΩΝ ΜΑΡΜΑΡΩΝ

ΕΠΙΣΗΣ ΚΑΙ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΩΝ ΜΑΡΜΑΡΩΝ
ΚΑΙ ΕΚ ΞΥΛΟΥ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

Προμηθεύομεν Ἐκκλησιαστικὰ Εἴδη ἐκ τῶν ἐργοστασίων ἀρίστων Βυζαντινολόγων τῆς Ἑλλάδος. Ἐπίσης Ἀγάλματα, Μνημεῖα καὶ Ἀναμνηστικὰς Στήλας, WAR MEMORIALS ἐκ μαρμάρου καὶ γρανίτου.

1259 Flushing Ave., Brooklyn, N. Y.
Τηλέφωνον: EV. 6-5479 — Τηλ. Νυκτός: IL. 9-2896

ΓΕΝΝΑΤΑΙ ΦΩΣ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗ

Τοῦ Πατρὸς ΠΟΛΥΕΥΚΤΟΥ ΦΙΝΦΙΝΗ
San Francisco, Calif.

ΤΟ ΦΩΣ τῆς γνώσεως ἀνατέλλει μαζὺ μὲ τὴν χρυσόφωτη μέρα τοῦ νέου πολιτισμοῦ.

Τὸ ἄστρο τὸ λαμπερὸ ὁδηγεῖ τὴν πανανθρώπινη ψυχὴ στὸν Ἥλιο τῆς Δικαιοσύνης.

Μάγοι καὶ ποιμένες καὶ ἄγγελοι καὶ κρυφοὶ ὁραματισμοὶ τῆς ψυχῆς μὲ τὲς εὐλαβικὲς πορεῖες τους, τὰ δῶρα, τοὺς ὕμνους, τὰ γεμᾶτα ἀπὸ πνευματικὸ νέκταρ ἀναβρύσματα παίρνουν τὴν ἐπιβλητικὴ θέσι τους στὴν ἔκπαγλη ἐκείνη καὶ ἀποκαλυπτικὴ φασμαγορία ποὺ δημιουργεῖ ἡ θεϊκὴ συγκατάβασι. Τόσο κοντὰ εἶναι πειὰ ἡ «Καινὴ Κτίσις», τὸ ἐλεύθερο ἀνάσασμα τοῦ ἀνθρώπου...

Γεννᾶται ὁ Ἐμμανουήλ. Γεννᾶται ἡ ἐλπίδα καὶ ἡ σωτηρία. Γεννᾶται τὸ Βρέφος τοῦ λυτρωμοῦ. Ἔρχεται τοῦ «ἀπ' αἰῶνος μυστηρίου ἡ φανέρωσις».

Οἱ οὐρανοὶ ἀνοίγουν τοὺς χρυσοὺς κρουνοὺς τῆς ἀγάπης τοῦ Ἐλωΐμ. Τὸ ὑπερπέραν ἔρχεται νὰ συνεγείρῃ τὲς ληθαργημένες ἰδεολογίες τῆς ἀρετῆς τῆς κοινωνίας καὶ νὰ προετοιμάσῃ τὸ πνεῦμα τῶν σκοτεινῶν δεισιδαιμονιῶν, τῆς ἀκολασίας καὶ τῆς διανοητικῆς περιπετείας, γιὰ τὰ Μυστικὰ Δεῖπνα καὶ τὲς ὑπερφυσικὲς ἀναστάσεις. Τῆς γῆς οἱ εὐγενικοὶ πόθοι καὶ ἡ καρτερικὴ ἀπαντοχὴ ἀνοίγουν τὰ βελουδένια χέρια γιὰ νὰ δεχθοῦν ἁπαλὰ τὴν ὁλόχαρη ἐλπίδα ποὺ ἔστελνε ὁ Παντοκράτωρ μὲ τὸν Μονογενῆ. Σκιρτοῦν αἱ καρδιές. Συγκλονίζονται οἱ κόσμοι. Στειρεύουν τῶν Φοίβων αἱ «Παγαὶ λαλέουσαι». Ὑπέρκαλλη γίνεται ἡ ζωή. «Χριστὸς γεννᾶται, δοξάσατε· Χριστὸς ἐξ οὐρανῶν ἀπαντήσατε».

Οἱ φρουροὶ στὲς μεγάλες καὶ σκληρὲς βαρυνυχτιές, ρωτοῦν: «Τίς εἶ;» Καὶ ἀπαντᾷ ἡ προαιώνιος βουλή: «Χριστὸς ὁ ἐλευθερωτής». Ρωτᾷ ἀνήσυχη ἡ θορυβημένη ἁμαρτία: «Γιατὶ τόση ἀναταραχὴ σὲ στιγμὴ ποὺ πίστευα πῶς ἐπέβαλα τὴν ἐξουσία μου;» Καὶ ἀπαντοῦν οἱ ἄγγελοι: «Ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο». Ἦλθε τὸ φῶς, ἡ ἀρετή, ἡ σωτηρία τοῦ κόσμου. Ὁ νεογέννητος καταλυτὴς τοῦ θανάτου ἦλθε στὲς ἐπάλξεις ἀπ' ὅπου θ' ἀρχίσῃ ἡ θριαμβευτικὴ ἐξόρμησι, ποὺ θὰ φέρῃ τὴν καμπὴ καὶ τὴν πνευματόγονη νίκη στὲς φρικτὲς συγκρούσεις τοῦ πνεύματος, τῆς ἠθικῆς. Τὰ λάβαρά Του ὑψώθησαν καλῶντας σὲ συναγερμὸ τὲς ἀγωνιστικὲς ἀνωτερότητες. Ἡ θεϊκὴ συμπόνια Του, ἡ πρόνοιά Του, κύκλωσαν μὲ τὶς χαρούμενες μεραρχίες τῆς τρυφερότητος καὶ τῆς ἀγάπης τὲς ἀπογοητεύσεις, τὲς πικρίες καὶ τὲς μοιρολατρεῖες τοῦ «πεσόντος Ἀδάμ», ἄρχισαν νὰ ἀναφώσκουν αἱ ἀναστάσιμες ψυχικὲς δημιουργίες, ν' ἀναπνέῃ ὁμαλὰ ὁ πρὶν δοῦλος τῆς κατάρας.

Μὰ γιατὶ τόσο ταπεινὰ νἄλθῃ ὁ Μέγας Ἀθῶος, «ὁ ἀσπόρως γεννηθεὶς ἐκ Παρθένου» κι' Ἀναμορφωτὴς Χριστός; ρωτᾷ δειλὰ ἡ σκέψις. Τάχα μιὰ πειὸ ἐπιβλητικὴ Γέννησι δὲν θὰ ἔσπανε καὶ τὰ τελευταῖα ἀπὸ γρανίτη προχώματα τῶν ἐπιχειρημάτων τῆς ἀμφιβολίας καὶ τῆς δυσπιστίας; θὰ ρωτᾷ ἡ σκέψις, γιατὶ μετρᾷ μὲ τὲς ρηχὲς ἐπιφάνειες τῆς ἀνθρωπίνης λογικῆς. Μὰ ἡ μεγαλειότης ἡ ἀληθινὴ δὲν θὰ βρῇ κοπιώδη τὴν ἀπάντησι, ὅσοι κι' ἂν εἶναι οἱ ἄσκοποι περίπατοι τῆς ἀσφαλοῦς λογικῆς τοῦ ἀνθρώπου γύρω της. Ἔχει τὴν πειὸ χρυσόπλαστη βάσι καὶ τὴν πειὸ σοφὴ πειστικότητα ἡ ταπεινότητα. Ὅ,τι εἶναι μεγάλο, εἶναι ἁπλό, εἶναι ταπεινό... Ἔτσι ἀγγίζονται οἱ ἐσώτεροι κόσμοι... Ἔτσι δονοῦνται αἱ εὐαισθήσεις.... Ἔτσι κυοφοροῦνται τὰ ὀρθρινὰ ξυπνήματα τῆς νάρκωμένης θελήσεως τῆς ἀνθρωπότητος.... Ἔτσι θὰ ἔπρεπε νὰ ἐρχόταν ὁ Χριστὸς μέσα στὲς πληγωμένες καρδιὲς καὶ τὲς συντριμμένες ἀπ' τὴν κτηνώδη δύναμι τῆς ἁμαρτίας προσωπικητες... Ὅταν πέσῃς, πρέπει πολὺ ἁπλᾶ νὰ σοῦ ἁπλώσῃ τὸ χέρι ἡ μέριμνα τοῦ δυνατοῦ, γιὰ νὰ μὴ ξυπνήσουν αἱ δυσπιστίες καὶ οἱ ἐγωϊσμοὶ τοῦ τραυματισμένου εἶναι... Μὲ σπάργανα φτηνά, κοινά, θ' ἀρχίσῃ ἡ προσφορὰ τῆς ἀγάπης, καὶ θ' ἀνεβῇ σιγὰ-σιγὰ μαζὺ μὲ τὴν διδασκαλία πρὸς τὸν σκοτισμένο καὶ τὴν βαθμιαία προγύμνασί του, τὴν κλίμακα τῆς θυσίας, ὡς τὸ ἀποκορύφωμα τοῦ Γολγοθᾶ...

Γεννᾶται λοιπὸν σὲ σπάργανα ταπεινὰ Ἐκεῖνος ποὺ σπαργάνωσε τὴ γῆ μὲ νεφέλες, τὲς πνευματικὲς ξηρασίες τῶν αἰώνων μὲ γραφικὲς δροσιὲς σοφίας. Μὲ τὴν γέννησί Του χωρίζει τὴν ἐποχὴ σὲ δυὸ περιόδους. Τὴν μιὰ ποὺ γεμίζει μὲ τὸν τραγικὸ ἀντίλαλο τῆς ἐξώσεως τῶν πρωτοπλάστων καὶ τοὺς ὑποχθονίους ἤχους τοῦ σεισμοῦ τῆς τιμωρίας τῆς πρώτης παρακοῆς. Πικρὸ ἦταν τὸ ποτῆρι τῶν συνεπειῶν. Τὴν ἄλλη ποὺ ὑψώνεται ἡ συναίσθησι πάνω ἀπ' τὴν ἀσυνειδησία... Αὐτὴ ἦταν ἡ δεύτερη.

Μὲ τὴν ἀνατολὴ τῆς ἀνθρωπίνης μνήμης ποτὲ γεγονὸς δὲν μπόρεσε νὰ πλησιάσῃ σὲ σημασία καὶ ἀποτελέσματα τὴν ζωογόνο κοσμογονία ποὺ ἄρχισε νὰ κάμῃ τὲς ζυμώσεις της γύρω ἀπ' τὴν γεμάτη ἁπλότητα καὶ σεμνότητα γέννησι αὐτή. Ἀνατρέπονται αἱ ἀρχὲς ποὺ κυβερνοῦσαν τὰ ἔθνη, τοὺς λαούς, τὰ συστήματα, τὲς ἀρχὲς τοῦ βίου. Στὴν βία προτάσσεται ἡ ἀνοχή, ἡ δικαιοσύνη. Ὄχι δικαιοσύνη βγαλμένη ἀπὸ πεῖρα ἀνθρώπινη ἀλλὰ θεόδοτη, τοῦ θείου νόμου. Ἡ ἔχθρα καταργεῖται ἀπ' τὴν εἰρηνικὴ λειτουργία τῆς ἀνεξικακίας. Ὁ στραγγαλισμὸς τῶν δικαιωμάτων ἀναγκάζεται νὰ λύσῃ τὴν συσφικτικὴ λαβή του κάτω ἀπὸ τὴν εὐεργετικὴ πίεσι τῆς ἐλευθερίας ποὺ δημιουργεῖ ἡ ζείδωρη ἀγάπη. Αἱ Ἐρινύες τῆς καχυποψίας παραδίδουν τοὺς βρόγχους τους ἄνευ ὅρων στὴν ἀθωότητα καὶ τὴν ἀλήθεια ποὺ ἀποκαλύπτει ὁ Θεὸς μὲ τὴν ἀποστολή, μέσα

(Συνέχεια εἰς τὴν 31ην σελ.)

ΤΟ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΟΝ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΚΑΙ Η ΕΛΛΗΝΟΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΠΑΙΔΕΙΑ

Ὑπὸ ΦΙΛΙΠΠΟΥ Δ. ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ

Η ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΗ Παιδεία τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς διαρκῶς ἁπλώνεται καὶ ἐνισχύεται. Τὸ Κατηχητικὸ Σχολεῖο ἀπευθύνεται σήμερα σὲ ἕνα μεγάλον ἀριθμὸ παιδιῶν τῆς Ἑλληνορθοδόξου κοινότητος. Καθὼς μάλιστα οἱ λοιπὲς μορφὲς τῆς παιδείας περιορίζονται ἀτυχῶς, ὁ ἀριθμὸς αὐτός, προφανῶς, θὰ μεγαλώνῃ ἀπὸ χρόνο σὲ χρόνο.

Τὸ γεγονὸς τοῦτο μᾶς ὑποχρεώνει νὰ ἐξετάσωμε πολὺ προσεκτικὰ τὸ ὅλο θέμα τῆς κατηχητικῆς παιδείας. Εἶναι ἕνα θέμα κατ' ἐξοχὴν λεπτὸ καὶ δεμένο στενώτατα μὲ τοὺς εὐρυτέρους σκοποὺς καὶ μὲ τὸ μέλλον τοῦ Ἀμερικανικοῦ Ἑλληνισμοῦ. Προσωπικῶς, πιστεύω, ὅτι, ἂν ἡ παιδεία αὐτὴ προσανατολισθῇ ὁριστικὰ πρὸς τὴν ὀρθὴ κατεύθυνση, ἠμπορεῖ πράγματι νὰ ἀποβῇ ἕνα σημαντικώτατο μέσο γιὰ τὴν καλλιέργεια καὶ τὴν ἐμπέδωση στὸ νοῦ καὶ στὴν καρδιὰ τῶν παιδιῶν μας τῶν πιὸ ὡραίων καὶ τῶν πιὸ δυναμογόνων στοιχείων τοῦ ἑλληνορθοδόξου πνευματικοῦ κόσμου. Ἀντιθέτως πάλι, ἂν τὸ κατηχητικὸ κίνημα παραστρατήσῃ, ἂν δηλαδὴ οἱ σκοποὶ καὶ τὰ μέσα του δὲν εἶναι ὀργανικῶς συνταιριασμένα μὲ τὴν εὐρύτερη φιλοσοφία τῆς ἑλληνορθοδόξου ὁμάδος μας, ἡ ὑπηρεσία του ἠμπορεῖ νὰ σταθῇ ἀρνητικὴ καὶ νὰ συντελέσῃ στὸ βαθμιαῖο ἀποχρωματισμὸ ὅλων τῶν ἰδεῶν ποὺ ἐρρύθμισαν καὶ ρυθμίζουν τὴ ζωή μας.

* * *

Ἀλλὰ ποιὰ εἶναι τὰ ψυχοπλαστικὰ στοιχεῖα τοῦ ἑλληνορθοδόξου παρελθόντος καὶ τοῦ παρόντος ποὺ πρέπει νὰ κρατοῦμε ζωντανὰ καὶ πάντοτε δρῶντα; Ἡ καλύτερα—γιὰ νὰ εἰδικεύσωμε τὴ μελέτη—πῶς τίθενται οἱ σκοποὶ τῆς κατηχητικῆς παιδείας σήμερα, τὴ συγκεκριμένη αὐτὴ στιγμὴ τῶν ἀνασχηματισμῶν καὶ τῶν ἀνακατατάξεων ποὺ παρατηροῦνται στὴ δομὴ τῆς ὁμογενείας; Ποῦ θὰ στηριχθοῦμε γιὰ νὰ ἀποσαφηνίσωμε καὶ νὰ διατυπώσωμε σωστὰ τοὺς σκοποὺς αὐτούς; Ἡ ἀπάντηση δὲν εἶναι οὔτε αὐτονόητη καὶ οὔτε ἁπλῆ, ὅσο φαίνεται ἴσως ἐκ πρώτης ὄψεως. Ὅπως ὅλα τὰ προβλήματά μας ἐδῶ, ἔτσι καὶ τὸ θέμα τῆς κατηχητικῆς παιδείας ἔχει τὸ δικό του χαρακτῆρα—τὴν ἰδιοτυπία του. Ἔτσι, γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσωμε σωστὰ τὸ θέμα μας, δὲν ἠμποροῦμε π. χ. νὰ στηριχθοῦμε ἀποκλειστικῶς στὴν πεῖρα τοῦ κατηχητικοῦ κινήματος στὴν Ἑλλάδα. Τὸ κατηχητικὸ σχολεῖο ἐκεῖ περιορίζει τοὺς σκοπούς του. Ἡ προσπάθειά του εἶναι νὰ συμπληρώσῃ τὴ θρησκευτικὴ ἀγωγὴ τῶν νέων, ἡ ὁποία ἐν πάσῃ περιπτώσει παρέχεται συστηματικὰ στὸ δημόσιο σχολεῖο. Ἐπίσης τὰ μορφικὰ θρησκευτικὰ στοιχεῖα—γλῶσσα, ἱστορία, θρησκευτικὴ τέχνη καὶ ἐκδηλώσεις—τὰ ἀποκτοῦν καὶ τὰ ζοῦν ἄμεσα τὰ παιδιὰ στὰ σχολεῖα καὶ στὸ εὐρύτερο περιβάλλον γύρω των. Πρὸς τούτοις, ἡ ὠργανωμένη προπαγάνδα ἀπὸ μέρους ἄλλων θρησκευτικῶν δοξασιῶν δὲν ἐπηρεάζει τὴν ἑλληνορθόδοξο χριστιανικὴν ἀγωγὴ τοῦ Ἕλληνος πολίτου σὲ βαθμὸ σοβαρό.

Ὅπως ὅμως δὲν ἠμποροῦμε νὰ δεχτοῦμε γιὰ τὴ δική μας κατηχητικὴ παιδεία σὰν πρότυπο τὸ ἑλληνικὸ κατηχητικὸ σχολεῖο, τὸ ἴδιο δὲν ἠμποροῦμε νὰ μιμηθοῦμε καὶ νὰ ἀκολουθήσωμε πιστὰ καὶ δουλικὰ τοὺς σκοποὺς καὶ τὰ μέσα καὶ τὴν ἐργασία τῆς θρησκευτικῆς ἀγωγῆς τῶν ἄλλων ἐκκλησιῶν ἐδῶ. Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι οἱ μεγαλύτερες ἰδίως ἀπὸ τὶς ἐκκλησίες στὴν Ἀμερικὴ ἔχουν ἀναπτύξει ἕνα τεράστιο κατηχητικὸ κίνημα καὶ ἔχουν συγκεντρώσει πεῖρα πολύτιμη γύρω ἀπὸ τὸ θέμα τῆς θρησκευτικῆς ἀγωγῆς. Ἡ πεῖρα αὐτή, προφανῶς, μᾶς εἶναι χρήσιμη καὶ πρέπει νὰ τὴ γνωρίζωμε καὶ νὰ τὴ μελετοῦμε. Τὰ στοιχεῖα ὅμως, ποὺ θὰ παίρνωμε ἀπὸ τὴν πλούσια αὐτὴ πηγή, πρέπει νὰ τὰ διαλέγωμε μὲ προσοχή, ὥστε νὰ μὴ ἀλλοιώνωμε μὲ αὐτὰ τὸν ἰδιάζοντα χαρακτῆρα τῆς ἑλληνορθοδόξου χριστιανικῆς παιδείας. Ἡ διατήρηση τοῦ ἰδιάζοντος χαρακτῆρος τῆς παιδείας αὐτῆς εἶναι τὸ κύριο χρέος μας, ἂν ὄντως πιστεύωμε, ὅτι καὶ τὸ περιεχόμενο καὶ ἡ μορφὴ τῆς πίστεώς μας «διαφέρει» ἀπὸ ὅσα οἱ «ἄλλες» ἐκκλησίες ὁμολογοῦν. Τὸ χρέος ἄλλωστε αὐτὸ δὲν μᾶς ἐπιβάλλεται μόνο λόγῳ τῆς προνομιακῆς καταγωγῆς τῆς ὁμάδος μας καὶ λόγῳ ἀκόμη τῶν ἰσχυρῶν κρίκων τῆς συνοχῆς καὶ τῆς παραδόσεως ποὺ πρέπει νὰ χαρακτηρίζουν κάθε ζωντανὴ ἐθνικοθρησκευτικὴ ὁμάδα. Μᾶς ἐπιβάλλεται ἐπίσης καὶ ἀπὸ τὶς κατευθύνσεις καὶ ἀπὸ τὰ σημερινὰ αἰτήματα τῆς πνευματικῆς Ἀμερικῆς. Ἡ θεολογία, ἡ σκέψη, ἡ παιδεία γενικώτερα τῆς χώρας αὐτῆς ποτὲ ἴσως στὸ παρελθὸν δὲν ἐξετίμησαν τὴν ἀνάγκη τῆς διατηρήσεως τῶν «ἰδιαι-

τέρων» ἐθνικοθρησκευτικῶν χαρακτηριστικῶν τῶν διαφόρων ὁμάδων ποὺ συγκροτοῦν τὴν Ἀμερικανικὴ κοινωνία, ὅσο ἀναγνωρίζουν καὶ ἐκτιμοῦν τὴν ἀνάγκη αὐτὴ σήμερα. «Ἑνότητα καὶ ὄχι ὁμοιομορφία»—ἰδοὺ τὸ σύνθημα ποὺ κινεῖ στὶς ἀναζητήσεις καὶ στὶς ἀνατάσεις της τὴν ὅλη πνευματικὴ ζωὴ τῆς Ἀμερικῆς.

* * *

Τὰ δεδομένα καὶ οἱ ἀρχὲς αὐτὲς στηρίζουν καὶ ἐμπνέουν, ὡς γνωστόν, ὁλόκληρο τὸ ἔργο τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς — ἕνα ἔργο ἐκτεταμένο καὶ ἐπιβλητικό. Ἐντολοδόχος ἡ Ἑλληνικὴ Ἀρχιεπισκοπὴ τῆς Μεγάλης Ἑλληνορθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ φορεὺς κατὰ ἱστορικὴν συνέπειαν τοῦ εὐρυτέρου πνεύματος τοῦ γένους τῶν Ἑλλήνων, δὲν παύει νὰ καθοδηγῇ ὀρθὰ τοὺς πιστούς της, νὰ καλλιεργῇ καὶ νὰ προάγῃ τὰ ἑλληνικὰ γράμματα, νὰ σέβεται τὴν παράδοση, νὰ ὑπηρετῇ κατὰ κάποιο τρόπο τὴν Ἑλλάδα, νὰ μετέχῃ συνειδητὰ στὴ ζωὴ τῆς χώρας αὐτῆς καὶ νὰ συντελῇ ἔτσι θετικώτατα στὸν ἐμπλουτισμὸ τῶν ἀξιῶν ποὺ ρυθμίζουν τὴν πορεία καὶ τὶς ἀνελίξεις τῆς Ἀμερικανικῆς Δημοκρατίας. Εἶναι λοιπὸν δυνατὸ νὰ ἐννοήσωμε θεσμούς, ὁμάδες καὶ ἄτομα ποὺ ζοῦν, ἐνεργοῦν καὶ ἀναπτύσσονται ἐντὸς τῶν πλαισίων τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, χωρὶς νὰ ἐστερνίζωνται ὁλοψύχως τὴν ἀποστολή της καὶ χωρὶς νὰ τὴν ὑπηρετοῦν μὲ πίστη, μὲ ἐνθουσιασμό, μὲ σύστημα καὶ μὲ συνέπεια; Ἀσφαλῶς ὄχι. Κατὰ ταῦτα, ἡ ἀποστολὴ καὶ οἱ συγκεκριμένες ἐπιδιώξεις τοῦ ἀνωτάτου αὐτοῦ ὀργανισμοῦ καθορίζουν κατ' ἀνάγκην τοὺς σκοποὺς ὅλων τῶν θεσμῶν ποὺ τελοῦν, ὅπως εἴπαμε, ὑπὸ τὴν αἰγίδα του καὶ ἀνδρώνονται μὲ τὴν ὑλική του βοήθεια. Προφανῶς ἡ ἀρχὴ αὐτὴ ἰσχύει πολὺ περισσότερο γιὰ τὴν κατηχητικὴ παιδεία — τὸ θέμα μας.

* * *

Ἂν τώρα εἰδικεύσωμε τὶς παρατηρήσεις μας, πῶς θὰ ἐθέταμε τοὺς συγκεκριμένους σκοποὺς ποὺ ἠμπορεῖ καὶ πρέπει νὰ ἐπιδιώκῃ τὸ κατηχητικὸ σχολεῖο τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς στὴν Ἀμερική; Στηριζόμενοι σὲ ὅσα ἀνωτέρω ἀνεπτύχθησαν, θὰ ἦταν ἴσως δυνατὸ νὰ τονίσωμε, ὅτι τὸ σχολεῖο αὐτὸ—ἡ κατηχητικὴ παιδεία—ἐπιδιώκει:

1. Νὰ καλλιεργῇ τὴν πίστη τῶν παιδιῶν στὸ περιεχόμενον καὶ στὶς μορφὲς τῆς ἑλληνορθοδόξου θρησκείας καὶ νὰ φωτίζῃ διαρκῶς τὴν πίστη αὐτὴ μὲ τὴν γνώση, ποὺ δίνει ἡ σωστὴ ἐπαφὴ μὲ τὰ κείμενα, μὲ τὶς παραδόσεις καὶ τὰ κειμήλια καὶ μὲ τὴν παροῦσα ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας μας.

2. Νὰ καλλιεργῇ τὴν ἀγάπη στὶς παραδόσεις, στὴν ἱστορία καὶ στὶς ἐκδηλώσεις τῆς ἑλληνικῆς ζωῆς, μὲ τὶς ὁποῖες περιεχόμενο καὶ μορφὴ τῆς πίστεώς μας εἶναι ἔτσι συνυφασμένα, ὥστε νὰ μὴ μποροῦν νὰ νοηθοῦν χωριστά.

3. Νὰ ὑπηρετῇ τὸ εὐρύτερο κατηχητικὸ κίνημα τῆς χώρας αὐτῆς, τὸ ὁποῖο πειθαρχεῖ στὰ γενικώτερα αἰτήματα τῆς σημερινῆς Ἀμερικανικῆς παιδείας.

Οἱ τρεῖς αὐτὲς ἀπόψεις—τὸ τονίζομε καὶ πάλι — εἶναι ἀδιάσπαστες καὶ ἡ μία ὑπηρετεῖ τὴν ἄλλη. Μποροῦμε νὰ ἐννοήσωμε τὴν κατηχητικὴ παιδεία μας ἐδῶ, σὰν ἕνα εἰδικὸ θεσμό, ποὺ ἐξαίρει καὶ ὑπηρετεῖ μόνον τὶς «καθαρῶς» θρησκευτικὲς ἀνάγκες τῆς ζωῆς; Σύμφωνα μὲ τὶς ἀρχὲς ποὺ ὑποστηρίξαμε, τοῦτο δὲν εἶναι δυνατό, διότι ἔτσι ὄχι μόνον θὰ περιωρίζαμε τὰ μέσα ποὺ διαθέτει ἡ Ἑλληνικὴ Ἀρχιεπισκοπὴ γιὰ τὴν προαγωγὴ τοῦ ὅλου της ἔργου, ἀλλὰ καὶ δὲν θὰ ὑπηρετούσαμε θετικὰ τὸ θρησκευτικό μας «πιστεύω». Θρησκευτικὴ οὐσία καὶ μορφή, ὅπως εἴπαμε, συνέχονται ἀδιασπάστως. Ἀμφότερα ἔχουν διαμορφωθῆ μέσα στὸ χρόνο ἀπὸ τὴν σύζευξη τῶν πιὸ δυναμικῶν στοιχείων τῆς Ὀρθοδόξου Χριστιανικῆς θρησκείας καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ κόσμου ἰδεῶν καὶ ἐκφράσεων. Πρόδρομος τῆς ἀνυπέρβλητης χριστιανικῆς ἠθικῆς εἶναι τὸ ἑλληνικὸ πνεῦμα. Ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα ἐστάθηκε τὸ κύριο ὄργανο τῆς χριστιανικῆς σκέψεως. Οἱ μορφὲς τῆς λατρείας μας προσέλαβαν τὴν τελικὴ καὶ τὴν τόσο ἐμπνέουσα διάταξη μέσα στὸν ἑλληνικὸ χῶρο. Σύμβολα καὶ θρησκευτικὴ τέχνη εἶναι βαθύτατα ἐπηρεασμένα ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ παράδοση καὶ ψυχολογία. Νὰ τὰ ξεχωρίσωμε αὐτὰ τὰ στοιχεῖα καὶ νὰ σταθοῦμε στὸ ἕνα ἢ στὸ ἄλλο ἐπὶ τῇ βάσει «νέων» κριτηρίων; Νὰ τὰ προσμίξωμε μὲ στοιχεῖα ἀπὸ τὴ «γύρω» μας πραγματικότητα; Νὰ «προσαρμοσθοῦμε»; Ἀλλὰ τότε θὰ χάναμε τὴν ἴδια τὴν οὐσία τῆς θρησκευτικῆς ἀγωγῆς—τῆς ἑλληνορθοδόξου χριστιανικῆς ἀγωγῆς. Θὰ χάναμε τὴν ἰδιοτυπία καὶ βαθμιαίως θὰ πλησιάζαμε στὶς ἀρχὲς τῆς θρησκευτικῆς ἀγωγῆς τῶν ἄλλων ἐκκλησιῶν καὶ ἰδίως ἐκείνων, ποὺ τοὺς λείπει τὸ ἐθνικὸ ὑπόβαθρο καὶ τὸ παραδοσιακὸ στοιχεῖο. Οἱ Ἑβραῖοι π. χ., ποὺ ἡ θρησκεία των ἐστάθηκεν ὁ πιὸ ἰσχυρὸς ρυθμιστὴς τῆς ὁμαδικῆς ζωῆς, ποτὲ δὲν ἐσκέφθησαν νὰ ξεχωρίσουν τὰ κύρια στοιχεῖα τῆς ἐθνικῆς των ἱστορίας ἀπὸ τὸ περιεχόμενο καὶ τὴ μορφὴ τῆς θρησκευτικῆς των πίστεως. Τὸ ἱστορικὸ τοῦτο δίδαγμα, κυρωμένο ἄλλωστε καὶ ἀπὸ τὶς περιπέτειες τοῦ ἰδικοῦ μας γένους, μᾶς εἶναι πολὺ χρήσιμο. Πράγματι, ὅταν μία πολιτιστικὴ ἢ θρησκευτικὴ ὀντότητα διασπασθῇ στὰ στοιχεῖα ποὺ τὴν συναπαρτίζουν ὀργανικά, τότε κανένα ἀπὸ τὰ ἐπιμέρους στοιχεῖα της δὲν μπορεῖ νὰ ἐπιζήσῃ χωρὶς νὰ ἀποχρωματισθῇ καὶ νὰ ἀδυνατήσῃ. Ἂν τὸ ἑλληνικὸ στοιχεῖο ἀποσπασθῇ ἀπὸ τὸ ὀρθόδοξο χριστιανικὸ στοιχεῖο, ὁ παραπάνω νόμος ἀργὰ ἢ γρήγορα ἀσφαλῶς θὰ ἰσχύσῃ.

* * *

Ἀλλὰ πῶς θὰ ὑπηρετηθοῦν καλύτερα οἱ σκοποὶ τοῦ κατηχητικοῦ σχολείου; Πῶς θὰ γίνουν πράξη καὶ ἐπιθυμητὴ ἀπόδοση οἱ σκέψεις καὶ οἱ ἀρχὲς ποὺ ἐξετάσαμε; Ἂν ρυθμίσωμε ὅλους τοὺς παράγοντας τῆς ζωῆς τοῦ σχολείου αὐτοῦ μὲ ἐπιμέλεια καὶ μὲ συνέπεια καὶ ἂν διαλέξωμε καὶ ἀκολουθήσωμε τέτοια μέσα καὶ τέτοιες μεθόδους ἐργασίας, ποὺ νὰ βρίσκωνται διαρκῶς σὲ μιὰ ἄμεση

(Συνέχεια εἰς τὴν 31ην σελ.)

ΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΗΣ 12ΗΣ ΚΛΗΡΙΚΟΛΑΪΚΗΣ ΕΝ ΣΥΝΟΨΕΙ

Ὑπὸ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΧΑΤΖΗΕΜΜΑΝΟΥΗΛ

Η ΙΕΡΑ Ἀρχιεπισκοπή, ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ της νὰ διαφωτίσῃ τὰ μέλη τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἐκκλησίας μας περὶ τοῦ ἔργου καὶ περὶ τῶν ἀποφάσεων καὶ ψηφισμάτων τῆς 12ης Κληρικολαϊκῆς, ὡς ἐπίσης καὶ περὶ τῶν ἀποφάσεων τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τῶν Φιλοπτώχων αὐτῆς Ἀδελφοτήτων, ἥτις ἐπίσης συνῆλθεν ἐν Σαβάννᾳ τῆς Γεωργίας τὴν 29ην καὶ 30ὴν Ὀκτωβρίου, δημοσιεύει εἰς ἰδιαίτερον τεῦχος τὰ ἑξῆς σπουδαιοτάτης σημασίας κείμενα τῶν συνεδρίων αὐτῶν: α) Μήνυμα τῆς Α. Θ. Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κου Ἀθηναγόρου πρὸς τὴν 12ην Κληρικολαϊκὴν Συνέλευσιν, β) Εἰσήγησιν τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Κου Μιχαὴλ ἐνώπιον τῶν Μελῶν τῆς 12ης Κληρικολαϊκῆς Συνελεύσεως, γ) Ἀποφάσεις καὶ ψηφίσματα τῆς 12ης Κληρικολαϊκῆς Συνελεύσεως καὶ δ) Ἀποφάσεις τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τῶν Φιλοπτώχων Ἀδελφοτήτων τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Βορείου καὶ Νοτίου.

Ἐν ὄψει τῆς τοιαύτης ἀποφάσεως τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς δὲν νομίζομεν σκόπιμον τὴν ἐπανάληψιν τῆς δημοσιεύσεως τῶν κειμένων αὐτῶν. Θεωροῦμεν ὅμως ἀπαραίτητον τὴν ἐν συνόψει δημοσίευσιν τῶν ἀποφάσεων καὶ ψηφισμάτων πρὸς ἐνημέρωσιν τῶν ἀναγνωστῶν μας.

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΑ

Ὡς πρὸς τὰ διοικητικά, μεταξὺ ἄλλων, ἀπεφασίσθη, ὅπως ὁ Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Κοινοτήτων Κανονισμὸς τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς μεταφρασθῇ εἰς Ἀγγλικὴν γλῶσσαν, καὶ ὅπως εἰς τὰ Διοικητικὰ Συμβούλια τῶν Κοινοτήτων ἐκλέγωνται Ἑλληνορθόδοξοι Ἀμερικανοὶ πολῖται, ἐφ' ὅσον εὐσυνειδήτως μετέχουν τῆς μυστηριακῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας. Ἀπηγορεύθη ἡ κατὰ τὰ Σαββατόβραδα, τὰς παραμονὰς μεγάλων Θρησκευτικῶν ἑορτῶν καὶ διαρκούσης τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς ὀργάνωσις χοροεσπερίδων εἰς τὰς Κοινοτικὰς αἰθούσας καὶ ἡ χρῆσις τῶν αἰθουσῶν αὐτῶν πρὸς χαρτοπαιξίαν καὶ οἰνοποσίαν. Ἀπεφασίσθη ἐπίσης, ὅπως κατὰ τὴν κανονικὴν ἔξοδον ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τῶν ὑπαλλήλων τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς δύναται τὸ Μικτὸν Συμβούλιον νὰ χορηγῇ εἰς αὐτοὺς χρηματικόν τι ποσὸν ὑπὸ μορφὴν συντάξεως.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

Σχετικῶς μὲ τὴν διατήρησιν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, ἐψηφίσθη ὅπως δι' ἐκκλήσεως ζητηθῇ ἡ ἀνανέωσις τῆς προσπαθείας νὰ ὁμιλῆται ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα κατὰ τὰς συνεδριάσεις τῶν διαφόρων Κοινοτικῶν Ὀργανισμῶν καὶ ἐντὸς τῆς Ἑλληνορθοδόξου οἰκογενείας· ὅπως ἐνισχυθῇ ἡ φοίτησις τῶν παιδιῶν εἰς τὰ Ἑλληνικὰ Σχολεῖα· ὅπως εἰς τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα ὁμιλῆται κυρίως ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα· καὶ ὅπως καταβληθῇ κάθε προσπάθεια, ἵνα ἐξοβελισθῇ ἐκ τῆς σκέψεως τῶν ὁμογενῶν ὁ φόβος περὶ πιθανῆς παρεξηγήσεως ἐκ μέρους τῶν Κυβερνητικῶν ἀρχῶν τῆς Χώρας τῆς προσπαθείας μας νὰ διατηρήσωμεν τὴν γλῶσσαν μας καὶ νὰ τονισθῇ τοὐναντίον ὅτι ὁ διανοούμενος κόσμος τῆς χώρας ταύτης θαυμάζει τὴν Ἐθνικήν μας γλῶσσαν καὶ τὰ ἀθάνατα δημιουργήματα τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ. Ὑπεδείχθησαν τρόποι καὶ μέσα διευκολύνοντα τὴν φοίτησιν εἰς τὰ Ἑλληνικὰ Σχολεῖα καὶ ἐμπλουτίζοντα τὰς μεθόδους διδασκαλίας. Ἀπεφασίσθη ἡ ἔκδοσις παιδικοῦ δημοσιογραφικοῦ ὀργάνου. Ἀπεφασίσθη ἡ ὑποστήριξις καὶ ἐπέκτασις τῆς ἡμερησίας καὶ ἰδιωτικῆς ἐκπαιδεύσεως. Καθωρίσθη ἡ ὀργανικὴ θέσις ἐντὸς τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ αἱ προϋποθέσεις συνθέσεως τοῦ Ἀνωτάτου Ἐκπαιδευτικοῦ Συμβουλίου. Τέλος ἀπεφασίσθησαν ὡρισμένα μέτρα πρὸς βελτίωσιν τῆς θέσεως τῶν διδασκάλων.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΓ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Ἀπεφασίσθη, ὅπως παρακληθῇ ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις Ἀχέπα, ἵνα

(Φωτογραφία «Ἑλληνικῆς Ζωῆς», Atlanta, Ga.)

Ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κος Μιχαὴλ ὁμιλῶν εἰς τοὺς συνέδρους τῆς 12ης Κληρικολαϊκῆς.

πραγματοποιήσῃ τὴν κατὰ τὰ δύο τελευταῖα Ἐθνικὰ Συνέδρια αὐτῆς ληφθεῖσαν ἀπόφασιν περὶ ἀνεγέρσεως ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ κτιρίου κοιτώνων δι' ἄρρενα ὀρφανά. Ἀπεφασίσθη ἐπίσης ἡ ἵδρυσις Ἑλληνοαμερικανικοῦ Γυμνασιακοῦ τμήματος ἐν αὐτῇ.

ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Ἀπεφασίσθη ὁ διορισμὸς ἐπιτροπῆς διὰ τὴν κατάρτισιν προγράμματος οἰκονομικῆς ἐξασφαλίσεως τῆς Σχολῆς καὶ παρεκλήθη ὁ Σεβασμιώτατος, ὅπως συστήσῃ Συμβούλιον Ἀνωτέρας Παιδείας ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς ἐξελίξεως τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς εἰς Πανελλήνιον Πανεπιστήμιον. Συνεστήθη ἡ ἐνίσχυσις ὑπὸ τῶν ὁμογενῶν τοῦ Ἀδελφάτου τῆς Σχολῆς, ὡς καὶ ἡ ὑποστήριξις τῆς ἐκδόσεως τῆς Θεολογικῆς Ἐπιθεωρήσεως τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς.

ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

Ἀπεφασίσθη ὁ διορισμὸς ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κεντρικῆς Κατηχητικῆς Ἐπιτροπῆς, ἡ δημιουργία Κατηχητικῶν Ἐπιτροπῶν εἰς τὰς ἕδρας τῶν Ἐπισκοπῶν καὶ ἡ ὀργάνωσις κατηχητικῆς ἐπιτροπῆς εἰς τὰς Κοινότητας. Ἀπεφασίσθη ἡ ἄμεσος συμπλήρωσις ὁλοκλήρου τοῦ ὑλικοῦ τοῦ ἀπαιτουμένου διὰ τὴν ἀπρόσκοπτον λειτουργίαν τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων. Ἐλήφθη πρόνοια διὰ τὴν ἐπιμόρφωσιν τῶν Κατηχητῶν καὶ Κατηχητριῶν μας διὰ καταλλήλων βιβλίων, Συνεδρίων καὶ Φροντιστηρίων. Ἀπεφασίσθη ἡ κάλυψις τῶν δαπανῶν τῆς Κεντρικῆς Κατηχητικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς ἀπὸ τὸ ταμεῖον τοῦ δεκαδολλαρίου, τῶν δὲ λοιπῶν δαπανῶν ἐκ τῆς διαθέσεως τῶν Κατηχητικῶν ἐφοδίων. Ἐνεκρίθη σχέδιον κανονισμοῦ Κατηχητικῶν Σχολείων προβλέπον τὴν λῆψιν ἀνορθωτικῶν μέτρων, τοῦ ὁποίου ἡ ἐφαρμογὴ ἀσφαλῶς θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν πρόοδον τούτων.

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ

Σχετικῶς μὲ τὴν φιλανθρωπίαν ζητεῖται ἡ ὑποστήριξις καὶ ἐνίσχυσις ἐκ μέρους τοῦ κλήρου καὶ λαοῦ τοῦ ἔργου τῶν Φιλοπτώχων Ἀδελφοτήτων καὶ ἀπόκτησις εἰς ἑκάστην ἐπισκοπικὴν περιφέρειαν ἱδρύματος φιλανθρωπίας, δηλαδὴ στέγης ἀναξιοπαθούντων καὶ ἀπροστατεύτων ἀποκλήρων, γερόντων κλπ. Ἀπεφασίσθη ἐπίσης ἡ ἐπέκτασις τοῦ Ὀρφανοτροφείου τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Ἁγίου Βασιλείου.

ΕΦΗΒΟΣ ΝΕΟΛΑΙΑ

Ἐνεκρίθη σχέδιον ἀφορῶν τὴν διοργάνωσιν τῆς Ἐφήβου Νεολαίας: α) Καθ' ὅλην τὴν Χώραν, β) Κατὰ Ἐπισκοπικὰς περιφερείας, καὶ γ) Κατὰ Κοινότητας. Ἐνεκρίθη ἐπίσης ἡ πρόσληψις εἰδικοῦ γραμματέως διὰ τὸ Γραφεῖον Νεολαίας τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ ὑπεδείχθησαν μέτρα διὰ τὴν εἰδικὴν ἐκπαίδευσιν στελεχῶν τῆς ἐφήβου Νεολαίας. Ἐδόθη ἀκόμη ἐξουσιοδότησις εἰς τὴν Ἱερὰν Ἀρχιεπισκοπήν, ἵνα εἰς κατάλληλον καιρὸν ἱδρύσῃ ἐν Ἀθήναις τὸ «Σπίτι τοῦ Ἑλληνορθοδόξου Ἀμερικανοῦ».

ΔΙΑΦΩΤΙΣΙΣ

Ἀπεφασίσθη ἡ ἐνίσχυσις τοῦ ἔργου τῆς Διαφωτίσεως τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ τῆς διοργανώσεως τούτου κατὰ τὸ παράδειγμα τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας» καὶ τῆς «Ζωῆς» τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὥστε νὰ δημιουργηθῇ ἰδιαίτερος ὀργανισμὸς διαθέτων ἴδιον τυπογραφεῖον καὶ προσωπικόν, ὅπου νὰ γίνωνται ὅλαι αἱ ἐκδόσεις τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς. Ἐγένοντο δεκτὰ τὰ ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τοῦ «Ὀρθοδόξου Παρατηρητοῦ» προταθέντα μέτρα διὰ τὴν αὔξησιν τῆς κυκλοφορίας αὐτοῦ καὶ ἀπεφασίσθη ὅπως μία ἔκτακτος ἔκδοσις αὐτοῦ ἀποσταλῇ εἰς ὅλα τὰ μέλη τοῦ δεκαδολλαρίου.

Η ΑΝΟΙΚΟΔΟΜΗΣΙΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ

Ἀπεφασίσθη ἡ διενέργεια μεγάλου ἐράνου διὰ τὴν ἀνοικοδόμησιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου θὰ λειτουργήσῃ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ μὲ περιφερειακὰς καὶ Κοινοτικὰς Ἐπιτροπάς. Τὸ ποσὸν τὸ ὁποῖον δέον νὰ συλλεγῇ ὡρίσθη εἰς δύο ἑκατομμύρια δολλάρια. Χρονολογία λήξεως τοῦ ἐράνου ὡρίσθησαν τὰ Χριστούγεννα τοῦ ἔτους 1955. Καθωρίσθησαν αἱ λεπτομέρειαι τῆς λειτουργίας τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ συνεστήθη ἡ συμμετοχὴ εἰς τὸν ἔρανον τῆς ὀργανώσεως ΓΚΟΓΙΑ.

Ἐξελέγησαν τὰ πρῶτα μέλη τῆς μεγάλης ἐπιτροπῆς τοῦ Ἐράνου. Εἶναι τὰ ἑξῆς:

New York, N. Y.—1η Ἐπισκοπικὴ Περιφέρεια: Θεοφ. Ἐπίσκοπος Ὀλύμπου κ. Δημήτριος, καὶ οἱ κ. κ. Κώστας Ν. Χατζηπατέρας, Ἰωάννης Θεοδωρακόπουλος, Κ. Λεμὸς καὶ Γ. Λιβανός.

Chicago, Ill. —2α Ἐπισκοπικὴ Περιφέρεια: Θεοφ. Ἐπίσκοπος Ναζιανζοῦ κ. Ἰεζεκιήλ, Paul Demos, Od. Corombilas.

Boston, Mass. — 3η Ἐπισκοπικὴ Περιφέρεια: Rev. James Coucouzes, John Pappas, Evangelos Kotsidas, Peter Haste.

California — 4η Ἐπισκοπικὴ Περιφέρεια: Rt. Rev. Athenagoras, Bishop of Elaia, M. D. Alexander (Seattle, Wash.), Dr. James Vamvas (Los Angeles, Calif.), Andrew Hrestou (Portland, Ore.).

South — 5η Ἐπισκοπικὴ Περιφέρεια: Rt. Rev. Germanos, Bishop of Nyssa, John Colosoff (Miami, Fla.), J. Paskal (Charlotte, N. C.), G. Trakas (Gastonia, N. C.).

Pittsburgh, Pa. — 6η Ἐπισκοπικὴ Περιφέρεια: Rev. D. Heliopoulos, B. Conomos (Pittsburgh, Pa.), Mr. Moskis, Mr. Anestos.

—Πολλοὶ ἐκ τῶν ἀντιπροσώπων ἐξεδήλωσαν τὸν ἐνθουσιασμόν των διὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ ἐράνου πρὸς ἀνοικοδόμησιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου διὰ τῆς προσφορᾶς τῶν πρώτων χρηματικῶν ποσῶν.

Η 13η ΚΛΗΡΙΚΟΛΑΪΚΗ

Ἀπεφασίσθη παμψηφεί, ὅπως ἡ 13η Κληρικολαϊκὴ συγκληθῇ ἐν τῇ Πρωτευούσῃ τοῦ Ἔθνους, Οὐασιγκτῶνι, κατὰ τὸ ἔτος 1956 καὶ πρὸ

τῶν Προεδρικῶν ἐκλογῶν τοῦ ἔτους τούτου.

ΨΗΦΙΣΜΑΤΑ

Ἐγένοντο παμψηφεὶ καὶ ὁμοφώνως δεκτὰ τὰ ἓξῆς ψηφίσματα: α) Ἡ αὔξησις κατὰ δύο τῶν Ἐπισκοπικῶν Περιφερειῶν τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς. β) Ἐξεφράσθη ἡ εὐγνωμοσύνη τῶν Συνέδρων πρὸς τὴν Α. Θ. Παναγιότητα τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην καὶ τὴν περὶ Αὐτὸν Ἱερὰν Σύνοδον διὰ τὴν πρὸ δετίας ἐκλογὴν τοῦ Σεβασμιωτάτου, ὡς Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς, ὅστις ἀπεδείχθη εἷς ἐκ τῶν πλέον διακεκριμένων πνευματικῶν ἡγετῶν. Εἰς τὸ ψήφισμα τοῦτο προσετέθη κατὰ τὴν παράκλησιν τοῦ Σεβασμιωτάτου, ὅτι ἡ πραγματοποίησις τοῦ ἔργου τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπσκοπῆς ὀφείλεται εἰς τὴν εὐσυνείδητον βοήθειαν τῶν βοηθῶν Ἐπισκόπων ταύτης, εἰς τὴν πειθαρχικὴν σύμπραξιν τῶν ἱερέων καὶ τῶν Λαϊκῶν μελῶν τῶν Διοικητικῶν Συμβουλίων τῶν Κοινοτήτων, εἰς τὴν ἀφοσίωσιν τὴν ὁποίαν τρέφει πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἡ ὁμογένεια καὶ εἰς τὴν συμπαράστασν τῆς Προϊσταμένης Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς, τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατραρχείου, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκφράζεται ἀνεπιφύλακτος καὶ ἀπόλυτος ἀφοσίωσις. γ) Ἐγένετο δεκτὸν ψήφισμα διὰ τὸν διορισμὸν εἰς ἑκάστην Ἐπισκοπικὴν περιφέρειαν ἀνὰ ἑνὸς διακόνου καὶ ἑνὸς πνευματικοῦ, ἐφ' ὅσον ἐπιτρέψουν τοῦτο τὰ οἰκονομικὰ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς. δ) Ἐξεφράσθη ἡ ἀπέχθεια πρὸς τὸν Κομμουνισμὸν καὶ ἐγκάρδιος ὑποστήριξις τῆς Κυβερνήσεως εἰς τὰς προσπαθείας της διὰ τὴν ἀνατροπὴν τοῦ Κομμουνιστικοῦ κινδύνου. ε) Ἀπολύεται ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς κάθε πρόσωπον μὲ ἀριστεριζούσας ἰδέας, τὸ ὁποῖον ὑπεισέδυσεν εἰς οἱονδήποτε Διοικητικὸν Συμβούλιον. στ) Ζητεῖται ὁ διορισμὸς ἐπιτροπῆς παρὰ τῷ Γραφείῳ Πληροφοριῶν τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς, ἡ ὁποία νὰ παρακολουθῇ τὰ δημοσιευόμενα διὰ τὴν Ἑλληνικὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ ἀναιρῇ τὰ κακόβουλα ἐξ αὐτῶν. ζ) Τίοθετήθη τὸ πρόγραμμα τῆς Ὑποεπιτροπῆς Παιδικῆς Ἐγκληματικότητος.

Ὁ Ἱερὸς Ναὸς τοῦ Ἁγίου Παύλου ἐν Σαβάννᾳ τῆς Γεωργίας.

ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΩΝ ΦΙΛΟΠΤΩΧΩΝ

Κατὰ τὴν συνεδρίασιν ταύτην τῶν Φιλοπτώχων Ἀδελφοτήτων τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς ἐτροποποιήθησαν τὸ 5ον, 8ον, 13ον καὶ 18ον ἄρθρον τοῦ Καταστατικοῦ αὐτῶν. Ἐγένετο ὡρισμένη προσθήκη εἰς τὸ 9ον καὶ προσετέθησαν τὰ ἄρθρα 41ον, 42ον, 43ον καὶ 44ον. Γενικαί τινες διατάξεις ἐψηφίσθησαν διὰ τὴν ἀπόκτησιν ὁμοιομόρφου ἐμβλήματος καὶ δελτίου ταυτότητος τῶν μελῶν τῶν Φιλοπτώχων. Ἡ ἑπομένη Γενικὴ Συνέλευσις θὰ λάβῃ χώραν μετὰ τῆς 13ης Κληρικολαϊκῆς εἰς Washington, D. C., καὶ τὸν προσεχῆ Ἰούνιον θὰ γίνῃ τὸ συνέδριον τῶν Φιλοπτώχων τμημάτων εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τοῦ Ἁγίου Βασιλείου.

ΕΠΙ ΤΑΙΣ ΕΟΡΤΑΙΣ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ
ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Ὀρθοδόξου Παρατηρητοῦ»
καὶ οἱ συνεργαζόμενοι εἰς αὐτὸν
ε ὔ χ ο ν τ α ι
εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς ἀναγνώστας
ΤΑΣ ΚΑΛΛΙΤΕΡΑΣ ΤΩΝ ΕΥΧΩΝ.

The Glory of Christmas at Bethlehem

By Rev. CONSTANTINE KAZANAS
New York, N. Y.

Father Kazanas lived in the Holy Land between July and October of 1953 and visited all the important shrines in Jordan and Israel.

AS CHRISTMAS DAY approaches, one's mind inevitably turns to the holy city where the greatest event in history took place. Each man in his mind reconstructs the scene of the Nativity according to the experience that he has obtained through the reading of Scripture and the various expressions of drama, music and art. For most of us, however, regardless of our background, imagination must take over in creating the picture of Christmas at the actual site of the Birth of Christ.

During my visit to the Holy Land last year I was convinced that even the most vivid imagination cannot fill in the tableau that inspires the Christian who stands on those hallowed hills of Judea and sees Bethlehem in its ageless glory. For the Orthodox Christian in particular Bethlehem provides a second source of inspiration and pride, because it bears indelible testimony that the Eastern Orthodox Church *is* the Mother Church of Christendom.

For this reason I chose to share with the Orthodox Christians of America my personal impression of Bethlehem as I have come to know it.

This ancient city in which David was anointed King in 1072 B.C. is built on two hills approximately 10 kilometers south of Jerusalem. As the prophet Micah had foretold, "And thou Bethlehem, in the land of Juda, are not the least among the princes of Juda: for out of thee shall come a Governor, that shall rule my people Israel," it was here that Jesus was born.

The site was never forgotten; and although Hadrian tried to blot out the memory of the Nativity by expelling the inhabitants and erecting temples to Adonis and Aphrodite in 135 A.D., the early Christians flocked to the city so that they may worship at the scene of the Birth of our Lord. When St. Helen went to Jerusalem in 327 she visited Bethlehem and erected a beautiful church over the grotto of the Nativity, and in 333 St. Constantine continued the work of his pious mother by making royal grants to the Church of the Nativity. Two hundred years later Emperor Justinian built a magnificent Church of the Nativity on the same site and provided monasteries for the Greek Orthodox Brethren of the Holy Sepulchre who had been caring for the holy shrine since the second century.

Bethlehem (the monasteries are visible on the left)

These are the impressive buildings that one sees as he comes over the winding mountain roads and looks up at Bethlehem dominating the peaceful olive groves and fruit orchards of what is today Jordan. A walk through the city and down the western slopes of the hills into the fields where small herds of goats and sheep still graze makes one feel that time has stopped for two thousand years.

One afternoon I left those surroundings as the sun was setting and I walked among the people going home from the fields. By the time I had reached the monastery at Bethlehem it was dark. As I turned to look at the fields in the stillness of night, I could visualize the shepherds on that memorable winter night. The air was dry and cool; the sky a shining canopy of stars. In the tremendous Basilica of the Nativity the oil lamps provided a mystic light as I found my way to the staircase beneath the Sanctuary which leads to the grotto of the Nativity. As I knelt before the altar which stands on the site of His Birth, I experienced a deep feeling of peace and complete security.

The Church of the Nativity in Bethlehem

The Shrine of the Nativity

To this sacred shrine flock thousands of people each year, and each one prays to Jesus in his own way. Each one receives from Bethlehem the blessing of the Word "which became flesh and dwelt amongst us." But each one also breathes a silent prayer of thanksgiving for having had the privilege to go there.

Very few people realize, however, that it may not have been possible for us to worship at Bethlehem today, if it were not for the heroic effort of the Greek Orthodox Church which has maintained and preserved the shrines of the Holy Land since the time of the Apostles. The great Basilica of the Nativity and the sacred shrine below its Sanctuary are Greek Orthodox churches which have been served from the beginning by the Brethren of the Holy Sepulchre. One can still see parts of the priceless mosaics that had been placed on the walls of the Basilica by the Byzantine Emperor Manuel Comnenos (1143-1180). Beneath the present stone floor of the church one can see even greater historical testimony as to its origin. Recent excavations uncovered the original mosaic tile floor of what appears to be the first church of the Nativity built by St. Helen. In the primitive design of that period in which early Christian symbolism was predominant, there is a perfectly preserved area in the left-center section of the nave bearing the inscription ΙΧΘΥΣ (Ἰησοῦς Χριστὸς Θεοῦ Υἱὸς Σωτὴρ — Jesus Christ Son of God, Savior).

At this historical Church of the Nativity Christmas is commemorated each year with brilliant pageantry. His Beatitude the Greek Orthodox Patriarch of Jerusalem officiates at the Divine Liturgy which is attended by countless thousands of pilgrims from every land. Representatives of every religious denomination and the ambassadors and consuls of every nation in the Holy Land are guests of the Patriarchate during the two-day services which are considered an experience of a life time.

On the occasion of this Christmas let us pray that the Star of Bethlehem shed its light into the hearts of all men and that our Lord grant us the opportunity to worship Him one day at the site of His Nativity.

"Christ by His incarnation sanctified men, like leaven working throughout the dough and uniting it to itself."

S. Gregory

❦

"He had not a father on earth who had not a mother in heaven."

St. John of Damascus

ΤΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΣΑΣ ΕΙΔΗ

ΑΓΙΑΣ ΕΙΚΟΝΑΣ, ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ, ΑΡΤΟΦΟΡΙΑ, ΙΕΡΑ ΕΞΑΠΤΕΡΥΓΑ, ΠΟΛΥΕΛΑΙΟΥΣ, ΜΑΝΟΥΑΛΙΑ ΘΥΜΙΑΤΗΡΙΩΝ, κ.τ.λ.

Ἐπίσης ΚΑΝΔΗΛΑΣ ΣΠΙΤΙΟΥ εἰς διάφορα σχέδια καὶ μεγέθη μὲ λάδι καὶ μὲ ἠλεκτρισμόν, κρεμαστὰ καὶ τῆς τραπέζης, εἰς πολὺ συγκαταβατικὰς τιμάς, ὡς καὶ ΕΙΚΟΝΑΣ ΑΓΙΩΝ εἰς ὅλα τὰ μεγέθη.

Ἀπὸ τὸ ΜΟΝΟΝ ΕΙΔΙΚΟΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΕΙΔΩΝ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑΣ

Τὸ ἀρχαιότερον εἰς τὴν Ἀμερικὴν

Ζητήσατε τὸν Κατάλογόν μας. Ἀποστέλλεται δωρεάν. Γράψατε:

PAPAGEORGE JEWELRY CO.

Between 38th and 39th Streets

584 EIGHTH AVENUE

NEW YORK 18, N. Y.

Tel. WIsconsin 7-6071

IMPRESSIONS of the 12th BIENNIAL CLERGY-LAITY CONGRESS

By ANDREW P. VANCE
National Chairman, G.O.Y.A.

Below appears a speech delivered on the program "The Voice of the Archdiocese" over WBNX Station. Date: Sunday, Nov. 14; time: 2:45.

TODAY I would like to give you a few impressions of the 12th Biennial Clergy–Laity Congress which met in Savannah, Ga., from October 24–30, and tell you of some of the decisions which were reached there.

First of all, I would like to pay tribute to the arrangements made by the host community, St. Paul's Greek Orthodox Church of Savannah, Ga., and to their very warm hospitality. They put the success of the Congress and the comfort and well-being of the delegates above everything else. They were exemplary hosts and future host cities will have to come up to their standard. Goyans everywhere should be proud of the efforts of the Savannah Chapter in assisting the community and in carrying out their own activities and serving as hosts to visiting Goyans.

The heroic figure of the Congress was His Eminence. He attended every function and upon being called upon to speak at many of these he always came up with an inspiring message. On Monday, October 25th, he delivered his comprehensive report on the state of the Church in this hemisphere. Its thoroughness may be judged by the fact that it took six hours to deliver. He presided over the general assemblies, had many conferences with individual degelations at their request — and was indefatigable.

The most heartwarming thing to me about the Congress was the great number of young priests in attendance and their genuine pleasure in seeing old friends and classmates once again—and their awareness of an interest in the problems of the Church. When their voices were raised in song one could not help but be inspired.

A number of very important decisions were taken at the Conference — further steps in the progressive path of our Church. A $2,000,000 drive to enhance the Patriarchate in Constantinople was authorized. Programs strengthening the Theological Institute — which the Commonwealth of Massachusetts is going to accredit within a month — St. Basil's Academy, the Greek Schools, and the Sunday Schools were passed. A very constructive Public Relations and printing report was proposed by the appropriate Committee and passed by the Assembly. The week following National Youth Sunday was designated as National Youth Week. A Junior Youth program was formally adopted. Very important, the Dekadollarion was made a part of the membership dues of all local Communities — thus there will be but one sum for becoming a paid up member of your Church and that will include the Dekadollarion. Now when one joins the Church he does so in the fullest sense. In addition to the new Diocese already authorized for Pittsburgh, Dioceses have been recommended for the cities of Washington and Detroit.

G.O.Y.A. had a special night on the eve of the opening of the Congress; its National Chairman was one of the laymen invited to address the luncheon; and a report on G.O.Y.A. and its activities for the past two years was enthusiastically received by the delegates at the Thursday general meeting. It is evident that G.O.Y.A. is welcomed and supported in the grass roots of our communities.

These Congresses are inspiring and instructive. There you can see the inner workings of the Church's highest deliberating body. You can observe what the leaders of the Church are thinking—foretell some of the future decisions of our Church. I strongly urge all of you who have an opportunity to attend a future Clergy-Laity Congress to do so. The next one, by the way, is in Washington, D. C., in 1956, and should be easy for most of you to attend. The least all of you should do as Community members is to make sure that your Community is always represented at a Clergy-Laity Congress.

HELLENIC-AMERICAN PUBLICATIONS AGENCY
2528 Broadway, New York 25, N. Y.

'Αντιπρόσωποι τῶν ἐκδόσεων: ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΔΑΚΗ, ΑΕΤΟΥ, ΒΑΣΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ, ΙΚΑΡΟΥ, Ι. ΖΑΧΑΡΟΠΟΥΛΟΥ, ΚΟΛΛΑΡΟΥ, ΚΛΕΙΣΙΟΥΝΗ, ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ κλπ.

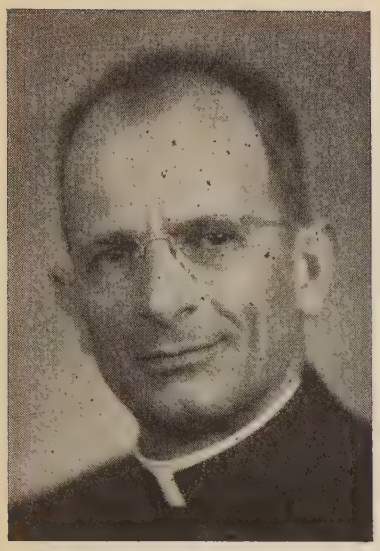

Reflections On Christmas

By Rev. JOS. G. VASILIOU
St. Paul, Minnesota

THE CHRISTMAS Season, the celebration of the birth of our Saviour, is always a period and a cause of much religious reflection. I always like to think on the many fine and sentimental aspects of this festival. But in this article, I want to think, or reflect, not so much on the festival itself, but rather on the occasion, and more particularly on the personality which gave rise to the origin of the festival.

I. The Expected Messiah Came

When we think about Christmas now, of course, we immediately think of an event which is widely known not only in the West, but practically in all the world. But when Jesus was born in Bethlehem, if any, it was of very little significance to the Jewish people. It was simply the birth of another Jewish child. Only the shepherds listening to the heavenly choir, and the wise men had some intimations of what was taking place at the inn in Bethlehem that night. To be sure, the Hebrew prophets had foretold the coming of a semi-divine royal personality who should deliver the Hebrew people from bondage. This Messianic hope was crystallized, and by the time of the advent of our Saviour, it had taken materialistic form. They expected some divine intervention on their behalf, with the destruction of their enemies and the re-establishment of the Kingdom of David.

But the fact was, of course, that there was the need for deliverance from sin. And this was true not only for the Jews, but also for all the human race. All men had fallen short of the glory of God; all needed God's grace and forgiveness. And there was the promise of the coming of the Deliverer. In the divine plan of God, this was calculated to take place, as St. Paul puts it, "in the fullness of time." This means, that in the divine scheme of things, God saw the fall of man and man's inability to save himself, and wanted to help him. He projected, then, a plan of salvation which would take place in a point of history.

The birth of our Saviour, then, is that significant point in the history of man. It is significant not because it changed our time calendar, or because it gives us historical evidence of the Roman administrative system and government, or of the Jewish political state. It is significant because God, prompted by His love for us, opened the way for us sinful men to repent and find salvation and eternal life. "In the fullness of time, God sent forth His own Son," — the Divine intervention manifested that night in Bethlehem. God came into the inn. Heaven bent and met the earth. God opened His arms to the prodigal children. The incarnation is not just an historical event. It is not a theological proposition. The incarnation is the first step, visible step, toward what St. Paul calls, "in Christ, God was reconciling the world to Himself." This is the real meaning of Christmas. And it is all the more marvelous and astonishing because it is God who took the initiative for it, especially when we are such sinners. We need to go back to the inn with penitence and humility, and with thankfulness for God's mercy and love.

II. The Personality of Our Lord

We are very far removed from the nativity scene now. At the same time, people are so much preoccupied with the immediate and relative things about Christmas that they lose sight of the personality which is the cause of the celebration. It seems to me that people often find it difficult to associate the baby in the manger in Bethlehem with the mysterious personality who appeared on the banks of the River Jordan and asked John the Baptist to baptize Him. One may ask, "Why this apparent disassociation in the life of Jesus?" And the answer may be the fact that as Jesus arrives upon the human stage and begins His ministry, He comes without any fanfare or any intimations of connection with the events of His birth. Only John the Baptist gives scant announcement of who He is. He appears to be mysterious. Nobody seems to know who He is or from where He comes. If He comes from Nazareth, the answer is that no good thing could come from Nazareth. His own relatives did not understand Him. He was not known to have had any formal education or to have studied under any brilliant

(Continued on page 22)

"Glory To God in the Highest and On Earth Peace, Good Will to Men."

By Rev. ANTHONY CONIARIS
Minneapolis, Minn.

"PEACE ON EARTH!" This was the message of the angels over Bethlehem as they ushered the Prince of Peace into this world 1954 Christmases ago. But where is that peace, ask many broken hearts, when nations are now madly preparing for the third world war in one generation?

"Peace on earth," they promised; but what peace, we ask, as our planet still quivers from the shocks of the recent hydrogen bomb tests?

"Peace on earth," is what Christ came to bring; but shall we ever see that peace? The productive capacity of the world is still geared to the production of jets and rockets that will throw millions of houses to the ground like card-castles and reduce modern cities to ashes and dust.

"Peace on earth," declared the angels; but what a tragic contrast between that promise and present-day reality. "Man's inhumanity to man makes countless thousands mourn," said Robert Burns, and how true he was!

"Peace on earth," said the angels; but wars have not ceased. In World War I there were 37½ million casualties. Twenty-one years later, in World War II, mankind suffered 56 million casualties. Who knows what the casualties will be in the next war, if the hydrogen bomb is used?

Yes, in a few years our civilization has created more ruins, more destruction than did the barbarians in the course of centuries. And yet, the prophet Isaiah prophesied in the Old Testament that when Christ, the Prince of Peace, would come into this world, "they shall turn their swords into plougshares and their spears into pruning hooks; nation shall not lift up sword unto nation, neither shall they be exercised any more to war;" and speaking symbolically, as it were in a vision, he continues: "The wolf shall dwell with the lamb, and the leopard shall lie down with the kid; the calf and the lion . . . shall abide together . . ."

But this prophecy of peace, as far as our world is concerned, has been made void. It has not been fulfilled. Isaiah's vision remains unrealized. And the heart of the Prince of Peace must be broken!

Why in this prophecy of peace on earth unfulfilled? Why do we still have wars? Were the angels over Bethlehem offering us an unattainable ideal?

No! The angels combined glory and peace, and declared that peace on earth depends on giving glory to God in heaven. That is the meaning of the song of the angels: "Give glory to God in the highest, and then you will have peace on earth, good will among men."

We, however, have divorced that which God intended should never be put asunder. We wanted the peace that the angels sang about, but we forgot that peace is conditioned upon giving glory to God. That is why, on this Christmas of 1954, the world is not a peace: Too many of us want peace on earth, but without giving glory to God. Shall we blame the signpost, when, refusing to follow it, we lose our way?

Christ's words have a special meaning for us today: "Except ye repent, ye shall all likewise perish." We must repent. Up until now we have not been giving glory to God; we have been glorifying our pleasures, our businesses, our own selfish interests. The song of the angels tells us that if we are to have "peace on earth,'" we must once more begin giving "glory to God in the highest.' Christ stands ready to put an end to all wars, to give us His peace, "My peace I give to you, not as the world give do I give to you." This Christmas let us recognize in the song of the angels the true source of peace. "Glory to God in the highest and on earth peace, good will to men."

TAYLOR & SHAWAH CO.

Manufacturers
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ
ΑΜΦΙΑ ΚΑΙ ΣΚΕΥΗ

Ecclesiastical Metalware
Repairing and Refinishing of Metals
Gold, Silver, Chrome Plating
Pulpits, Pews,, Lecturns, Stained Glass
Complete Ikonostasis
Oil on Canvas Ikons
Vestments
Vestment Materials
Vestment Accessories
Choir Gowns

Beautiful Church Crystal Chandeliers
Ἑλληνικὸν Κατάστημα
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΤΕΡΖΟΓΛΟΥ, Ἰδιοκτήτης
42 East 21st Street, New York 10, N. Y.
Telephone: ALgonquin 4-4460
The only complete Orthodox Church Goods Organization serving the Orthodox Churches in America

THE PULPIT

JANUARY SERMONS

By PETER KALLELIS
Jersey City, N. J.

"Behold I send my messenger"

St. Mark: 1, 2
(Sunday, January 2)

The best preparation for the Epiphany, that is, the coming of Christ to the Jordan River to be baptized, is the earnest study of the life of St. John the Baptist. St. John was the forerunner of Christ, and he had the following qualifications:

a) Divine Call.

God the Father announced the birth of St. John through the Archangel Gabriel, and predestined him to be the forerunner of His Son, Jesus. St. John was the Chosen Vessel of God. He announced the good news about the coming Messiah, the Savior of the World.

b) Effective Preaching.

He was the voice of the one crying in the desert. His preaching was a challenge in the devastating of human hearts. "Repent, the Kingdom of Heaven is at hand." Change your minds because the coming of the Savior is near. "Produce good fruits." Avoid the evil thoughts and the sinful deeds and walk straight in the way of God. Prepare yourselves to receive the Son of God.

If we really wish to receive the Lord in our hearts, we must imitate St. John, who was a perfect example of modesty, justice, and self-sacrifice. Thus, we may become the forerunners of our Lord to many souls.

"The people which sat in darkness saw great light"

St. Matthew: 4, 16
(Sunday, January 9)

Christ is the light of the world. This was revealed by the prophets and by Christ Himself. "I am the light of the world: he that followeth me shall not walk in darkness, but shall have the light of life." Why is He the light?

a) His Teachings Shine.

He revealed to us the ideal manner of a normal, peaceful and happy life. He taught us about the love of God and the plan of salvation. He established the Church in order to uplift its members by teaching them the highest values of life.

b) He Is the Divine Teacher.

As the Son of God and God Himself, He taught men and ratified His teachings with the perfect example of His pure and immaculate life, with the Miracles and His Resurrection.

If we accept Him as the first thing in our life, His divine teachings will be the source of our enlightenment in our daily affairs and the fulfillment of the promised eternal life.

"There met Him ten men that were lepers"

St. Luke: 17, 12
(Sunday, January 16)

The miracle of Ten Lepers which was described in the Gospel today, teaches us three different lessons:

a) The ten lepers showed complete confidence in the mercy of God. They believed in the miraculous power of Jesus. Although their condition was miserable and their disease incurable, they did not give up hoping. When they met Jesus, "they lifted up their voices and said, Jesus, Master, have mercy on us." Jesus said to them, "Go and show yourselves unto the priests." Their faith in these words of Christ healed them. 'As they went they were cleansed."

b) Appreciation for what is given to us. We must always be grateful to God for all the gifts in life, either material or spiritual. Our appreciation increases the blessing of God. Only one leper returned and thanked Christ for he had been healed. How many of us are abundantly gifted, and how few show their appreciation to the Giver of all things.

c) God continuously gives us the good things of life even if we do not show proper appreciation and gratitude. He does feel as we do, strict and punishing. He neither punishes nor takes away what He already has given us. However, he feels sorry for our behavior. Jesus said, "Were there not ten cleansed, but where are the nine?"

Having confidence in the words of Christ and appreciation for what He has given us, we can rely on Him in every need and every trial.

"He sought to see Jesus"

St. Luke: 19, 3
(Sunday, January 23)

The tax collector longed to see Jesus. He had heard so much about the Great Teacher, and he was very anxious to see him. There were two problems that made him hesitate. He was short and a sinner.

a) He did not give up. He did not care about the criticism of the people. His earnest desire was to learn about Jesus. Thus "he ran before, and

---

We have received many letters from our readers expressing their desire to see us publishing — in the English section of *The Orthodox Observer* — sermons on the Gospel lessons read in our Church every Sunday. The limited space of our magazine does not allow us the freedom to publish fully developed Sunday sermons. Therefore, we requested Father P. Kallelis, a promising young priest from Jersey City, to work out and give us in condensed form a few of the basic thoughts on the Gospel lessons to be read in our Church on the Sundays of January and February 1955. Father Kallelis really did a good job, and we take pleasure in publishing his work on the January Gospel lessons. The February sermons will be published in our next issue.

We hope that many of our priests will be interested in contributing their share on the same basis, so that we can continue to present our readers with a «Κυριακοδρόμιον» in English.

REFLECTIONS ON CHRISTMAS

(Contiued from page 19)

teacher, as St. Paul did. He was not backed by any powerful family connection, or by any prince or ruler, or by any political or economic group. He walked all alone, and as He moved through the cities and the highways of Palestine, He was accorded the honor and esteem of His people. When He spoke, the people were amazed at His wisdom, and confessed that they had never heard a man speak that way before. Out of Him went that mysterious and imperceptable influence and power which searched the hearts of men, and won the surrender of their lives to Him without compulsion, as Napoleon so well stated it. And today, for the devout Christian, our Lord holds the same attraction. The Saints — men like St. Paul and St. Polycarp — testify to the uniqueness of Christ by their lively and refined relationship to Him. They testify by their unquestioned and abiding and satisfying faith in Him as their Friend and personal Saviour. And they give further witness by their willingness to separate themselves from everything they hold dear, and by their readiness to die for Him. "Jesus Christ, the same yesterday, today, and forever."

III. His Eternal Appeal

If we celebrate His birth properly, we will not miss His eternal appeal. He speaks to us today as He spoke to the Saints. He is near, ready and willing to be our friend and Saviour. "Behold, I stand at the door and knock. If any man open the door I will come in." (Revelation 3:20). Our religious faith should be rooted in Him, and all our religious activity should stem from this personal, lively relationship to him. He appeals for us also on another area, that is, in the area of active discipleship. He tells us to go teach and preach and make disciples of all nations. The spiritual conquest of the sinful world will not come by decrees or manifestos. The Christian religion, the coming of the Kingdom of God, must come progressively — expand like the leaven. And this is the task and unfinished job of the Church: to convert the unregenerate world.

How are we going to celebrate Christmas? Let us go to Bethlehem with the shepherds. Let us listen to the angels sing. And let us sing: «Χριστὸς γεννᾶται, δοξάσατε!» But let us also look at Him who says, "I am the way, the truth, and the life," and let us obey Him when He says, "Come and follow Me."

---

climbed up into a sycamore tree to see him." If we really wish to learn about Jesus we must overcome every obstacle and adopt the teachings of the Church. No problem of life should keep us away from Jesus and His Church. The Church has the capacity to help us in any problem of life, because Christ expresses His love and His healing power through the Church.

b) The tax collector was a sinner, but he changed his mind. He wanted to compensate those whom he had wronged. "Behold Lord, the half of my goods I give to the poor: and if I have taken anything from any man by false accusation, I restore him fourfold." If we want to be in good standing with Christ, we must try to behave well towards our fellowmen. And if we have offended someone in any respect, we must definitely reconcile ourselves with that particular person.

Let us therefore, overcome every obstacle, learn the truths taught by the Church and accept Christ and the main and unique facts in our life: "With Christ we can do all things." "If God is with us no one can be against us." (St. Paul).

Ready

THIS QUESTION will soon be common currency in the everyday talk of the American public, and the answers to it will be strikingly uniform. The answers, in nearly every instance, will reflect the state of mind of the majority of people. And what this state of mind is will show where we are with respect to the observance of the most wonderful time of the calendar year.

"I have had almost no time for shopping, what with the colds that have been running through our family since early autumn set in."

"The children's abnormal curiosity around this time of year has put me on double guard against their finding out the biggest secret of the year. Truth to tell, the secret is cached away in every neighbor's house on the block."

"This is the last time — the very last — that I'll put off selecting gifts until Thanksgiving. Next year I'm starting on the Fourth of July. I'm three-deep behind every counter in every store in town!"

"I am too late again to get the really distinctive gifts. I bet all these things I've had to snatch up in a hurry will be returned and exchanged right after the holidays."

"If we don't get that new Forward Look Chrysler this Christmas, you won't hear any of us hollering 'Merry Christmas'."

"Christmas costs more every year! Wish I could sleep right through it and wake up on December 26."

"Now that our son has learned about Santa Claus, he is more demanding than ever. He could forgive Santa Claus for leaving a two-seater instead of a long sled, but

For Christmas?

By EFROSINE VASILIOU
St. Paul, Minnesota

will he forgive us for letting him down? Not by a long shot!"

"Mother wanted us to come up for Christmas Eve and midnight church services. We couldn't tell her that Jim's club members and their wives are having a rousing Christmas Eve party that won't end till around 3 A.M. So we made up some excuse that sounded pretty good. You see, we could never make it to both, and for social reasons, we have to go to the party."

And the Scrooge reply: "What is Christmas but a time to find oneself a year older and not a penny richer?"

And so it goes. The collective mind is centered on a variety of activities in all of which runs the theme of hurriedness, costliness, weariness, feverish anticipation, frustration. The god Mammon must be experiencing an orgy of delight at the success his henchmen Creed, Covetouness, Pride, and the others have promoted. And the people — the hopeless dupes of their machinations — call it Christmas.

The Church, the repository of Christian teachings and the institution divinely commissioned to safeguard, as well as to propagate, these teachings, apparently yielded to some worldly pressures in every early times with respect to the festival of Christmas. When, under the protection of the Emperor Constantine, Christianity was liberated from the necessity of being an underground movement and began to enjoy the distinction of imperial favor, the Christians set about fixing a date for the celebration of our Saviour's birth, the exact time not having been authenticated. There were advocates of a date in April or in May (according to Clement of Alexandria), but finally, in the 4th century, December 25 was generally adopted. This date, either accidentally or by design, coincided with the festival of Sol, the unconquerable sun, which the Romans were accustomed to celebrate. Another time-honored observance of the pagans in Rome about this time of year was the Saturnalia, riotously celebrated. "[Christmas] coming to the Roman Christian converts, in lieu of the Saturnalia to which they had been accustomed while they were heathen, its purity became sullied almost at the first by revelry which had crept into from this source." (Standard American Encyclopedia, Vol. 4 — *Christmas*).

It is the duty of the Church representing Christ, and the members of all the Christian families in our land, to put Christmas in its proper perspective. First of all, December 25th must be redefined for everyone, and most particularly for Christians, as the Birthday of the Son of God, our Saviour Jesus Christ. Christmas means God giving Himself to mankind to raise our level of life and make us fit to be called "sons of God." The "tidings of great joy" which were first heralded by the angel choir must not be interpreted as joy springing from material possessions. This latter joy hinges on "getting what one wants for Christmas." The former joy is an indescribable and inextinguishable ecstacy permeating mind, body, and spirit, and experienced by all "who have seen His star in the East and have come to worship Him."

And how, do you ask, can we get ready for Christmas? First of all, refuse to be swept into the mad whirlpool of well-meaning but mistaken humanity trying to buy Christmas. It is not a commodity, and you will not find it for sale in any of the world's busy marts. Christmas is not an illusion either, playing hide-and-seek mercilessly with a weary world. To anybody who freely opens his heart to embrace and enfold the Christ Child, Christmas is the beautiful and compelling event that brought wise men from the East to His manger. For us twentieth century folk, placing the true emphasis upon Christmas will not rob us of gladness and enjoyments — the type that endure and are self-perpetuating in their effect. Rather, it will produce a state of mind and heart that continues to keep Christmas long after the decorations are down and the yule log burned to ashes.

Get ready for Christmas, then, by sharing your faith in the timeless reality of Jesus Christ; honor His Birth by giving expression to love, gratitude, generosity, tolerance, and the other kindred virtues; find satisfaction of the impulse to give by making a true gift — to someone who will not or cannot reciprocate; read again and again the simple story of His coming into the world; listen to some choir singing the stirring music of Handel's *Messiah;* and sing yourself the beautiful carols of Christmas.

I believe you will be ready for Christmas.

Ὁ Παρατηρητὴς εἶναι τὸ ἐπίσημον δημοσιογραφικὸν ὄργανον τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς. Ἐγγραφόμενοι συνδρομηταὶ ὑποστηρίζετε τὸ ἔργον της.

ΕΤΟΣ Κ΄ Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ ΑΡΙΘ. 417

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ

-Τὸ νεοεκλεγὲν ὑπὸ τῆς 12ης Κληρικολαϊκῆς Μικτὸν Συμβούλιον συνῆλθεν εἰς τὴν πρώτην αὐτοῦ συνεδρίασιν τὴν Παρασκευήν, 12ην Νοεμβρίου, εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς. Κατὰ τὴν συνεδρίασιν ἐξελέγησαν οἱ ἀξιωματοῦχοι τοῦ Συμβουλίου, ἤτοι: Ἀντιπρόεδρος ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ὀλύμπου Κος Δημήτριος, Ταμίας ὁ κ. Π. Κουρίδης καὶ Γραμματεὺς ὁ Πατὴρ Γεώργιος Παπαδέας.

—Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς 12ης Κληρικολαϊκῆς καὶ συμφώνως σχετικῆς ἀποφάσεως τοῦ Μικτοῦ Συμβουλίου ἀπενεμήθησαν τὰ πρῶτα τιμητικὰ διπλώματα εἰς ἐκείνους ἐκ τῶν ὁμογενῶν, οἱ ὁποῖοι προσέφερον εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν καὶ τὰ Πνευματικὰ αὐτῆς ἱδρύματα ἄνω τῶν 2,500 δολλάρια. Οὗτοι εἶναι: C. Davis (Κοτσιλίμπας) ἐκ Worcester, Mass., St. Ponty ἐκ Λὸς Ἄντζελες Καλιφορνίας, P. Haste ἐκ New Bedford, Mass., καὶ ἡ Κεντρικὴ Φιλόπτωχος Νέας Τόρκης.

—Τὸ ἴδιον δίπλωμα θὰ ἀπονεμηθῇ καὶ εἰς τοὺς Κους Κωνσταντῖνον Γουλανδρῆν καὶ Θεόδωρον Τσολαϊνόν, ἀμφοτέρων ἐκ Νέας Τόρκης. Θὰ ἀπονέμεται δὲ τὸ τιμητικὸν αὐτὸ δίπλωμα εἰς ὅλους ὅσοι προσέφερον κατὰ τὸ παρελθὸν ἢ θὰ προσφέρουν εἰς τὸ μέλλον τὸ ἴδιον ποσὸν ἢ καὶ πλέον αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ τῶν ἱδρυμάτων Αὐτῆς. Ἐξυπακούεται ὅτι Νομικὰ πρόσωπα Δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου, ὅπως τὰ σωματεῖα κ.τ.λ., θὰ δύνανται νὰ λαμβάνουν τὸ ἴδιον δίπλωμα.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΓ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

—Τὴν Κυριακήν, 7ην Νοεμβρίου, ἐπεσκέφθη τὴν Ἀκαδημίαν τοῦ Ἁγίου Βασιλείου ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου Κος Μακάριος μετὰ τοῦ δημάρχου Λευκωσίας Κύπρου, τοῦ δικηγόρου κ. Λοϊζίδη καὶ ἄλλων φίλων. Ἡ εὐγενὴς μορφὴ τοῦ Σεβασμιωτάτου συνδεομένη ἀρρήκτως μετὰ τῆς ὡραίας ὑποθέσεως, τὴν ὁποίαν ἦλθεν νὰ ὑποστηρίξῃ εἰς Ἀμερικήν, δηλαδὴ τὴν ὑπόθεσιν τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ Κυπριακοῦ Λαοῦ, συνεκίνησε βαθύτατα διδάσκοντας καὶ διδασκομένους εἰς τὴν ἑστίαν αὐτὴν τῶν Ἑλληνοχριστιανικῶν ἰδεωδῶν.

2α ΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ

—Τὴν 6ην Νοεμβρίου ἔλαβε χώραν εἰς τὸ Κοινοτικὸν Σχολικὸν Κτίριον «Πλάτων» τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ἐν Σικάγῳ κατηχητικὴ συνεδρίασις. Σκοπὸς ταύτης ἦτο ἡ προπαρασκευὴ τῶν θεμάτων τοῦ μέλλοντος νὰ συνέλθῃ τὴν 30ὴν Ἀπριλίου καὶ 1ην Μαΐου ἐτησίου Κατηχητικοῦ Συνεδρίου.

Ἡ συνεδρίασις ἐτέλεσεν ὑπὸ τὴν ἐμπνευσμένην καθοδήγησιν τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ναζιανζοῦ Κου Ἰεζεκιήλ. Κύριος ὁμιλητὴς ὑπῆρξεν ὁ Αἰδεσ. Ι. Χόνδρος. Οὗτος ὡμίλησε κατὰ τὰς πρωϊνὰς ὥρας τῆς συνεδριάσεως ἐπὶ τοῦ θέματος «Ἐπιστημονικὸν Κατηχητικὸν Πρόγραμμα πρώτου ἐτησίου Κατηχητικοῦ Συνεδρίου 30ῆς Ἀπριλίου καὶ 1ης Μαΐου». Ἐπὶ τῶν ἀπόψεων τοῦ Πατρὸς Χόνδρου διεξήχθη συζήτησις καὶ τελικῶς τὰ θέματα τοῦ συγκληθησομένου Συνεδρίου καθωρίσθησαν ὡς κατωτέρω: α) Ἡ Κατηχήτρια ἢ ὁ Κατηχητὴς καὶ τὸ παιδὶ τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου. β) Τὸ Κατηχητικὸν Σχολεῖον καὶ ἡ Σχέσις αὐτοῦ μὲ τὴν Οἰκογένειαν. γ) Τρόποι διδασκαλίας καὶ χρῆσις ἑποπτικῶν μέσων διδασκαλίας. δ) Μουσικὴ

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου Μακάριος κατὰ τὴν ἐπίσκεψίν του εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τοῦ Ἁγίου Βασιλείου.

εἰς τὸ Κατηχητικὸν Σχολεῖον. ε) Προπαρασκευὴ τῆς Κατηχητρίας ἢ Κατηχητοῦ καὶ συμπληρωματικὴ ὕλη. στ) Καλλιέργεια πρακτικῶν Χριστιανικῶν Συνηθειῶν καὶ Πράξεων. Ὡρίσθησαν ἐπιτροπαὶ διὰ τὴν σπουδὴν τῶν ἀνωτέρω θεμάτων μὲ τοὺς ἑξῆς Προέδρους: α) Ἀρχιμ. Μ. Τριποδάκην, β) Αἰδεσ. Δ. Τριανταφύλλην, γ) Αἰδεσ. Π. Ρεξίνην, δ) Αἰδεσ. Β. Πανταζόπουλον, ε) Αἰδ. Θ. Θαλασσινόν, στ) Αἰδεσ. Κ. Παυλακίδαν.

Κατὰ τὴν συνεδρίασιν ἐπίσης ὡμίλησαν ὁ Αἰδεσ. Θ. Θαλασσινὸς ἐπὶ τοῦ θέματος «Ἡ Κοινότης καὶ τὸ Κατηχητικὸν Σχολεῖον», ὁ Αἰδεσ. Δ. Τριανταφύλλης ἐπὶ τοῦ θέματος «Τὸ Κατηχητικὸν Σχολεῖον καὶ ἡ Οἰκογένεια», ὁ Αἰδεσ. Β. Βρυνιώτης ἐπὶ τοῦ θέματος «Τὸ πρόβλημα τῆς συμπληρωματικῆς διδακτέας ὕλης εἰς τὸ Κατηχητικὸν Σχολεῖον».

Ἡ συμμετοχὴ εἰς τὴν συνεδρίασιν ἦτο πολὺ μεγάλη. Τὴν ἐτίμησαν δὲ διὰ τῆς παρουσίας των ὁ ἐν Σικάγῳ Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος κ. Θ. Μπάϊζος καὶ ὁ πρόεδρος τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου κ. Ξυνός. Κατὰ τὸ τέλος τῆς συνεδριάσεως ἐπεδείχθη ἡ κινηματογραφικὴ ταινία «Ὁ Μετανάστης».

(Ἀνταπ. Πρεσβ. Παναγ. Ρεξίνη)

ΝΟΤΙΟΣ ΑΜΕΡΙΚΗ

—Εἰς συνέντευξίν του, μεταδοθεῖσαν ἀπὸ τῆς Ραδιοφωνικῆς Ὥρας τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, παρακληθεὶς ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Ἀβύδου κ. Εἰρηναῖος νὰ διατυπώσῃ τινὰ περὶ τοῦ πνευματικοῦ του ἔργου εἰς Νότιον Ἀμερικήν, ἐξεφράσθη ταπεινῶς περὶ ἑαυτοῦ, ἐξῆρε τὴν ἐμπνευσμένην καθοδήγησιν τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς ὡς ἀποτέλεσμα τῆς ὁποίας, εἶπεν, ὑπῆρξεν ἡ αὔξησις τοῦ ἐνδιαφέροντος ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῶν Ἑλληνικῶν σχολείων καὶ ἡ τόνωσις τῆς ἀλληλεγγύης καὶ ἑνότητος μεταξὺ τῶν ἐκεῖ Ἑλληνοαμερικανῶν.

ΛΗΞΙΑΡΧΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

—Ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κατὰ τὴν εἰσήγησιν αὐτοῦ ἐνώπιον τῆς 12ης Κληρικολαϊκῆς Συνελεύσεως ἔθεσεν ὑπ' ὄψιν τῶν συνέδρων τὰ ἑξῆς στατιστικὰ στοιχεῖα τοῦ Ληξιαρχικοῦ Γραφείου τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς, διὰ τὴν περίοδον 1952—1953 καὶ διὰ τὴν περίοδον μέχρι τῶν ἀρχῶν Αὐγούστου 1954.

Κατὰ τὸ 1952 ἐτελέσθησαν 3,460 γάμοι, 6,469 βαπτίσεις, ἐξεδόθησαν 234 διαζύγια καὶ συνέβησαν 3,210 θάνατοι. Κατὰ τὸ 1953 ἐτελέσθησαν 3,610 γάμοι, 7,253 βαπτίσεις, ἐξεδόθησαν 249 διαζύγια καὶ συνέβησαν 3,140 θάνατοι. Κατὰ τὸ τρέχον ἔτος μέχρι τῆς 7ης Αὐγούστου ἐτελέσθησαν 2,006 γάμοι, 1,650 βαπτίσεις, ἐξεδόθησαν 136 διαζύγια καὶ συνέβησαν 794 θάνατοι.

—Ἐκ τοῦ Ληξιαρχικοῦ Γραφείου πληροφορούμεθα: Κατὰ τοὺς μῆνας Αὔγουστον, Σεπτέμβριον καὶ Ὀκτώβριον τοῦ ἔτους 1954 ἐτελέσθησαν 1,018 γάμοι. Ἐκ τούτων οἱ 264 εἶναι μικτοί. Κατὰ τὸ ἴδιον χρονικὸν διάστημα ἐξεδόθησαν 62 ἐκκλησιαστικὰ διαζύγια, τὰ ὁποῖα προέρχονται ἀπὸ γάμους τελεσθέντας ἀπὸ τοῦ ἔτους 1918 μέχρι σήμερον.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

THE VITALITY OF THE GREEK LANGUAGE AND ITS IMPORTANCE TO DAY. By Cedric H. Whitman. Printed by the Office of Greek Education Bureau, 10 East 79th St., New York 21, N. Y., Pp. 16.

Περὶ τοῦ βιβλίου τούτου εὐνοϊκὴν κριτικὴν ἔγραψεν εἰς τὸν ἡμερήσιον τύπον ὁ Διευθυντὴς τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Γραφείου τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς κ. Ν. Βαβούδης.

ΤΟΥ ΟΡΦΑΝΟΥ Η ΜΟΙΡΑ. Ὑπὸ Νικολάου Βαβούδη, Νέα Ὑόρκη. Τὸ δρᾶμα τοῦτο ἔθεσεν εἰς κυκλοφορίαν ὁ Ἐκδοτικὸς Οἶκος «Κόσμος». Εἶναι ἕνας ὕμνος πρὸς τὴν ἀρετὴν τῆς Ἑλληνίδος Μητέρας ἡ ὁποία ὑφίσταται παντὸς εἴδους στερήσεις διὰ νὰ βοηθήσῃ τὴν ἀνάδειξιν τῶν τέκνων της. Εἶναι γραμμένον εἰς ἁπλῆν καὶ ὡραίαν γλῶσσαν. Ἀνάγλυφον δίδεται εἰς αὐτὸ τὸ εὐγενὲς ἔργον τῶν Φιλοπτώχων Ἀδελφοτήτων. Συνιστᾶται θερμῶς. Εἶναι κατάλληλον νὰ ἀναβιβασθῇ ἐπὶ τῆς σκηνῆς κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ Ἁγίου Βασιλείου.

ΟΜΙΛΙΑ ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΦΟΙΤΗΤΑΣ. Ὑπὸ Ἰωάννου Καρμίρη, Κοσμήτορος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Ἀνάτυπον ἐκ τοῦ Περιοδικοῦ «Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς». Θεσσαλονίκη 1954. Σελ. 10.

ALL ABOUT CHRISTMAS. By Maymie R. Kryth

" 'All bout Christmas' is a pleasant book for fireside reading. It is also a mine of information for all who have to do with Christmas celebrations in Church or School or home".— *Religious Book Club.*

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ. Ἀριθ. 19-20. 1-15 Ὀκτωβρίου, 1954. Ἀθῆναι.

ΑΚΤΙΝΕΣ. Τεῦχος 154. Νοέμβριος, 1954. Ἀθῆναι.

ΚΙΒΩΤΟΣ. Ἀριθ. Φύλλου 34. Ὀκτώβριος, 1954. Ἀθῆναι.

ΑΝΑΠΑΑΣΙΣ. Ἀριθ. Φύλλου 22. Ὀκτώβριος, 1954. Ἀθῆναι.

ΖΩΗ. Ἀριθ. Φύλλων 1921-1923. Ὀκτώβριος, 1954. Ἀθῆναι.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΝΙΚΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ. Ἀριθ. Φύλλου 79, Νοέμβριος καὶ Δεκέμβριος, 1954. Ἀθῆναι.

ΠΑΝΤΑΙΝΟΣ. Ἀριθ. Φύλλων 33-35. Ὀκτώβριος, 1954. Ἀλεξάνδρεια.

ΝΕΑ ΕΣΤΙΑ. Τεῦχος 656. 1 Νοεμβρίου, 1954. Ἀθῆναι.

ORTHODOX LIFE. September-October, 1954. Holy Trinity Monastery, Jordansville, New York.

ORTHODOX RUSSIA. No. 20. October 28, 1954. Holy Trinity Monastery, Jordansville, New York.

UKRANIAN HERALD. Quarterly. September, 1954. Vol. XXV. No. 3. N.Y.C.

THE ORTHODOX HERALD. October, 1954. Vol. 3. No. 6. Endicott, N. Y.

LIVING CHURCH. November, 1954. Milwaukee, Wis.

AMERICAN LUTHERAN. November, 1954. Mount Morris, Ill.

AMERICAN JUDAISM. Nov., 1954. Vol. IV. No. 2. Englewood, N. J.

Κοινοτικὰ Περιοδικὰ

THE COMMUNITY HERALD. Official Bulletin of the Greek Orthodox Community "Evangelismos." Baltimore, Md. No. 9. November, 1954.

THE EPISTLE. Official publication of St. Paul's Greek Orthodox Church. Hempstead, N. Y. Vol. 3. No. 8. October, 1954.

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΑΥΛΟΥ. Μηνιαῖον Περιοδικὸν τῆς Ἑλληνικῆς Κοινότητος Σαβάννας, Γεωργίας. Νοέμβριος, 1954.

Ο ΠΟΙΜΗΝ. Θρησκευτικὸν Περιοδικὸν ἐκδιδόμενον φροντίδι τῶν Ἱερέων τῆς Κοινότητος «Ἁγίου Σπυρίδωνος» ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ. Ὀκτώβριος, 1954. Ἔτος Α'. Ἀριθ. 1.

Περιοδικὰ Ὀργανώσεων

ΤΟ ΒΗΜΑ ΤΗΣ ΓΚΑΠΑ. Ἐπίσημον Ὄργανον τῆς Ἐθνικοθρησκευτικῆς Ὀργανώσεως G.A.P.A. September, 1954. Pittsburgh, Pa.

GOYAN. The Greek Orthodox Youth of America News. Fall, 1954. Chicago, Ill.

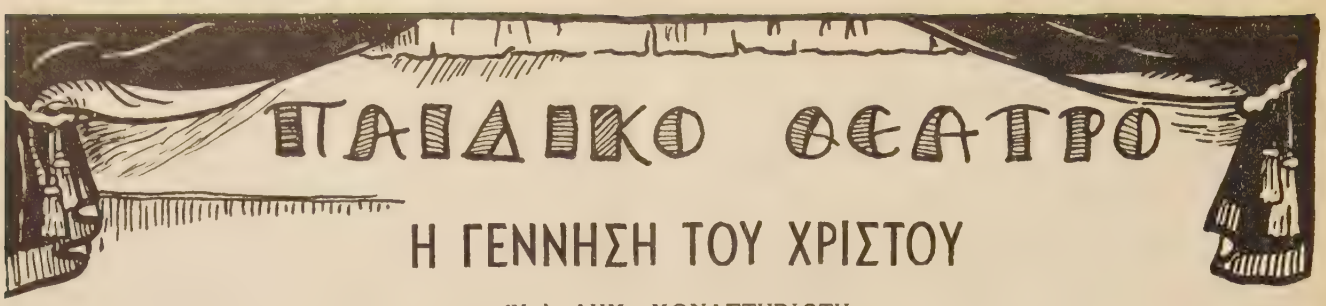

Η ΓΕΝΝΗΣΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ὑπὸ ΔΗΜ. ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΩΤΗ
(Ἀπ' τὸ βιβλίο «Ἀπόψε ἔχουμε Θέατρο»)

ΓΙΑ ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΚΑΙ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΜΑΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΜΑΡΙΑ — ΙΩΣΗΦ — Α' ΧΩΡΙΚΟΣ — Β' ΧΩΡΙΚΟΣ
ΑΓΓΕΛΟΣ — Α' ΒΟΣΚΟΣ — Β' ΒΟΣΚΟΣ — Γ' ΒΟΣΚΟΣ
Α' ΜΑΓΟΣ — Β' ΜΑΓΟΣ — Γ' ΜΑΓΟΣ
ΔΥΟ-ΤΡΕΙΣ ΑΛΛΟΙ ΒΟΣΚΟΙ

Α' ΕΙΚΟΝΑ: Δρόμος ποὺ πάει στὴ Βηθλεὲμ
Β' ΕΙΚΟΝΑ: Στοὺς ἀγροὺς ἔξω ἀπὸ τὴ Βηθλεὲμ
Γ' ΕΙΚΟΝΑ: Ἔξω ἀπὸ τὸ στάβλο
Δ' ΕΙΚΟΝΑ: Τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ στάβλου

(Εἶναι νύχτα)

ΟΔΗΓΙΕΣ

Μὲ μιὰ φανταστικὴ σκηνὴ στὰ περίχωρα τῆς Βηθλεέμ, δίνουμε τὴν εἰκόνα τῆς ἀναζητήσεως καταφυγίου γιὰ τὴν νύχτα ἀπὸ τὸν Ἰωσὴφ καὶ τὴ Μαρία.

Στὴ δεύτερη εἰκόνα, παρουσιάζομε τοὺς ἀγρούς, ἐκεῖ ὅπου ὁ Ἄγγελος λέει στοὺς ἁπλοϊκοὺς βοσκοὺς τὴ Γέννηση τοῦ Χριστοῦ.

Στὴν τρίτη εἰκόνα, οἱ τρεῖς Μάγοι ἀναζητοῦν τὸ μέρος ποὺ γεννήθηκε ὁ Σωτῆρας τοῦ κόσμου. Οἱ βοσκοί, οἱ πρῶτοι πιστοὶ προσκυνητὲς τοῦ Ἰησοῦ, ὁδηγοῦν τοὺς χρυσοστόλιστους βασιλιάδες στὸ στάβλο, ἐκεῖ ποὺ ὁ Μεσσίας εἶδε τὸ φῶς. Καὶ τέλος στὴν τέταρτη σκηνή, παρουσιάζουμε τὴν προσκύνηση τῶν Μάγων Βασιλιάδων.

ΕΙΚΟΝΑ ΠΡΩΤΗ

Δρόμος ἔξω ἀπὸ τὴ Βηθλεὲμ
Δεξιά, ἀριστερά, στὸ βάθος, σπίτια
ΜΑΡΙΑ — ΙΩΣΗΦ — ΧΩΡΙΚΟΙ

ΜΑΡΙΑ. Δὲ μπορῶ πιὰ νὰ περπατήσω, θὰ καθήσω ἐδῶ νὰ ξεκουραστῶ, Ἰωσήφ.

ΙΩΣΗΦ. Κάθισε ἐκεῖ . . . σ' αὐτὴ τὴν πέτρα. *(Ἡ Μαρία κάθεται).*

ΜΑΡΙΑ. Ἂν μποροῦσα νὰ πιῶ λίγο νερό . . . *(Γέρνει κουρασμένη τὸ κεφάλι.)*

ΙΩΣΗΦ. Μαρία . . . τί ἔχεις;

ΜΑΡΙΑ. Μὴ φοβᾶσαι . . . μιὰ ζάλη . . . μὰ πέρασε τώρα . . .

ΙΩΣΗΦ. Τρέμεις, τὰ χέρια σου εἶναι παγωμένα, δὲν πρέπει ἀπόψε νὰ προχωρήσουμε περισσότερο. *(Κυτάζει γύρω).* Θὰ χτυπήσω σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, ἴσως ὑπάρχει κανένα δωμάτιο γιὰ μᾶς. *(Χτυπᾷ τὴν πόρτα).*

ΦΩΝΗ *(ἀπὸ μέσα).* Ποιὸς εἶναι; . . . Τί θέλεις;

ΙΩΣΗΦ. Μήπως ἔχετε κανένα δωμάτιο γιὰ νὰ μείνουμε ἀπόψε; Εἴμαστε ξένοι, πηγαίνουμε στὴ Βηθλεέμ.

ΦΩΝΗ *(ἀπὸ μέσα).* Ὄχι, δὲν ἔχω θέση.

ΙΩΣΗΦ. Οὔτε ἕνα μικρὸ δωμάτιο;

ΦΩΝΗ *(ἀπὸ μέσα).* Σᾶς εἶπα, ὄχι. Πηγαίνετε στὸ καλό.

ΙΩΣΗΦ. Τὶ ἄνθρωπος! . . . Ἔλα, Μαρία, μὴν ἀπελπίζεσαι . . . Νά, θὰ χτυπήσω ἐκεῖ. Σ' αὐτὴ τὴν πόρτα ἔχουν φῶς. *(Χτυπᾷ δεξιὰ τὴν πόρτα).*

ΜΑΡΙΑ. Δὲν μπορῶ νὰ περπατήσω . . .

Α' ΧΩΡΙΚΟΣ. *(μέσα ἀπὸ τὸ σπίτι).* Ποιὸς χτυπᾷ τέτοια ὥρα; . . .

ΙΩΣΗΦ. Θὰ ἤθελα ἕνα μικρὸ δωμάτιο γιὰ μένα καὶ τὴ γυναῖκα μου . . .

Α' ΧΩΡΙΚΟΣ *(ἀνοίγει τὸ παράθυρο).* Δὲν ἔχω θέση. Τὸ σπίτι μου εἶναι γεμᾶτο ξένους.

ΙΩΣΗΦ. Δὲ βρίσκω μέρος γιὰ νὰ περάσουμε τὴ νύχτα . . . Περπατοῦμε ἀπὸ τὸ πρωῒ σήμερα . . . Μιὰ γωνίτσα γιὰ νὰ ξεκουραστοῦμε.

Α' ΧΩΡΙΚΟΣ. Χτυπῆστε ἐκεῖ . . . Εἶναι ἕνας χωριάτης ποὺ ἔχει ἕνα στάβλο μὲ ζῶα . . . Ἴσως μπορέσει αὐτὸς νὰ σᾶς βοηθήσῃ. *(Κλείνει τὸ παράθυρο).*

ΙΩΣΗΦ. *(ἐνῶ πηγαίνει στὸ βάθος).* Κύτταξε, Μαρία, αὐτὸ τὸ ἄστρο ἐκεῖ . . . Κύττα.

ΜΑΡΙΑ. Τὶ μεγάλο ποὺ εἶναι καὶ τὶ λαμπερό! . . .

ΙΩΣΗΦ. Δὲ βλέπεις κι' ἐσὺ πὼς μεγαλώνει σιγὰ—σιγά; Ἔ; *(Τὴν ὥρα αὐτὴ ἔρχεται ἀπὸ δεξιὰ ὁ Β' Χωρικός. Κρατᾷ ἕνα ἀναμμένο φανάρι κι' ἕνα σακί).*

Β' ΧΩΡΙΚΟΣ. Τὶ ζητεῖτε τέτοια ὥρα, ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι μου;

ΙΩΣΗΦ. Καλέ μου ἄνθρωπε, μήπως ἔχεις κανένα δωμάτιο, νὰ μείνουμε ἀπόψε; . . . Πᾶμε στὴ Βηθλεὲμ καὶ δὲν ξέρουμε ποῦ νὰ περάσουμε τὴ νύχτα.

Β' ΧΩΡΙΚΟΣ. Λυπᾶμαι πολύ, μὰ ὅσα δωμάτια κι' ἂν εἶχα τὰ ἔδωσα. Τόσος κόσμος πηγαίνει στὴ Βηθλεέμ.

ΙΩΣΗΦ *(στὴ Μαρία).* Ἀλλοίμονο, Μαρία, πουθενὰ δὲν ὑπάρχει θέση . . .

ΜΑΡΙΑ. Καὶ εἶμαι τόσο κουρασμένη . . . Τόσο κουρασμένη . . . *(Στὸ χωρικό).* Μιὰ γωνίτσα, νὰ ξεκουραστῶ, νὰ ζεσταθῶ, καὶ φεύγομε πάλι . . .

Β' ΧΩΡΙΚΟΣ *(μόλις ἀντικρύζει τὴ Μαρία μένει ἐκστατικός).* Ὦ . . . σκέπτομαι πὼς ἴσως βροῦμε κά-

που. Μὰ δὲ μπορῶ νὰ βγάλω τοὺς ἄλλους ἀπ' τὰ δωμάτια . . .Θὰ σᾶς πάω στὸ στάβλο, ἂν θέλετε, σᾶς στρώνω ἐκεῖ . . .

ΙΩΣΗΦ. Πᾶμε ὅπου κι' ἂν εἶναι.

Β' ΧΩΡΙΚΟΣ. Τότε περᾶστε . . .

Ὁ Ἰωσὴφ καὶ ἡ Μαρία μπαίνουν στὸ σπίτι).

Α ὐ λ α ί α

ΕΙΚΟΝΑ ΔΕΥΤΕΡΗ

ΒΟΣΚΟΙ Α', Β', Γ' — ΑΓΓΕΛΟΣ

Α' ΒΟΣΚΟΣ. Κύτταξε ἐκεῖ αὐτὸ τὸ ἄστρο!

Β' ΒΟΣΚΟΣ. Τόση ὥρα εἶναι στὸν οὐρανό . . . Τὶ μεγάλο! . . . τὶ φωτεινό! . . .

Γ' ΒΟΣΚΟΣ. Δὲ νομίζεις πὼς ρίχνει φῶς ἐκεῖ κάτω;

Α' ΒΟΣΚΟΣ. Νά, σ' αὐτὸ τὸ μέρος, ἐκεῖ . . .

Β' ΒΟΣΚΟΣ. Ἐκεῖ, εἶναι κάτι φτωχικὲς καλύβες . . . Ναί, ἔχεις δίκηο, ρίχνει φῶς.

Γ' ΒΟΣΚΟΣ. Ἀλήθεια, θυμᾶμαι πώς, ὅταν ἤμουνα μικρός, ὁ πατέρας ἔλεγε πὼς μιὰ νύχτα θὰ φανῇ στὸν οὐρανὸ ἕνα ἄστρο ποὺ θὰ λάμπῃ . . . Ὅλος ὁ κόσμος θὰ τὸ δῇ . . . Τὴ νύχτα αὐτή, θὰ γεννηθῇ ὁ Μεσσίας, ἐκεῖνος ποὺ θὰ μᾶς σώσῃ ἀπὸ τὴ δυστυχία . . .

Α' ΒΟΣΚΟΣ. Καὶ ποῦ τὸ ἤξερε ὁ πατέρας σου αὐτό;

Γ' ΒΟΣΚΟΣ. Εἶχε ταξιδέψει στὴν Περσία. . . . Ἐκεῖ ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ διαβάζουν στὸν οὐρανό, τὶ θὰ γίνῃ στὸν κόσμο ὕστερα ἀπὸ πολλὰ χρόνια. Ἕνας τέτοιος ἄνθρωπος τοῦ τὸ εἶπε.

Α' ΒΟΣΚΟΣ. Λὲς νὰ εἶναι ἀλήθεια;

Γ' ΒΟΣΚΟΣ. Ξέρω κι' ἐγώ! . . .

Β' ΒΟΣΚΟΣ. Πῶς νὰ τὸ μάθουμε;

(Σιγὰ-σιγά, παρουσιάζεται ἕνας ἄγγελος κοντά τους).

ΑΓΓΕΛΟΣ. Ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ σὲ σᾶς.

ΒΟΣΚΟΙ. Ἄ! . . . *(Πέφτουν τρομαγμένοι κάτω).*

ΑΓΓΕΛΟΣ. Μὴ φοβᾶστε! Μὲ στέλνει ὁ Θεὸς σὲ σᾶς, νὰ σᾶς πῶ ὅτι ἀπόψε γεννιέται ὁ Χριστός, ὁ Σωτήρας τοῦ κόσμου. Θὰ τὸν γνωρίσετε ἀπ' αὐτὰ τὰ σημάδια . . . Εἶναι ἕνα βρέφος σπαργανωμένο μέσα σὲ μιὰ φάτνη . . . Ἐκεῖ στὴ φτωχικὴ καλύβα, γεννήθηκε ὁ Θεὸς τῆς ἀγάπης καὶ τῆς καλωσύνης.

Πηγαίνετε! . . . Πηγαίνετε νὰ τὸν προσκυνήσετε.

ΜΟΥΣΙΚΗ. (Οἱ βοσκοὶ σηκώνονται, καὶ μὲ συγκίνηση καὶ τρόμο προχωροῦν πρὸς τὸ μέρος ποὺ τοὺς ἔδειξε ὁ Ἄγγελος. Μόλις φεύγουν, ὁ Ἄγγελος κάθεται στὴ θέση τους γιὰ νὰ φυλάξῃ τὰ πρόβατα.)

Α ὐ λ α ί α

ΕΙΚΟΝΑ ΤΡΙΤΗ

Τὸ ἐξωτερικὸ τοῦ στάβλου

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΑΓΟΙ, ΜΕΤΑ ΟΙ ΒΟΣΚΟΙ

Α' ΜΑΓΟΣ. Τὸ ἄστρο σταμάτησε ἐδῶ!

Β' ΜΑΓΟΣ. Ἀλλὰ ἐδῶ δὲν εἶναι κανένα παλάτι . . . Εἶναι ἕνας στάβλος. Ἕνας βασιλιάς, θὰ ἔπρεπε νὰ γεννηθῇ μέσα σὲ παλάτι.

Γ' ΜΑΓΟΣ. Οἱ ἀκτῖνες τοῦ ἄστρου πέφτουν ὅμως ἐδῶ, πάνω στὴν πόρτα. Φαίνεται σὰ νὰ μᾶς λέῃ νὰ μποῦμε.

Α' ΜΑΓΟΣ. Κάνεις λάθος. Δὲ μπορεῖ ὁ Σωτήρας τοῦ κόσμου νὰ γεννηθῇ μέσα στὸ στάβλο!

Β' ΜΑΓΟΣ. Κι' ἐγὼ πῶς νὰ τοῦ δώσω τὸ λιβάνι; . . . Ἕνας Θεὸς δὲν μπορεῖ νὰ γεννηθῇ τόσο ταπεινά . . .

Γ' ΜΑΓΟΣ. . . . Κι' ὅμως τὸ φῶς τοῦ ἄστρου δὲ μᾶς ἔφερε σ' ἕνα παλάτι . . .

(Τὴν ἴδια ὥρα ἀνοίγει ἡ θύρα τοῦ στάβλου καὶ βγαίνουν οἱ βοσκοί. Τὰ πρόσωπά τους λάμπουν ἀπὸ χαρά . . .)

Α' ΒΟΣΚΟΣ. Ὦ Ἰεχωβᾶ, ἂς εἶσαι δοξασμένος ποὺ μ' ἀξίωσες νὰ δῶ τὸ Μεσσία . . .

Β' ΒΟΣΚΟΣ. Ὦ, χαρά . . . χαρά μας. Σωθήκαμε πιὰ ἀπὸ τὰ βάσανα.

Γ' ΒΟΣΚΟΣ. Τρέξε, φώναξε ὅλον τὸν κόσμο . . . ὅσους ξέρεις, ὅσους βρίσκεις στὸ δρόμο, πές τους νἄρθουν νὰ Τὸν δοῦν.

Α' ΜΑΓΟΣ. Καλοί μου ἄνθρωποι, τὶ συμβαίνει;

Α' ΒΟΣΚΟΣ. Ἐκεῖ . . . μέσα σὲ μιὰ φάτνη βρίσκεται ὁ Χριστός, αὐτὸς ποὺ οἱ προφῆτες καὶ τὰ βιβλία μᾶς εἶπαν πὼς θὰ μᾶς σώσῃ ἀπὸ τὴ δυστυχία.

Β' ΜΑΓΟΣ. Εἶστε βέβαιοι;

Β' ΒΟΣΚΟΣ. Ὦ, ναί, βέβαιοι, ἕνα τέτοιο παιδί, γεμᾶτο φῶς, μόνο Θεὸς μπορεῖ νὰ εἶναι.

Γ' ΜΑΓΟΣ. Πᾶμε, λοιπόν, πᾶμε νὰ προσκυνήσωμε τὸ Μεσσία καὶ νὰ τοῦ προσφέρωμε τὰ δῶρα μας.

(Οἱ Μάγοι μπαίνουν στὸ στάβλο)

Α ὐ λ α ί α

ΤΕΤΑΡΤΗ ΕΙΚΟΝΑ

Τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ στάβλου

ΙΩΣΗΦ — ΜΑΡΙΑ — ΒΟΣΚΟΙ — ΜΑΓΟΙ — ΑΓΓΕΛΟΣ

ΜΑΡΙΑ. *(Νανουρίζει τὸ παιδί, μέσα σὲ κούνια).*

(Μουσική: Νανούρισμα τοῦ Μόζαρτ).

ΑΓΓΕΛΟΣ. Χαῖρε, Μαρία, Ἁγνὴ Παρθένα. Ἐσὺ ἔφερες στὸν κόσμο τὸν Σωτῆρα τῶν ἀνθρώπων . . . Θὰ τὸν προσκυνήσουν ὅλοι . . . Θὰ τὸν λατρεύουν στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων . . . Θὰ γίνῃ ὁ Βασιλιᾶς τῶν Βασιλιάδων . . . Χαῖρε, Μαρία, Ἁγνὴ Παρθένα . . . *(Ὁ Ἄγγελος χάνεται).*

ΙΩΣΗΦ. Ἄκουσες, Μαρία; *(Γονατίζει κοντά της).* Ἐσένα . . . Εὐλογημένη . . . Ἐσένα προσκυνῶ . . .

ΜΑΡΙΑ. *(τὸν βοηθᾷ νὰ σηκωθῇ).* Ἰωσήφ!

ΙΩΣΗΦ. *(πηγαίνει νὰ πάρῃ φωτιὰ ἀπὸ μιὰ γωνιὰ τῆς σκηνῆς).* Νύχτα μεγάλη . . . Νύχτα ἅγια . . . Νύχτα ποὺ ὅλη ἡ δόξα τοῦ οὐρανοῦ φανερώθη στοὺς ἀνθρώπους . . . Μὰ νά, κάποιοι ἔρχονται . . .

(Μπαίνουν οἱ Μάγοι).

Α' ΜΑΓΟΣ. *(σιγά).* Εἶχαν δίκηο οἱ βοσκοί . . . Νὰ ὁ Βασιλιᾶς τοῦ Κόσμου.

(Μουσικὴ — Εἰκόνα)

(. . . Οἱ Μάγοι προσφέρουν στὸ Χριστὸ τὰ δῶρα τους καὶ τὸν προσκυνοῦν, ἐνῷ ἡ Μαρία καὶ ὁ Ἰωσὴφ χαρούμενοι δοξάζουν τὸ Θεό . . .)

Α ὐ λ α ί α

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΥ ΕΙΚΟΣΤΟΥ ΤΟΜΟΥ — 1954

Κύρια Ἄρθρα

(Ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου κ. Μιχαὴλ)

Ἡ ἑβδομὰς τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων. Τεῦχ. 406, σ. 3
Πνευματικὴ ζωή. Τεῦχ. 407, σ. 3
Ὁ χωρισμὸς τῆς Δυτικῆς ἀπὸ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Τεῦχ. 408, σ. 3
Ὁ ἀναστὰς Ἰησοῦς. Τεῦχ. 409, σ. 3
Νέα δοκιμασία. Τεῦχ. 410, σ. 3
Ὁ Ἀπόστολος. Τεῦχ. 411, σ. 3
Τὸ συνέδριον τοῦ Ἄβανστον. Τεῦχ. 412, σ. 3
Ἡ Παναγία. Τεῦχος 413, σ. 3
Τὰ Ἑλληνικά μας σχολεῖα. Τεῦχ. 414, σ. 3
Ἡ δωδεκάτη Κληρικολαϊκή. Τεῦχ. 415, σ. 3
Ἄγγελοι. Τεῦχ. 416, σ. 3
Τὸ Μυστήριον τῆς Ἐνσαρκώσεως τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ. Τεῦχ. 417, σ. 4

Ἄμβων — Κηρύγματα

Κυριακὴ τῆς Τυροφάγου, Ξεν. Διαμαντοπούλου, Τεῦχ. 407, σ. 4
Κυριακὴ τῆς Ὀρθοδοξίας, Ξενοφ. Διαμαντοπούλου. Τεῦχ. 407, σ. 5
Κυριακὴ τῶν Βαΐων, Ξενοφ. Διαμαντοπούλου. Τεῦχ. 408, σελ. 5
Ἀνάστασις, Σήφη Κόλλια. Τεῦχ. 409, σελ. 11
Κυριακὴ τοῦ Θωμᾶ, Ξενοφ. Διαμαντοπούλου. Τεῦχ. 409, σ. 4
Κυριακὴ τῆς Πεντηκοστῆς, Ξενοφ. Διαμαντοπούλου. Τεῦχ. 410, σ. 4
Simon son of Jonas, lovest thou me? Rev. P. Kallelis. Τεῦχ. 412, σ. 16
Κυριακοδρόμιον μηνὸς Σεπτεμβρίου. (Ὁ πλούσιος νεανίσκος. Ἡ διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ σωτηρία. Ἡ ὕψωσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ). Ἀρχ. Γ. Παπαδοπούλου. Τεῦχ. 413, σ. 8
Ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου, Ἰω. Χρυσοστόμου (διασκευὴ Βασ. Πέντζα). Τεῦχ. 414, σ. 6
Ἡ θεραπεία τῆς συγκυπτούσης γυναικός, Αἰδ. Γεωρ. Μαστραντώνη. Τεῦχ. 416, σ. 10
January Sermons, Rev. P. Kallelis. Τεῦχ. 417, σ. 21

Θεολογικὰ Θέματα

Ὁ τριαδικὸς χαρακτὴρ τῆς ἀληθείας, Ἀρχ. Εὐσ. Παπαστεφάνου. Τεῦχ. 407, σ. 8
Σχέσεις θρησκείας καὶ φιλοσοφίας, Ἀρχ. Εὐσ. Παπαστεφάνου. Τεῦχ. 400, σ. 5
Man: God's masterpiece, Rev. Ant. Coniaris. Τεῦχ. 409, σ. 16
Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ὡς ὑπόδειγμα μιμήσεως εἰς τοὺς νέους, Ἐμμ. Χατζηεμμανουήλ. Τεῦχ. 411, σ. 5
«Ἐδόθη μοι σκόλοψ τῇ σαρκί» Ἀρχ. Τιμ. Νεγρεπόντη. Τεῦχ. 411, σ. 8
Τὸ μυστικιστικὸν στοιχεῖον παρὰ Παύλῳ, Φωκ. Ἀγγελάτου. Τεῦχ. 411, σελ. 9
St. Paul and the Holy Spirit, Rev. Ant. Coniaris. Τεῦχ. 411, σ. 16
Orthodox light on Roman Catholicism, Rev. Eus. Papastephanou. Τεῦχ. 411, σ. 17
Ἡ Ὀρθοδοξία καὶ ἡ οἰκουμενικὴ κίνησις τῶν Ἐκκλησιῶν, Ἀρχ. Εὐσ. Παπαστεφάνου. Τεῦχ. 412, σ. 6
Ἐπὶ τῇ 900ῇ ἐπετείῳ τοῦ σχίσματος τῶν Ἐκκλησιῶν, Ἰω. Καρμίρη. Τεῦχ. 413, σ. 19
Τὸ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιον, Αἰδεσ. Νικολ. Ἠλία. Τεῦχ. 415, σ. 29
Reflections on Christmas, Rev. Joseph G. Vasiliou. Τεῦχ. 417, σ. 19

Ἐκκλησιαστικὰ Θέματα

The significant aspects of Orthodox worship, Dr. S. M. Sophocles. Τεῦχ. 406, σ. 19
Religious observances of the Christian faith, Bishop Athenagoras Kokkinakis. Τεῦχ. 406, σ. 21. Τεῦχ. 407, σ. 20. Τεῦχ. 408, σ. 14. Τεῦχ. 409, σ. 12
The call of the ministry, L. Pachis. Τεῦχ. 407, σ. 6
Ὁ ἱερεὺς καὶ ἡ νεολαία, Αἰδ. Νικ. Γεωργακοπούλου. Τεῦχ. 407, σ. 7
The Orthodox way of life, Rev. Eus. Stephanou. Τεῦχ. 408, σ. 16
Τὸ πρεσβυτέριον, Ἀρ. Β. Καραχάλιου. Τεῦχ. 408, σ. 18
Ὁ ἱερεὺς καὶ τὸ κήρυγμα, Αἰδ. Νικ. Γεωργακοπούλου. Τεῦχ. 410, σ. 8
21-29 Ἰουνίου — Ἑβδομὰς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. Τεῦχ. 411, σ. 4
The iconographic representation of the Virgin Mary, Theano Rexinis. Τεῦχ. 413, σ. 5
The feast of the Assumption in Greece, Anne Antony. Τεῦχ. 413, σ. 7
Ἡ 12η Κληρικολαϊκὴ Συνέλευσις (Ἐγκύκλιοι Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς, Πρόγραμμα). Τεῦχ. 415, σ. 6
Ἀνάγκη διεκκλησιαστικῆς ἑνότητος, Ἀρχιμ. Π. Φινφίνη. Τεῦχ. 415, σ. 25
Learn about your faith. From topic to topic. Rev. Leonidas Contos. Τεῦχ. 415, σ. 27. Τεῦχ. 416, σ. 15
Στιγμιότυπα ἀπὸ τὸ XII Κληρικολαϊκὸ Συνέδριο, Ἠλ. Ζιώγα. Τεῦχ. 416, σ. 6
Αἱ ἀποφάσεις τῆς 12ης Κληρικολαϊκῆς ἐν συνόψει, Ἐμμανουὴλ Χατζηεμμανουήλ. Τεῦχ. 417, σ. 13
Impressions of the 12th Biennial Clergy-Laity Congress, Andrew Vance. Τεῦχ. 407, σ. 18

Ἱστορικὰ Θέματα

Ἡ ἑορτὴ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, Νικοδήμου Ἁγιορείτου. Τεῦχ. 406, σ. 8
St. John Chrysostom and Society, Emm. Hatzieammanuel. Τεῦχ. 406, σ. 10
Abraham Lincoln (autobiography). Τεῦχ. 407, σ. 16
March 25th, Greek Independence Day. Τεῦχ. 408, σ. 11
Τὸ ράσο στὸν ἀγῶνα τοῦ 1821, Ἀρχ. Ἀ. Μαυρομαρᾶ. Τεῦχ. 408, σ. 12
Μάρθα καὶ Μαρία, H. V. Morton (διασκευὴ Ἀθηνᾶς Χατζηεμμανουήλ). Τεῦχ. 409, σ. 14
Ἀπὸ τὴν νομοθεσία τοῦ Μ. Κωνσταντίνου. Τεῦχ. 410, ἐξώφυλλον
Κωνσταντῖνος ὁ Μέγας, Γ. Μπέμπη. Τεῦχ. 410, σ. 5
Ἡ ἐποχὴ τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, Ἀρχ. Φιλ. Ἀχλαδᾶ. Τεῦχ. 410, σ. 10. Τεῦχ. 411, σ. 19
The angelic conduct of St. Paul, St. Chrysostom. Τεῦχ. 411, σ. 11
Γυναῖκες τῆς Καινῆς Διαθήκης, Βούλας Μυρσιάδου. Τεῦχ. 413, σ. 17
The Glory of Christmas at Bethlehem, Rev. C. Kazanas. Τεῦχ. 417, σ. 16

Χριστούγεννα ἡ ἑορτὴ τοῦ παιδιοῦ, Ξενοφῶντος Διαμαντοπούλου. Τεῦχ. 417, σ. 7

Κοινωνιολογικὰ Θέματα

Ἡ τροχιὰ τῆς φυλετικῆς μας ἐν Ἀμερικῇ ἐξελίξεως, Εὐαγγ. Γριβέλη. Τεῦχ. 407, σ. 10
A spiritual deficiency, Ern. Villas. Τεῦχ. 407, σ. 17
Γλῶσσα, παράδοσις καὶ νεολαία. Δρ. Νίκ. Πατρινάκου. Τεῦχ. 408, σ. 8
Reactions amidst confusion, D. Constantelos. Τεῦχ. 409, σ. 10
St. Paul and social problems, Rev. Jos. Vasiliou. Τεῦχ. 411, σ. 14
Οἱ μικτοὶ γάμοι, Δ. Κωνσταντέλου. Τεῦχ. 412, σ. 14
I am a Greek Orthodox, N. Typaldos. Τεῦχ. 412, σ. 17
Πνευματικὴ ἀναγέννησις, Αἰδεσ. Ἰωσὴφ Βασιλείου. Τεῦχ. 413, σ. 10. Τεῦχ. 414, σ. 9
Γυναῖκες τῆς Ἐκκλησίας, Βούλας Μυρσιάδου, Τεῦχ. 414, σ. 8
Ἡ κλῆσις τοῦ Ὀρθοδόξου ἐν Ἀμερικῇ, Δ. Κωνσταντέλου. Τεῦχ. 414, σ. 10
Greek-American Friendship (extracts from the speeches of two prominent Americans). Τεῦχ. 414, σ. 18
The priest's wife. Her place in the parish, Efrosine Vasiliou. Τεῦχ. 414, σ. 9
So that we may be better informed, Rev. D. T. Andrews. Τεῦχ. 414, σ. 21
Publishing for tomorrow, Rev. D. T. Andrews. Τεῦχ. 415, σ. 23
May I have a book, please? Rev. D. T. Andrews. Τεῦχ. 416, σ. 19

Ἐποικοδομητικὰ Θέματα

Ἀπὸ τὸν Μέγαν Βασίλειον καὶ Γρηγόριον Ναζιανζηνὸν (ἀποσπάσματα). Τεῦχ. 406, σ. 4
The upward look, Rev. Anth. Coniaris. Τεῦχ. 407, σ. 19
Ὡσαννά, Μαξίμου Μαργουνίου. Τεῦχ. 409, σ. 16
Τὸ θέαμα τῆς Ἀναστάσεως, Φραγκ. Σκούφου, Τεῦχ. 409, σ. 17
31 Μαΐου — Ἡμέρα μνημοσύνων, Μ. Παυλίδη. Τεῦχ. 410, σ. 6
Μικροπράγματα, Θεοφιλεστ. Γερμανοῦ Πολυζωΐδου. Τεῦχ. 410, σ. 7
Σὲ ὑμνολογοῦμεν, προστάτρια τῶν δυστυχισμένων, Φ. Κόντογλου. Τεῦχ. 413, σ. 4
The Church school in the home, Rev. A. Demopoulos. Τεῦχ. 413, σ. 15
Does God answer prayer? Rev. Anth. Coniaris. Τεῦχ. 416, σ. 20
Γεννᾶται φῶς καὶ εἰρήνη, Πατρὸς Πολυεύκτου Φινφίνη. Τεῦχ. 417, σ. 10.
Glory to God in the highest and on earth peace, good will to men, Rev. Anthony Coniares. Τεῦχ. 417, σ. 20
Ready for Christmas? Efrosine Vasiliou. Τεῦχ. 417, σ. 22

Ἐκπαιδευτικὰ Θέματα

Διὰ τοὺς γονεῖς. Γραφεῖον Παιδείας. Τεῦχ. 406, σ. 5
Ἡ παιδεία μας. (Ἀρχαὶ καὶ προϋποθέσεις), Φιλ. Ἐμμανουήλ. Τεῦχ. 406, σ. 6
Ἡ ἐκπαιδευτικὴ κίνησις κατὰ τὸ ἔτος 1953, Νικ. Βαβούδη. Τεῦχ. 406, σ. 7
Ἡ ἐκπαιδευτικὴ πολιτική, Φιλίπ. Ἐμμανουήλ. Τεῦχ. 407, σ. 9
Σκοποὶ καὶ μέσα, Φιλ. Ἐμμανουήλ. Τεῦχ. 408, σ. 7
The curriculum of Greek education, Rev. Jos. Vasiliou. Τεῦχ. 408, σ. 10. Τεῦχ. 409, σ. 8
Παιδεία καὶ Κοινότης, Φιλ. Ἐμμανουήλ. Τεῦχ. 409, σ. 7
Συστηματικὴ παιδεία (προσχολικὴ ἡλικία), Φιλ. Ἐμμανουήλ. Τεῦχ. 410, σ. 9
Ἡ ἀνατροφὴ τῶν τέκνων κατὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον, Ἐμμ. Χατζηεμμανουήλ. Τεῦχ. 411, σ. 7
Ἡ βασικὴ ἐκπαίδευσις (σχολικὴ ἡλικία), Φιλ. Ἐμμανουήλ. Τεῦχ. 413, σ. 14
Ἡ μέση παιδεία (ἡ ἐκπαίδευσις τῶν ἐφήβων), Φιλ. Ἐμμανουήλ. Τεῦχ. 414, σ. 7
Ἡ κίνησις τοῦ Γραφείου Ἑλληνικῆς Παιδείας κατὰ τὸ σχολικὸν ἔτος 1954-1955, Νικ. Βαβούδη. Τεῦχ. 415, σ. 10
Ἰδιωτικὴ ἐκπαίδευσις, Φιλ. Ἐμμανουήλ. Τεῦχ. 415, σ. 15
Δάσκαλος καὶ μαθηταί, Αἰδ. Χρ. Πάππα. Τεῦχ. 415, σ. 24

Ποιήματα — Δράματα

Σκεῦος ἐκλογῆς, Σήφη Κόλλια. Τεῦχ. 411, σ. 7
Ἡ γέννηση τοῦ Χριστοῦ, Δημ. Μοναστηριώτη. Τεῦχ. 417, σ. 26

Κατηχητικὴ Παιδεία

A tribute to the Sunday school teacher, Ph. Angelatos. Τεῦχ. 410, σ. 14
Saint Paul's Fraternal Order, G. Soulias. Τεῦχ. 410, σ. 15
The nursery class, L. Mandakas. Τεῦχ. 413, σ. 11
Ἡ Κατηχητικὴ Ὑπηρεσία τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς, Φωκᾶ Ἀγγελάτου. Τεῦχ. 415, σ. 13
The importance of Sunday School, Andrew Vance. Τεῦχ. 416, σ. 16
Τὸ Κατηχητικὸν Σχολεῖον καὶ ἡ Ἑλληνοθρησκευτικὴ Παιδεία, Φιλίππου Δ. Ἐμμανουήλ. Τεῦχ. 417, σ. 11

Ἱδρύματα Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς

Ἀκαδημία Ἁγίου Βασιλείου. Αἱ ἐξετάσεις ἐπὶ τῇ λήξει τῶν μαθημάτων. Τεῦχ. 412, σ. 8
Books for Brookline, Rev. D. T. Andrews. Τεῦχ. 412, σ. 19
Τὰ ἱδρύματα τῆς ὁμογενείας, Ξεν. Διαμαντοπούλου. Τεῦχ. 415, σ. 18
Ὁ Ὀρθόδοξος Παρατηρητής. Τὸ παρελθόν, τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον του. Ἐμμ. Χατζηεμμανουήλ. Τεῦχ. 415, σ. 21
Ἡ κυκλοφορία τοῦ Ὀρθοδόξου Παρατηρητοῦ καὶ ἡ Δωδεκάτη Κληρικολαϊκή. Τεῦχ. 416, σ. 8

Νέα Γενεὰ

Goya's National Council meeting, St. Pendias. Τεῦχ. 410, σ. 12
Choirs and G.O.Y.A. Τεῦχ. 410, σ. 16
A short report, Ern. Villas. Τεῦχ. 412, σ. 21
G.O.Y.A. Its meaning and its duty (speech), Sp. Coutros. Τεῦχ. 412, σ. 21
4th National G.O.Y.A. Conference, Ern. Villas. Τεῦχ. 413, σ. 16
Three new chapters, Demetra Polites. Τεῦχ. 413, σ. 16
Report on the 4th G.O.Y.A. Conference, P. Paleologos. Τεῦχ. 415, σ. 29. Τεῦχ. 416, σ. 17

Οἰκονομικὰ

Τὸ δεκαδολλάριον, Αἰδ. Χαρ. Χατζοπούλου. Τεῦχ. 408, σ. 19
Τὸ δεκαδολλάριον βασικὸν στήριγμα τοῦ μέλλοντος τῆς Ἐκκλησίας μας, Π. Παπαγεωργίου. Τεῦχ. 415, σ. 8

Σκέψεις καὶ Παρατηρήσεις

Τὸ νέον ἔτος. Τεῦχ. 406, σ. 17
Γράμματα καὶ Τύπος. Τεῦχ. 406, σ. 17
Ὁ Παρατηρητής. Τεῦχ. 406, σ. 17
Ὁ Πρόεδρος τῆς Τουρκικῆς Δημοκρατίας. Τεῦχ. 407, σ. 15
Ὁ Πρεσβευτὴς κ. Κύρου. Τεῦχ. 407, σ. 15
Μεθεόρτια. Τεῦχ. 407, σ. 15
Ὁ Παρατηρητής. Τεῦχ. 407, σ. 15
Ἡ 12η Κληρικολαϊκή. Τεῦχ. 408, σ. 13
Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐπετείου τοῦ Σχίσματος. Τεῦχ. 408, σ. 13
25η Μαρτίου. Τεῦχ. 408, σ. 13
Προσαρμογὴ δημιουργική. Τεῦχ. 409, σ. 13
Ἡ Ἐπισκοπὴ Σικάγου. Τεῦχ. 409, σ. 13
Ἡ πίστις ἐπὶ τὸν Θεόν. Τεῦχ. 410, σ. 13
Παγκόσμιον συμβούλιον Ἐκκλησιῶν. Τεῦχ. 410, σ. 13
Ἡ ἑορτὴ τῆς μητέρας. Τεῦχ. 410, σ. 13
Ἕνας λαϊκὸς ἱεραπόστολος. Τεῦχ. 411, σ. 12
Ἡ ἑβδομὰς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. Τεῦχ. 411, σ. 13
Κατηχητικὸν φροντιστήριον. Τεῦχ. 411, σ. 13
Ἡ ἐξομολόγησις. Τεῦχ. 411, σ. 13
Ἡ 12 Κληρικολαϊκή. Τεῦχ. 411, σ. 13
Ἐπὶ τῇ λήξει τοῦ σχολικοῦ ἔτους. Τεῦχ. 412, σ. 4
Πηγαὶ ὕδατος ζῶντος. Τεῦχ. 412, σ. 4
Γραφεῖον ἐφήβου νεολαίας. Τεῦχ. 412, σ. 5
Κύπρος. Τεῦχ. 412, σ. 5
Retreats. Τεῦχ. 412, σ. 5
Ἡ εἰς Evanston ἀντιπροσώπευσις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Τεῦχ. 413, σ. 12
Ἡ θέσις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Τεῦχ. 413, σ. 12
Ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία. Τεῦχ. 413, σ. 12
16 Ἰουλίου 1954. Τεῦχ. 413, σ. 13
Τὸ ἐκ τῆς ἱστορίας συμπέρασμα. Τεῦχ. 413, σ. 13
Ἡ ἐπανένωσις. Τεῦχ. 413, σ. 13
V. Congar. Τεῦχ. 413, σ. 13
Κύκλοι μελέτης Γραφῆς. Τεῦχ. 413, σ. 13
Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ νέου σχολικοῦ ἔτους. Τεῦχ. 414, σ. 4
Αἱ θυγατέρες τῆς Μαρίας. Τεῦχ. 414, σ. 4
Ἡ πρεσβυτέρα. Τεῦχ. 414, σ. 5
Τὸ ζήτημα Καζαντζάκη. Τεῦχ. 414, σ. 5
Μετὰ τὸ Ἔβανστον. Τεῦχ. 415, σ. 4
Ὁ θεσμὸς τοῦ Κληρικολαϊκοῦ Συνεδρίου. Τεῦχ. 415, σ. 4
Ἡ Ἑλληνικὴ Κύπρος. Τεῦχ. 415, σ. 5
Αἱ ἐκδόσεις τῆς Θεολογικῆς. Τεῦχ. 415, σ. 5
Μετὰ τὴν 12ην Κληρικολαϊκήν. Τεῦχ. 416, σ. 4
Τὰ εἴκοσι ἔτη τῆς ἐκδόσεως τοῦ Παρατηρητοῦ. Τεῦχ. 416, σ. 4
«Γεννᾶται ἡ ἀρχὴ τῆς ζωῆς». Τεῦχ. 417, σ. 5
Ἡ ἀναγνώρισις τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς μας. Τεῦχ. 417, σ. 5
Οἱ νέοι μας καὶ ἡ ὀργάνωσίς των. Τεῦχ. 417, σ. 6
Πατριαρχεῖον καὶ ὁμογένεια. Τεῦχ. 417, σ. 6

Εἰδήσεις

Τεῦχ. 406, σ. 12. Τεῦχ. 407, σ. 12. Τεῦχ. 408, σ. 20. Τεῦχ. 409, σ. 18. Τεῦχ. 410, σ. 17. Τεῦχ. 411, σ. 20. Τεῦχ. 412, σ. 12. Τεῦχ. 414, σ. 12. Τεῦχ. 415, σ. 16. Τεῦχ. 416, σ. 12. Τεῦχ. 417, σ. 24

Ἐγκύκλιοι

Ἡ ἑβδομὰς τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων. Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς. Τεῦχ. 406, σ. 22
Σεισμόπληκτοι Ἰονίων νήσων. Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς. Τεῦχ. 306, σ. 22

Ἀνακοινωθέντα — Ἐπιστολαί

Ἀνακοινωθὲν τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου (περὶ Καζαντζάκη). Τεῦχ. 411, σ. 21
Ἐπιβαλλομένη εἰς ἐπικριτὰς ἀπάντησις, Σεβ. Ἀρχιεπ. Ἀμερικῆς κ. Μιχαήλ. Τεῦχ. 412, σ. 15
The Schism of the Church and the contemporary tragedy, Bishop Athen. Kokkinakis. Τεῦχ. 414, σ. 15
Shadow of a Roadblock, The Living Church. Τεῦχ. 414, σ. 17

Νεκρολογίαι

Ὁ Ἐπίσκοπος Σικάγου Γεράσιμος. Τεῦχ. 409, σ. 20
Σεραφεὶμ Παπακώστας. Τεῦχ. 415, σ. 5
Παρθένιος Κομνηνός. Τεῦχ. 416, σ. 14
Charles P. Scouras. Τεῦχ. 416, σ. 22

Νέα Βιβλία

Ἡ Ἑλληνικὴ φιλοσοφία ὡς προπαιδεία εἰς τὸν Χριστιανισμόν, Ἀρχ. Γερ. Παπαδοπούλου. Τεῦχ. 415, σ. 17
Πᾶμε μαζὶ γύρω στὴν Ἑλλάδα, Μαριάννας Γεωργαντῆ. Τεῦχ. 415, σ. 17
Οἱ Γαλανοὶ στὴν Ἀλεξάνδρεια, Μ. Περίδη. Τεῦχ. 415, σ. 17
Μεγάλη Ἐγκυκλοπαίδεια τοῦ Χριστιανισμοῦ, τεύχη 1-4. Ἐκδόσεις ἡ «Ἄμπελος». Τεῦχ. 415, σ. 17
The yearbook of American Churches for 1955, Benson Y. Landis. Τεῦχ. 415, :. 17
If you marry outside your faith, James R. Pike. Τεῦχ. 415, σ. 17
Everyday life in New Testament times, A. C. Bounquet. Τεῦχ. 415, σ. 17
Greek Orthodox Theological Institute. Catalog issue 1954-1955. Τεῦχ. 415, σ. 17
The Greek Orthodox Review. Vol. I. Greek Orthodox Theological Institute, Brookline, Mass. Τεῦχ. 415, σ. 17
Χριστιανισμὸς καὶ φιλοσοφία, Ἀρχ. Εὐσ. Παπαστεφάνου. Τεῦχ. 416, σ. 14
Ἡ οὐσία τοῦ θρησκευτικοῦ λυρισμοῦ, John P. Anton. Τεῦχος 416, σ. 14
Saving your marriage, Evelyn and Sylvanous Duvall. Τεῦχ. 416, σ. 14
The vitality of the Greek language and its importance today, Cedric H. Whitman. Τεῦχ. 417, σ. 24
Τοῦ ὀρφανοῦ ἡ μοῖρα, Νικ. Βαβούδη. Τεῦχ. 417, σ. 24
Ὁμιλία περὶ προσευχῆς, Ἰ. Καρμίρη. Τεῦχ. 417, σ. 24
All about Christmas, Maymie R. Kryth. Τεῦχ. 417, σ. 24

Βιβλιοκρισίαι

Ἀρχ. Ἰωακ. Ἰσιδωρίδη, «Λίγο Φῶς» (Σ. Κόλλια). Τεῦχ. 407, σ. 14
Σήφη Κόλλια, «Στοῦ Ναζωραίου τὸ δρόμο» (Π. Μοῦρτος). Τεῦχ. 410, σ. 20
Ἱστορία τοῦ Χριστοῦ, Τζοβάννι Παπίνι (μετάφρ. Β. Μουστάκη). Τεῦχ. 414, σ. 14
Jean Baptiste Massillon, «Ὁ περὶ τοῦ μικροῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐκλεκτῶν λόγος», ἐξελληνισθεὶς καὶ σχολιασθεὶς ὑπὸ Ν. Καψῆ (Σ.Γ.Κ.). Τεῦχ. 410, σ. 20
Ἡ φιλοσοφία ὡς προπαιδεία εἰς τὸν Χριστιανισμόν, Ἀρχιμ. Γερ. Παπαδοπούλου. Τεῦχ. 414, σ. 14
Ἑλληνικοὶ παλμοὶ τῶν ἀποδήμων τῆς Ἀμερικῆς, Σήφη Κόλλια. Τεῦχ. 416, σ. 14
Jesus and His times, Daniel Rops (trans. from the French by Ruby Millar), Religious Book Club. Τεῦχ. 416, σ. 14

ΤΟ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΟΝ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΚΑΙ Η ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΠΑΙΔΕΙΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 12ης σελ.)

καὶ ὀργανικὴ σχέση μὲ τὶς ἐπιδιώξεις τῆς κατηχητικῆς παιδείας.

Εἰδικεύοντας τὶς σκέψεις μου στὸ σημεῖο τοῦτο, θὰ μποροῦσα ἴσως νὰ προσθέσω καὶ τὰ ἀκόλουθα:

1. Αἴτημα κύριο καὶ βασικὸ εἶναι, ὅπως ὁ κατηχητὴς καὶ ἡ κατηχήτρια εἶναι προσωπικότητες ὁλοκληρωμένες, δηλαδὴ ἄτομα ἱκανὰ νὰ ἀντλοῦν ἐμπνεύσεις καὶ δυνάμεις καὶ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία μας καὶ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ὅπως καὶ ἀπὸ τὴν Ἀμερική. Ἂν ὁ κατηχητὴς ὑποτιμᾷ τυχὸν τὰ ἑλληνικὰ μορφικὰ στοιχεῖα, ὁ κατηχητὴς αὐτὸς δὲν ζῇ καὶ ἑπομένως δὲν μπορεῖ νὰ διδάξῃ σύμφωνα μὲ ὅσα πιστεύομε σὰν μέλη τῆς ἑλληνορθοδόξου ἐκκλησίας. Ἔτσι, ἡ ἐκλογὴ τοῦ προσωπικοῦ κατὰ τρόπον ἀπολύτως ὑπεύθυνο καὶ ἡ σωστὴ ἐπιμόρφωσή του εἶναι ἀνάγκη αὐτονόητη.

2. Ἡ γλῶσσα τοῦ κατηχητικοῦ σχολείου εἶναι ἡ μητρικὴ γλῶσσα τῶν παιδιῶν του—ἡ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Παρὰ τοῦτο ὅμως τὸ κατηχητικὸ σχολεῖο, βοηθώντας τὴν ὅλη ἐθνικοθρησκευτικὴ παιδεία, μπορεῖ ἄριστα νὰ διδάσκῃ στοὺς μαθητάς του στοιχεῖα χρήσιμα τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας καὶ νὰ θέτῃ ἔτσι τὶς βάσεις γιὰ μιὰ συστηματικώτερη ἐπίδοση στὴ γλῶσσα αὐτὴ ἀργότερα καὶ κάτω ἀπὸ συνθῆκες ἴσως πιὸ εὐνοϊκὲς γιὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο μαθητή. Τὸ θέμα εἶναι θέμα ἀναλυτικοῦ προγράμματος καὶ μεθόδου διδασκαλίας. Τὸ πρόγραμμα, ὅσο περιωρισμένο καὶ ἂν εἶναι, ἠμπορεῖ καὶ πρέπει νὰ περιέχῃ στοιχεῖα ἀπὸ τὴ ζωντανὴ γλῶσσα, διαλεχτὰ ρητά, κατάλληλα ποιήματα, τραγούδια, μαθητικὰ δραματικὰ ἔργα. Ἂς μὴ ξεχνοῦμε, ὅτι ἀπὸ τὸ κατηχητικὸ σχολεῖο θὰ στρατολογοῦνται κυρίως στὸ ἑξῆς οἱ φοιτηταὶ καὶ οἱ φοιτήτριες τῶν ἀνωτέρων ἱδρυμάτων μας ποὺ ἑτοιμάζουν τὸν ἱερέα, τὴ διδασκάλισσα, τὸν πνευματικὸ ἡγέτη, τὸν ἑλληνοαμερικανὸ διανοούμενο.

3. Τὸ κατηχητικὸ σχολεῖο ἠμπορεῖ ἐπίσης καὶ πρέπει νὰ ὑπηρετῇ θετικώτατα τὸ εὐρύτερο ἑλληνικὸ πνεῦμα καὶ τὶς ἑλληνικὲς παραδόσεις γενικῶς. Οἱ ἑορτές μας, οἱ οἰκογενειακὲς ἐκδηλώσεις, οἱ συνήθειες, τὰ ἑλληνικὰ γλέντια καὶ ἡ ψυχαγωγία, ἡ ἐπαφὴ καὶ ἡ ἄμεση συμμετοχὴ στὴ ζωὴ τῆς κοινότητος, τῆς ἐκκλησίας, ἡ ἐνεργὸς συμμετοχὴ σὲ ὅλες τὶς ἔμπρακτες ἐκδηλώσεις ἀγάπης πρὸς τὴν Ἑλλάδα, ὅλα αὐτὰ μαζὶ εἶναι πράγματα ποὺ πρέπει νὰ τὰ κρατοῦμε ζωντανά, διότι ἡ ψυχοπλαστική των δύναμη εἶναι μεγάλη. Πρὸς τούτοις, ἂς ἔχωμε στὸ νοῦ μας, ὅτι ὅλες αὐτὲς αἱ ἐκδηλώσεις εἶναι στενώτατα δεμένες μὲ τὴ θρησκευτική μας ζωή. Ὅσο πιὸ οἰκεῖες μᾶς εἶναι οἱ ἐκδηλώσεις αὐτές, τόσο πιὸ κοντὰ μένομε στὴ θρησκευτική μας παράδοση. Μιὰ κατηχήτρια — παράδειγμα ἀξιοπρόσεχτο—ἐπιμένει νὰ ὁδηγῇ τὰ παιδιά της νὰ μετέχουν στὸν ἔρανο γιὰ τὸ κτίσιμο τῆς ἐκκλησίας ἀνάλογα μὲ τὶς δυνάμεις των, νὰ συλλέγουν χρήσιμα μέσα γιὰ τὸ ἀπογευματινὸ σχολεῖο, νὰ ἀλληλογραφοῦν καὶ νὰ βοηθοῦν παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος, νὰ ἐξοικειώνωνται καὶ νὰ ἀγαποῦν ἐμπράκτως τὴ ζωὴ ποὺ ἔχει ὡς κέντρο τὴν ἑλληνικὴ κοινότητα, νὰ σπρώχνουν μὲ ἄλλα λόγια στὴ συγκεκριμένη πράξη τὰ διδάγματα τῆς θρησκείας. Ἀκολουθώντας ἡ κατηχήτρια αὐτὴ ὀρθὲς παιδαγωγικὲς καὶ ψυχολογικὲς ἀρχές, μετατρέπει τὸ κατηχητικό της σχολεῖο ἀπὸ κέντρο παθητικῆς μαθήσεως, σὲ κέντρο πραγματικῆς ἑλληνοχριστιανικῆς ἐργασίας, γιὰ νὰ ἑτοιμάσῃ ἔτσι τὰ αὐριανὰ συνειδητὰ μέλη τῆς ἑλληνορθοδόξου κοινότητος καὶ γενικώτερα τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

ΓΕΝΝΑΤΑΙ ΦΩΣ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 10ης σελ.)

στὴ Φάτνη τῆς ζωῆς, τοῦ Ὁμοουσίου Υἱοῦ Του. Οἱ ὁρίζοντες παίρνουν ἀπέραντα βάθη. Αἱ ἀναζητήσεις ὁδηγοῦνται σὲ θεμελιακὲς κατευθύνσεις. Αἱ εὐγενεῖς ἀνησυχίες προσλαμβάνουν χαρακτηριστικὰ θετικά. Ἡ εἰρήνη σελαγίζει. Ἡ πίστι προσανατολίζεται. Ἡ σοφία παίρνει συγκεκριμένη μορφή. Ἡ ἀγαθωσύνη γίνεται ὄχι μόνον μέσο μὰ καὶ σκοπὸς καὶ θεωρία καὶ πρᾶξις καὶ σύστημα στὴν ἐξέλιξί της, γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὸν θνητὸ στὴν εὕρεσι τῆς εὐτυχίας. Ἡ ψυχικὴ ἄνοδος δὲν ἀνελίσσεται πειὰ μέσα ἀπὸ ἀκαθόριστες πηγὲς καὶ δαιδάλους ποὺ μποροῦν νὰ δημιουργήσουν σύγχυσι καὶ νὰ ὁδηγήσουν στὲς ταλαντεύσεις τῆς εἰδωλολατρικῆς φιλοσοφίας. Τὸ ἀπέριττο λίκνο, τὸ πλαισιωμένο μὲ τὴν γαλήνη καὶ τὴν θειότητα καὶ τὸ κενὸ μνημεῖο τοῦ Ναζωραίου ἀναπέμπουν τὲς ἐπιταγὲς καὶ δείχνουν σιωπηρὰ τὴν τροχιά...

«Ἀπώλετο τὸ λάλον ὕδωρ» καὶ τὴν θέσι του παίρνει ἡ γλυκειὰ μορφὴ ἡ Βρεφικὴ τοῦ Μεσσίου ἡ διάχυτη ἀπ' τὸ μειδίαμα τῆς εἰλικρινείας καὶ τῆς ἀγάπης ποὺ ἦλθε καὶ θἄρχεται πάντα στὴν παρατεινομένη ἀκαταστασία τῆς ἀνθρωπότητος, στὲς πικρίες καὶ τές ἀνωμαλίες καὶ τὲς δυστοκίες τῆς ψυχῆς, σὰν ἡ μόνη ὑπόσχεσις ποὺ θὰ φέρνῃ τὴν σωτηρία καὶ τὴν δικαίωσι.

Δόξα στοὺς οὐρανούς, στὴν γῆ. Ἂς ἔλθῃ μιὰ καθαρόπηγη, χριστιανικὴ εἰρήνη.

Ἀρχίζει τοῦ Χριστοῦ «ἡ ἀρχὴ ἐν ἡμέρᾳ τῆς δυνάμεως».

Καὶ προσθέτει ὁ ἱερὸς ὑμνωδὸς τῆς Ἐκκλησίας μας: «Ἐτέχθη Χριστός, ὁ τῶν Πατέρων Θεός...».

Ἐτέχθη...

Ἂς πᾶμε εὐλαβικὰ νὰ τὸν προσκυνήσουμε.

Εἰρήνη καὶ εὐδοκία...

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ "Ο ΚΟΣΜΟΣ"

ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Βιβλία, Περιοδικά, Καταστατικά, Διπλώματα, τὰ ὡραιότερα Journals Ἐσπερίδων, Προσκλητήρια Γάμων καὶ Βαπτίσεων, Διπλοτύπους Ἀποδείξεις, Tags δι' Ἀνθοπώλας καὶ οἱανδήποτε Τυπογραφικὴν Ἐργασίαν.

ΕΙΜΕΘΑ ΕΙΔΙΚΟΙ ΔΙΑ RESTAURANT MENUS A LA CARTE

Ὁ φημισμένος «ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΗΣ ΚΟΣΜΟΥ» 1955 εἶναι ἤδη ἕτοιμος πρὸς ἀποστολήν.

Πλουτισμένος μὲ τὰ νεώτερα τραγούδια, συνταγὰς μαγειρικῆς, ἱστορικά, γνωμικά, ἀστεῖα κλπ., μὲ ὡραίας εἰκόνας, θρησκευτικάς, καλλονῶν καὶ τοπείων, εἶναι πραγματικῶς ὁ καθημερινὸς βοηθὸς κάθε Ἑλληνίδος οἰκοκυρᾶς.

Πλὴν τῆς προσθήκης πίνακος τροπῆς Ἑλληνικῶν ὀκάδων καὶ δραμίων εἰς Ἀμερικανικὰ μέτρα καὶ τἀνάπαλιν, ὁ νέος μας Ἡμεροδείκτης ἔχει τὸ νέον καὶ παλαιὸν ἡμερολόγιον, τὰς δὲ κυριωτέρας ἑορτὰς εἰς τὴν Ἀγγλικὴν πρὸς εὐκολίαν τῆς νεολαίας μας καὶ τῶν ἐκ μικτῶν γάμων προσώπων, ἔρχεται δὲ μὲ βίδες ἕτοιμος διὰ κρέμασμα.

Ζητήσατε τὸν «Ἡμεροδείκτην Κόσμου» ἀπὸ τὰ Ἑλληνικὰ Καταστήματα.

Καταστηματάρχαι:

Ὅσοι δὲν παρηγγείλατε ἀκόμη τὸν Ἡμεροδείκτην μας, συνιστῶμεν νὰ στείλετε τὰς παραγγελίας σας συντόμως ἵνα ἐκτελεσθοῦν ἐν καιρῷ.

Ζητήσατε τιμὰς διὰ τὸ συμφέρον σας. Τηλεφωνήσατε ἢ γράψατε:

COSMOS GREEK-AMERICAN PRINTING CO.

203-205 WEST 25th ST. WAtkins 4-4165 NEW YORK 1, N. Y.

ATLAS GREEK AMERICAN COMPANY

703 — 8th Avenue Telephone: CIrcle 6-5945 New York 36, N. Y.

Ἱδρυθὲν τὸ 1905

Τὸ ἀρχαιότερον καὶ μεγαλείτερον Ἑλληνικὸν Κατάστημα ἐν Ἀμερικῇ

ΕΠΙ 50 ΣΧΕΔΟΝ ΕΤΗ

Ἐφοδιάζομεν Κοινότητας, Σχολεῖα, Σωματεῖα καὶ Οἰκογενείας μὲ τὰ ἀπαιτούμενα ἐκλεκτὰ εἴδη.

Μανουάλια	Πυρσοὶ Περιφορᾶς	Μαρτυριάτικα
Ἐξαπτέρυγα	Καλύμματα	Μπομπονιέραι
Ἐπίχρυσα Εὐαγγέλια	Ἱερὰ Ἄμφια	Τελεβίζιονς
Σταυροὶ Ἁγιασμοῦ	Λόγχαι, Λαβίδες	Ραδιόφωνα
Σταυροὶ Εὐλογίας	Δισκάρια, Ἀστερίσκοι	Φωνόγραφα
Κανδῆλαι	Μυροδοχεῖα	Δίσκοι Φωνογράφου
Λυχνίαι, Πολυκάνδηλα	Εἰκόνες	Γραφομηχαναὶ
Θυμιατήρια	Ἐπιτάφιοι	Πένναι
Ἀρτοφόρια	Στέφανα, Στεφανοθῆκαι	Σημαῖαι, Λάβαρα
Δισκοπότηρα	Πέπλα	Κομβία
Ραντιστήρια	Χρειώδη Βαπτίσεως	κ.τ.λ., κ.τ.λ., κ.τ.λ.

Ἰδιαιτέρως συνιστῶμεν τὸ πλούσιον Βιβλιοπωλεῖόν μας ὅπου οἱ ἀξιότιμοι πελᾶταί μας θὰ εὕρουν ὅλα τὰ ἐκκλησιαστικά, διδακτικὰ καὶ φιλολογικὰ βιβλία παντὸς εἴδους, περιοδικά, ἐφημερίδας, κ.τ.λ.

Ποιότης ἀρίστη. — Τιμαὶ ἀσυναγώνιστοι. — Πρόθυμος καὶ εἰλικρινὴς ἐξυπηρέτησις πάντοτε.

Γράψατε καὶ ζητήσατε τὸν Τιμοκατάλογον καὶ τὰς τιμάς μας.

Διευθυντής: ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΡΑΔΑΓΛΙΔΗΣ